

Den Skønneste Drøm

Lissen Seligmann

Indhold

Forfatterens forord

	Kapitel		<i>Digt</i>
1.	Skumring	4	<i>Omvendte Proportioner</i>
2.	Mørkefald	8	<i>Gruen i Midten</i>
3.	Før daggry	13	<i>Guiden</i>
4.	Dæmring	17	<i>Svanen og Ravn</i>
5.	Fugl Fønix	22	<i>Hvor peberet Gror</i>
6.	Den nye tid	27	<i>Regntiden</i>
7.	Ovenover skyerne	31	<i>Helios</i>
8.	Vendepunkt	36	<i>Flodbølger</i>
9.	Befrielsen	43	<i>Eva samt Stjernen</i>
10.	Atlantis i genfødsel	49	<i>Livets Frue</i>
11.	Rodnettet dannes	54	<i>Det forjættede Land</i>
12.	Den skønneste drøm	63	<i>Den skønneste Drøm</i>

Forfatterens forord

"En krage lander i et træ, og en kokusnød falder ned på den anden side jordkloden." Alt er indsat i en sammenhæng. Det gælder om at finde den, og det er det, denne bog handler om: sammenhængen i mit univers. Jeg ser nøjagtig den samme sammenhæng virke i andres - med variationer, men den virker. Nogen kan måske springe den over og bare leve. Ikke jeg. Jeg mistede lysten til livet, dengang jeg manglede den. Nu, derimod! Nu kan jeg først rigtig leve, give slip på forståelsen af sammenhængene og overgive mig, fordi jeg har fået tilstrækkeligt bevis for mig til at tro på, der er en mening.

Lad os gøre op med fortiden, så kan vi leve i nuet og glæde os til fremtiden.

Kærlig hilsen

Lissen Seligmann

1. SKUMRING

Jeg frøs. Det var koldt og hårdt at ligge med nøgen ryg imod stenblokken under mig, og jeg kunne ikke flytte mig eller skifte stilling for rebene om håndled og ankler. Det var begyndt at lysne. Snart ville de komme for at godte sig, hævne sig og hvad de ellers ville foretage sig. De havde efterladt mig her alene i tronsalen på stenalteret foran forhøjningen med de syv hellige trin op til tronen for - det måtte nu være timer siden. Jeg kunne se tronen, hvis jeg drejede hovedet og kikkede op bagved mig; men det gjorde jeg ikke. Jeg vidste nøjagtig, hvordan den så ud. Jeg havde set den, fra jeg blev født og siddet der så tit sidenhen, indtil i går. I nat var jeg blevet revet ud af min søvn, ud af min seng, ud af mit tøj og ud af mit liv. Jeg var faktisk knap nok til stede. De havde bundet mig fast her i denne ydmygende åbne stilling og ladt mig ene til daggry, ikke af godhed, men for at give mig tid til at føle hjælpeløshed, ensomhed, sorg og forvirring og ikke mindst angst for, hvad der måtte være i vente. Det behøvede jeg nu ikke bruge tid på at gætte mig til. Deres onde, grinende ansigter havde sagt alt. Jeg ventede bare på at få det overstået, så døden kunne udfri mig. Ensom var jeg ikke, jeg havde selskab nok i den åndelige verden, som jeg var trænet i at færdes i som ypperstepræstinde, hjælpeløs var jeg heller ikke, for de ville aldrig få fat i mig, kun i min krop, angst var jeg heller ikke, det var nærmest en lettelse at vide, det snart var slut. Men sorg var der. Sorg over, at denne skammelige uhyrlighed skulle overgå riget Qlecion på østkysten af Poseidonis, oprindelig Atlantis, verdens mest ophøjede rige, og så over visheden om, at min kongelige gemal stod bag og ville lade denne skygge falde over vores søn. Vor race var i sandhed gået i forfald, som min far havde forudsagt. Mit hjerte følte som et dødt hul. Kulden krøb igennem kroppen, og jeg koncentrerede mig om at slippe den. Det skulle jeg snart alligevel, den var ikke længere af betydning, intet havde betydning. Jeg ville bare svæve ovenover alteret sammen med mine åndelige hjælpere, til de gale, forfaldne individer havde revet mit kødelige hus ned og gjort det ubeboeligt, så jeg kunne rejse herfra. Det var lidt underligt at være så ligeglad og ufølsom. Jeg havde været meget følsom fra starten af, det havde både været min force og min ulykke; men de sidste års konstante træning i selvkontrol havde lært mig det. Det havde været nødvendigt for at overleve. Jeg var blevet god til at ignorere mine følelser, og det hjalp mig nu. De gale dyr ville have fat i mig, og det ville de lige netop ikke få. Og egentlig ville de jo slet ikke have fat i mig. Jeg var bare et symbol på alt det, der med deres forfald var blevet uopnåeligt i deres liv: virkelig magt, rigdom, lykke og følelsesmæssige og spirituelle dybder. I nogle få timer ville de, uvidende om deres egen ubevidste længsel, søge at eje alt dette, som de trængte så håbløst efter. Trænge ind i det, være et med det, vildt prøve at blive en integreret del deraf, blot for at opnå det stik modsatte. Det ville blive dem fjernere end nogensinde, fordi de prøvede på den forkerte måde, og når det var dødt for dem, ville de mindst begrænsede føle skam og tomhed, de forhærdede blot yderligere bitterhed og skuffelse, hvis de overhovedet ville føle nogetsomhelst. Man kan kun hævne sig på kødet en vis tid, og det fjerner en fra ånden.

Der var sikkerhed og tryghed i denne viden, og jeg vidste. I den viden var jeg samlet. Men når jeg tænkte på Liian, spredtes mine tanker i stumper og stykker. Jo, jeg vidste godt med ham også, og så alligevel....hvordan? Hvorfor? Mine tanker søgte tilbage.

Da min far endnu var konge i Qlecion, kom Liian til hoffet. Han var præst af 1. grad som alle, der havde deres gang i de øverste cirkler i regeringskredsen som minimum måtte være, mænd som kvinder, og han var 9 år ældre end jeg. En passende aldersforskel i et ægteskab, da alle jo vidste, at mænd var længere om at modnes følelsesmæssigt end kvinder. Kvinder havde fra starten visse fordele, i og med at de havde en medfødt tilgang til de åndelige verdener, som mænd måtte bruge

længere tid på at optræne. Til gengæld havde unge kvinder gerne sværere ved at administrere deres ressourcer hensigtsmæssigt i den yderste verden, og dér var mændene stærkere. Eller det havde de været engang i fordums tid. Der var sket et underligt skred sidenhen i sæderne. Men det tænkte jeg ikke over dengang. Liian kom til hoffet, han syntes værdig til at blive min gemal, og jeg elskede ham fra det øjeblik, jeg så ham. Han var så smuk, så kvik, så intelligent og charmerende, og som præst af 1. grad havde han den uddannelse og etiske og moralske træning, der ville skabe et trygt og sikkert rygstød i et kongeligt ægteskab.

Min far brød sig ikke så meget om ham. Han fandt, at der manglede noget i Liians personlighed. Han var for "pæn". Men ellers var der ikke noget at udsætte på ham eller hans arbejde. - Og derudover var Liian en formidabel danser og selskabsløve! Jeg elskede ham med al den sindssyge forgudelse, en 16-årig, følsom pige kan mønstre i et klassisk eksempel på, at unge kvinder i høj grad er et bytte for de lavere, emotionelle planer, der udelukker al fornuft. Desuden - mor døde, da jeg var ganske lille, af en lungesygdom. Hun kom aldrig helt over min fødsel, der havde været meget svær, og havgusen, der bestandig stod ind, forværede en vis sarthed i hendes luftveje. Jeg huskede hende svagt som et livligt, smilende væsen med mørke, spillende øjne, en sorgens skygge over min tidligste barndom, og efterfølgende havde alle haft så ondt af "den moderløse stakkel", at jeg var blevet grundigt forkælet af hele den horde af barneplejersker, der altid følger et royalt barn i hælene, for slet ikke at tale om af min far. Jeg lignede min mor mest, både af sind og skind, og far må have elsket mor højt. Havde han været stilfærdig før, så blev han meget indadvendt efter mors alt for tidlige død. Det var egentlig sært, jeg ikke faldt for en type, der lignede far. Måske var det det tidlige savn af min mor, et halvvejs glemt minde om hendes livlighed, der trak mig mod Liian. Han var livlig, så det gjorde noget, og med sit usædvanlige, slående udseende - stærktblå øjne, milde at se ind i, en løvemanke, et kongeligt væsen - lignede han en rigtig helt! Jeg plagede min far, til han til sidst lovede at overveje et giftermål med Liian seriøst. Det betød, at han ville gå ham nærmere efter i sømmene. Jeg var ikke nervøs. Jeg var sikker på, der ikke ville være noget at udsætte på ham. Var han ikke min drømmehelt...og desuden, trods alt, præst af 1. grad? Det var blot en formalitet.

Efter ½ års tid bad min far mig indfinde mig i hans studereværelse. Det formelle i anmodningen lod mig forstå, at der var et anliggende, vi skulle drøfte, som angik vores professionelle liv og skulle holdes adskilt fra det private; men der kunne kun være een anledning, og den var da også privat? Jeg mødte op, og far lod mig i utvetydige vendinger forstå, at en alliance imellem Liian og mig ikke var det, han helst så for mig. Liian var af god familie, og han havde ikke kunnet finde noget specielt at udsætte på ham, bortset fra, at han var lovlige glad for de unge præstinder, hvilket tydede på nogle svagheder i hans karakter, som kunne volde problemer på langt sigt. Det kunne han selvfølgelig vokse sig fra, han var jo så ung endnu; men min far, som havde en vis synskhed, havde nogle ubehagelige forudannelser omkring Liian. Alt i hans hjerte advarede ham imod en forbindelse. Derfor havde han også et alternativt forslag. Han foreslog en anden ung præst af 1. grad og priste hans dyder i høje toner. Integritet, etik, personlighed - jeg hørte dårligt efter, men opfattede dog, at han hed Halû og arbejdede med forskning indenfor den teknologiske sektor. Min far stillede mig overfor nogle krav. Jeg skulle vente 2 år, så vi kunne se, hvordan tingene udviklede sig. For det første skulle jeg jo selv færdiggøre min uddannelse til ypperstepræstinde, og desuden forpligtede far mig til at lære Halû nærmere at kende. Når 2 år var gået, ville vi tage sagen op til fornyet overvejelse.

Min fars kølige holdning gjorde mig en kende nedslået. For mig var Liian komplet fejlfri. Det med de unge præstinder ville sikkert ophøre, når han blev min trolovede, så det ville jeg slet ikke tænke

på. Det eksisterede ikke. Og 2 år! I mit unge liv var det en uendelighed; men det var trods alt en overkommelig tidsfrist, og skønt min fornuft var sat grundigt til vægs af mine følelser, kunne jeg dog godt skimte en vis ræson i betingelserne igennem min emotionelle tåge.

Det var godt forsøgt af min far; men jeg arbejdede kun halvhjertet med. Hans kommentarer om Liian gjorde denne til en forfulgt uskyldighed, og det lagde kun yderligere til hans tiltrækningskraft. Liian sparede heller ingen anstrengelser for at gøre indtryk på mig. Jeg tror faktisk stadig på, at han virkelig forelskede sig i mig. Jeg lærte Halû at kende, som far ønskede, og han var bestemt et fint, dygtigt og stort menneske, endda også høj, mørk og køn; men han var ingen stor danser, sanger eller midtpunkt i et festligt lag. Han gad ikke diskussion for selve diskussionens skyld, skønt han nemt kunne have scoret her - var altid taktfuld og gebærdede sig korrekt, og til trods for at han havde en fin humor, gjorde han sig ikke umage for at være charmerende eller vittig, hvilket nærmest var pinligt ved hoffet, hvor indpakningen pr. definition var vigtigere end indholdet. Af og til sagde han imidlertid nogle uhyre kloge ting, enkelt fremlagt og usædvanligt klartseende, og så blev alle lidt forvirrede, fordi han ikke i øvrigt gjorde noget væsen af sig. Han passede ikke ind i nogen rolle ved hoffet, og det gjorde ham til et sort får. Hans udtalelser blev derfor skyndsomst lagt bag, også fordi han havde en ubehagelig tendens til at få ret. Man huskede dem imidlertid, når der skete det, han havde forudset, og som konsekvens heraf også Halû. Men mod Liian var Halû altså som en ravn imod en strålende solfugl, og skønt jeg kom til at holde meget af Halû, kunne det ikke måle sig med den bølge, der brusede i mig, når jeg kom Liian nær. Efter de 2 år valgte jeg Liian, og vi blev gift med al den pomp og pragt, der ledsager enhver fyrstelig begivenhed.

OMVENDTE PROPORTIONER

Skal man da ha den om og igen
 “Hvorfor er kvinder ikke som mænd?
 Hvorfor vælger de omsorg og ikke teknik?
 Det er besværligt de ikke har pik!”

Hvad nu hvis kvinden var ovenpå
 Så gav det status at passe de små
 De gamle og hjemmet, og at skabe kunst
 Healing og synskhed nød samfundets gunst

Nede i bunden lå teknologien
 Lønnet ret dårligt på trods af værdien
 De vigtige poster sad kvinderne på
 Hvordan sku alting dog ellers ku gå

Fra 20 til 40 forventedes der
 Et barn eller flere fremfor karriere
 En højgravid kvinde var fejret idol
 Den ensomme hævner ku varme en stol

Modne mør sås med purunge mænd
 I stramme trikoter og veltrimmet lænd
 Som dyrkede sport, matematik og kemi
 Den slags kun drenge ser noget i

Ja sådan ka man lege med tankernes spind
 Det letter nu meget at slippe en vind
 Men tænk hvis det skete - farvel Patriarkat
 Blev det så bedre - med Matriarkat

2. MØRKEFALD

Liian var omsorgsfuld, betænksom, romantisk og en vidunderlig elsker, og de første to år var vi lykkelige, bortset fra en vag uro omkring det faktum, at det altså var mig, der ville få magten, når min far engang døde, ikke Liian, selvom hans ord ville veje tungt i rådet som dronningens ledsager. Min far levede imidlertid stadig i bedste velgående og sad fast på tronen, så det kunne ikke for alvor ødelægge noget imellem os. Vores søn blev født allerede det første år, og vi nød livet, ham og hinanden.

Halû rejste fra hoffet. Han tog imod en post i en fjern afkrog af Qlecion, en god og spændende post, der svarede til hans kvalifikationer, men en fjern post. Det var jeg ked af, og jeg forelagde ham, at der var andre muligheder med tilsvarende udfordringer nærmere hoffet. Til det svarede han på sin stilfærdige måde, at det passede ham netop storartet at komme væk fra hoffets stråleglans, som han passede så skidt ind i. Det var der ikke meget at sige til, for det var jo sandt nok. Jeg tænkte ikke dengang over det; men det stak lidt i hjertet, da han sagde det, for JEG var jo ved hoffet. Det stak endnu mere, da han rejste. Gad vide, om ikke jeg elskede ham allerede dengang uden at vide det og forvekslede mine følelser for Liian med kærlighed, når det i stedet blot var emotioner, illusioner, projektioner, som jog igennem mig. Liian havde følt sig lettet ved Halûs afrejse. "Så er vi da af med den dødbider", sagde han.

Kulden fra den isnende stenblok trængte igennem mine tanker som en forlængelse af den køligt henkastede bemærkning fra Liian dengang. Alteret var hugget ud af een eneste, kæmpemæssig, sort, metalholdig sten, der var kommet flyvende ned fra rummet for længe siden og poleret spejlblank. Så man godt efter, kunne man se årenerne i stenen. På denne sten var der gennem tiden blevet ofret mange, nogle gange (men det var meget længe siden) herskere, som havde givet sig selv hen til Gud som formildelsesofre i svære tider. Nu var det som regel unge mænd, endnu seksuelt uindviadede, ved misvækst eller som forårsofre. Jeg havde aldrig kunnet lide at overvære disse handlinger som barn og ung, de forekom mig forkerte; men da de var en del af de religiøse pligter, havde jeg vænnet mig til dem. Nu spekulerede jeg igen over det. Måske VAR det virkelig forkert? Skulle det ikke snarere altid være en handling, som var et fuldt frivilligt og bevidst selv-offer? Hvis mit hjerte havde haft ret i dette, havde jeg altså forbrudt mig. Som jeg lå der med ryggen klæbet op ad stenen, fik jeg en vision. Jeg ville blive ofret her på dette alter som konsekvens af ikke blot mine egne beslutninger og Liians, men som led i en større plan, der ville forløbe over tusinder af år og mange, mange liv, hvor vi ville vandre omkring hinanden som skytler i et sindrigt vævet skæbnetæppe. Vore valg indtil nu havde sænket os gradvis dybere ned imod et mørke, som vi måtte gennemvandre for at forstå os selv og guddommeligheden til bunds, og i dette liv havde vi nået det afgørende øjeblik, hvor bevidsthedens lys skulle gå helt ud og vi ville dykke ned under mørkets overflade. Planen havde været i værk længe før dette lille nu, og vi havde ikke truffet andre valg, end der var meningen. "Men", tænkte min lille, begrænsede tanke - "Hvordan kan så megen lidelse og uretfærdighed være meningen? Hvordan kan det være rigtigt, som Liian gør, at stikke af fra det, man ved er rigtigt?" Min åndelige hjælper Mehru svarede, at vi alle må fare vild i skoven for at lære den at kende, så vi en dag kan færdes hjemmevant i den. "Der findes ingen forkerte valg, blot konsekvenser, der er smertefulde, og konsekvenser, der er glædesfyldte. Vore valg afhænger af, hvor godt vi kender skoven, og ingen kan springe vildvejene over, for det er dem, vi lærer af. Du kunne med lige så stor ret spørge dig selv, hvorfor du absolut helt alene skulle stritte imod, når hele tilværelsen tydeligvis trak den anden vej. Liian har været bedre til at lytte og følge med end du har!" Og det var jo sandt nok, selv om alt indeni mig stejlede: det var da ikke RIGTIGT.

Jeg lå altså her som et endnu ikke givet startsignal, et punkt på en cirkel, der skulle fuldføres engang i fremtiden, hvor vildvejene var til ende. Og hvad var så opgaven? Mit største problem havde altid været at beherske mine emotioner i stedet for at have kontrol med dem. Liian havde haft samme problem, men på en lidt anden måde, for han flygtede direkte fra dem og op i kontrollen - og endte derved alligevel i dem. Halû havde haft svært ved at være i begge dele - især offentligt. Vi tre ville komme til at ledsage og hjælpe hinanden på godt og ondt, og jeg havde ikke truffet forkerte valg. Jeg kunne ikke have valgt anderledes. Opgaven var at mestre emotionerne, og det krævede, at vi studerede alle deres afskygninger grundigt indefra ved direkte erfaring. Så logisk i teorien og fuldstændig uoverskueligt og afskyvækkende, hvis jeg prøvede at forestille mig det....ja, det var helt sikkert en nødvendig proces. Først efter den ville jeg for alvor kunne sige, at mine valg var bevidste - at Gud og jeg var eet. Der lå en lang, mørk strækning foran mig i mange liv. Men skidt - når det havde det høje formål og jeg havde fået lov at se det.....

Som jeg lå dér, klar til ofring og i fred med det, tænkte jeg på, om jeg mon ville savne Liian i åndens rige? Det hed sig jo at de, der elskede os højest, var de, der påtog sig de hårdeste opgaver med os i inkarnation, men mon? Det ville selvfølgelig vise sig....men Liian ville tage sig godt af vores søn, det tvivlede jeg ikke på, når lige sås bort fra den skygge, han nu lod falde på ham - det var under alle omstændigheder ude af mine hænder; men Halû....ham ville jeg nok savne der, selvom alt jo var anderledes i ånderiget. Som jeg lå der og tænkte på ham, forstod jeg pludselig også noget andet. Han rejste så langt væk, netop fordi jeg var ved hoffet - gift med en anden. Halû havde aldrig giftet sig. Hvorfor havde jeg aldrig tænkt på det før? Vel fordi det havde været aldeles irrelevant til nu, hvor jeg var ved at forlade det hele og lod alt passere revu for mit indre blik. Som jeg lå her var alle normer og regler ophævet. Jeg var ikke længere gift med Liian, ikke længere dronning over Qlecion, ikke længere forpligtet til at være en institution, men kunne blot være et menneske med frie følelser og tanker. Hvordan ville livet mon have været med Halû? I hvert fald ville dette aldrig være sket....Vrøvl, vrøvl. Der var andre kræfter end Halû og mig, der ville have haft en finger med i spillet, som der også havde været med Liian og mig. Det var spild af tid at spekulere over. Jeg blev gift med Liian, punktum. Og nu lå jeg altså her. Hvordan ville Halû mon tage nyheden om min død? Sikker som han tog alle tildragelser i livet: med oprejst pande. Det var nok netop dette, der gjorde, at jeg som ung ikke havde bemærket ham rigtigt, som jeg havde bemærket Liian. Halû havde irriteret mig med sin distancerethed, som jeg havde tolket som følelseløshed. Han kom yderst sjældent i affekt, slet ikke offentligt. Det havde på samme tid imponeret og afskrækket mig. Han virkede gammel nok til at være min far. Man kunne stole fuldt og helt på ham; men han var kedelig. Intet liv, ingen begejstring...nå, det passede nu heller ikke, for der VAR liv i Halû; men dengang kunne jeg ikke se det. Der var endda masser af det, og netop derfor var Halû så god til at lægge afstand til det. Han beskyttede sig. Han herskede så alt for godt over sin egen følelsesrigdom, så den sjældent viste sig på overfladen.

Liian derimod, han var spændende. Jo tak, med tiden fandt jeg ud af, nøjagtig i hvor høj grad, han var spændende. Han kunne ikke beherske nogetsomhelst, kun lade som om han kunne, og det blev tydeligere og tydeligere med tiden, nøjagtig som min far havde anet. Han havde håbet, at Liian, som egentlig var et godt og kærligt menneske, ville lære af livet, men anet, at han ikke ville, udelukkende af den årsag, at Liian ikke virkelig kendte sine egne, store dybder. Dem var han bange for, trods al sin træning, og foretrak at flygte ud i de ydre strukturer og regler og spille godt komedie, så godt at han med tiden troede mere og mere på det selv. Det var både synd og skam, for hvad kunne han ikke have udrettet med så store evner? Men er man bange, så er man bange, og er man det, så gør man tit sådan, og så vil sandheden bruge alle midler for at komme til udtryk ad andre veje - i fordrejet udgave. Reglernes tremmer kan ikke i længden tæmme vores inderste

identitet, for den er selve den ubegrænsede, åndelige gnist, og denne gnist tænder emotionerne, der uopholdeligt vil søge alternative (lavere!) veje og tænde handlekraften, der vil bryde reglerne.....det var det, der var sket. En mørkets cirkel var oprettet på denne måde.

De første alvorlige tegn herpå kom 5 år efter brylluppet, da min far døde besynderlig tidligt og uventet. Mon han døde af naturlige årsager? Menigmand troede, at hoffet levede en ubekymret og uangribelig tilværelse, og de skulle gerne forblive i den tro; men sandheden var, at hoffet kunne udvikle sig til en sand ormegård, hvor ingen var sikker, da slet ikke den kongelige familie. Far havde sagt, at sæderne var i forfald, og tiden havde bevist, at det var korrekt. Jeg havde gjort mit bedste for at rette op på dette, men til ingen nytte. Tværtimod var mine tiltag blevet forvansket og udnyttet i den forkerte ånd af korrupte embedsmænd overalt lige fra starten af min regeringsperiode, og jeg havde fået skylden ude i befolkningen som inde i regeringsbyen, godt hjulpet på vej af Liian og hans kumpaners undergravende virksomhed. Da far døde, havde jeg ingen mistanker haft; men de kom. Hans død var tilsyneladende led i en vel tilrettelagt plan, der skulle vælte styret, så en anden, der tragtede efter magten, kunne overtage. Jeg havde knap nok taget afsked med min far, før Liian begyndte at presse mig for at få mig til at afhænde regeringsmagten til ham. Det ville jeg ikke. Det var min medfødte pligt at påtage mig regeringsbyrden, og jeg ville ikke stikke af fra min pligt. Han blev mere og mere ubehagelig og fjern, denne mand, som jeg havde elsket og som, det var jeg dog ret sikker på, havde elsket mig. Jeg tiggede og bad ham om at respektere loven og forstå, at jeg ikke hverken ville eller kunne foretage en sådan ændring. Hvad betød det dog, hvem der udstedte befalingerne? Vi rådførte os jo med hinanden inden, han var med i de intimeste beslutningsprocesser; men lige lidt hjalp det, og jeg måtte sande, at far havde haft ret i sine onde forudannelser.

Jeg begyndte at høre om, at han forlystede sig med andre kvinder, og jeg konfronterede ham med rygterne. Han afviste dem leende, og jeg troede ham i starten. Til sidst troede jeg ham ikke længere. Mit hjerte blev mere og mere følelsesløst og tomt efter det ene slag efter det andet, indtil nye rygter ikke længere lagde mere smerte til. Der var bare et dybt og vedholdende mørke i mit hjerte, som lige så stille blev en vane. Jeg havde vigtige forpligtelser, der ikke måtte påvirkes af mine personlige problemer, og jeg kanaliserede alle kræfter over i mit arbejde. Først havde Liian forladt ægtesengen, nu forlod han min side i rådet. Han brugte alt sit vid og sin charme på at få rådet vendt imod mig og for ham, hvert eneste møde i rådet blev en magtkamp imellem mine og hans støtter, der voksede i antal. Jeg skulle have fået ham arresteret, mens jeg kunne; men jeg gjorde det ikke. Min egen søns far? Min mand? Jeg elskede ham og håbede, han ville komme til fornuft. Jeg kunne ikke tro, hans magtsyge ville sejre over hans bedre jeg. Jeg vidste, hvor meget hensynsfuldhed og kærlighed, han rummede - og nu brat slet ingen? Det faldt mig aldrig ind, at han aldrig rigtig havde evnet nogen af delene, kun spillet komedie og først nu var tro imod sin sande natur. Liian havde vendt alle regler for ordentlig opførsel på hovedet i et snuptag og derved afsløret mit svage punkt. Jeg havde behov for at forstå, og jeg havde kun lært at forstå efter regler. At sætte reglerne ud af kraft på den måde var udenfor min fatteevne. Jeg blev fuldstændig konfus, man kunne simpelthen ikke gøre sådan....bare følge sine laveste instinkter, det var sygt, det måtte forsvinde igen, hvis bare jeg holdt ud, så jeg klamrede mig som en druknende til det eneste middel, jeg kendte: regler, kontrol. Som hans hustru, som dronning, som institution var jeg stærk nok til at modstå ham, tænkte jeg. Skulle jeg måske have bøjet mig i stedet, som mit hjerte havde hvisket til mig i ubevogtede øjeblikke, ladet ham knække halsen på opgaven eller køre riget i sæk sammen med sine korrupte kumpaner? Nej, det var utænkeligt, sådan at overlade hele mit ansvar til tilfældet....."Tilfældet?" indskød Mehru. "Vi er tilfældet. Har du ikke altid søgt råd og vejledning hos os? Har vi ikke altid rådet dig godt? Vi er dit hjerte. Hvorfor stolede du ikke på guddommen i

denne sag? Fordi du ikke lige har kapacitet til at se udfaldet af noget, kan det jo sagtens være det rette at gøre på sigt. Du kender lige så lidt dine egne dybder som Liian." Nå, sådan. Det havde Mehru ret i. Så meget ville jeg aldrig have turdet overgive mig, og havde jeg alligevel gjort det, ville det have været en fejl i min karakter, ikke et valg, bakket op af tilstrækkelig viden og visdom. Når det kom til stykket, var jeg vel lige så magtskyg som Liian, blot på en anden måde. Jeg kunne ikke slippe magten, sur pligt eller ej.

Jeg blev ved at modstå Liian i rådet, og det gav mig faktisk en vis tilfredsstillelse ovenpå den sorg, han havde tilføjet mig. Havde han været sur på mig før, så begyndte han nu at hade mig, men på en uhyre subtil måde, så han måske ikke engang vidste det selv. Liian havde udviklet sig til en løgnens mester. Han ville ikke have kaldt det det. Han ville have kaldt det strategi eller endog politik; men han kunne lyve, så han selv troede på det. Jeg forstod omsider, at jeg havde giftet mig med en svag mand, der måtte være nr. 1 for at føle, han var noget. Han havde jo distanceret sig fra sine egne følelser, der var hans virkelige styrke, noget måtte komme i stedet, og hvor det i starten havde været nok at være den kommende dronnings gemal, var det det ikke længere. Min skjulte, men nu fremkomne styrke, som han ubevidst havde elsket i starten, fordi den gjorde ham komplet, hadede han nu med lige så stor inderlighed, hvor den var i vejen for ham på hans vej imod magtens tinde. Han havde oprindeligt troet, at jeg, der forgudede ham sådan, ville være let at manipulere med, og nu, hvor det viste sig anderledes, kunne han ikke bruge mig længere. Intet, jeg kunne tilbyde, havde interesse mere. Nu ville han bare af med mig. Min hverdag var nu helt og holdent en ligegyldig pligt. Jeg trak dog stædigt videre med læsset, selvom jeg havde allermest lyst til at slippe det hele. Og hvad havde det så bragt mig? Men sådan kunne og måtte en dronning ikke tænke. En dronning var en ting, en funktion, og som sådan ikke fri til at gøre, som hun ville, og Mehru sagde, at der var en overordnet plan, så jeg kunne have pevet eller sunget, det var ligegyldigt. Jeg kunne kun have ændret nogle få, nære detaljer. Som at redde livet. Men på hvilken bekostning? Jeg ville ikke have kunnet leve videre med den skam, at jeg havde givet efter for presset. Hele min opdragelse ville have stejlet, også selv om jeg så skulle bekæmpe Gud selv. Hvilket jeg sådan set havde gjort. Nu måtte jeg bare koncentrere mig om at udholde de sidste, få timer, til det var slut, dø som en dronning. Det var jo bare en rolle, som i et af mysteriespillene.

Min dreng. Mit endeligt ville plette ham. Hvad ville der ske? "Glem det", sagde Mehru. "Nu sker det." Jeg hørte trin, der nærmede sig. Det var næsten lyst nu, lyst nok til skændselsdåd. Jeg forsvandt ud af kroppen. Salen fyldtes, der var højrøstede stemmer, tumult, hænder på min krops intime steder, kroppe imod min, den ene indtrængen efter den anden, men jeg mærkede det næppe, jeg var væk, lå livløs hen, slap. Jeg så, hvordan de slog på mig og mærkede svagt et knusende slag imod mit hovede...."Gudskelov", tænkte jeg, "nu er jeg snart helt væk....." og endelig brast sølvsnoren, jeg svævede højere og højere væk fra mit blodige, mishandlede legeme, til jeg var ude i solskinet over den hellige by og hang lidt over den, som jeg så tit havde gjort, blot med den forandring, at nu havde jeg ikke mere en forankret sølvsnor efter mig. Jeg ville sige farvel til Halû. Jeg fløj til hans fjerne post og fandt ham i den tidlige morgen, stående spejdende fra en terrasse ind imod landet og den hellige by med rynket pande. Han så mig og råbte mit navn med vantro og rædsel i stemmen over min fremtoning. Jeg smilede sørgmodigt til ham og sagde: "Nu ved du det. Farvel, min ven." Han hvislede: "Liian!" og lige før jeg drog bort, svarede jeg: "Ja." Op, væk fra jorden, imod et vældigt, hjemligt, gyldent lys, der åbnede sig for at modtage mig.....

GRUEN I MIDTEN

**Vindene klager om krig i det fjerne
Nazister marcherer skræmmende nær
Jeg krymper mig under støvlernes trampen
Der vækker min slumrende spøgelseshær**

**Engang har jeg levet i midten af gruen
Set den og følt den - og sat den i vej
Gruen forsvandt blot fra periferien
og blev arkiveret som gruen midt i mig**

**Derfra styrer den psyke og sener
Og sløres kun skønsomt af tiders fordriv
Isnende skygger og hule fantområb
Er evige levn fra forgængelige liv**

**Men disse spøgelsers slagskygger truer
Fremtiden med angreb fra angstsyge sind
Jeg opgi'r min modstand og gennemgår gruen
Så først kan jeg selv flytte fuldstændig ind**

3. FØR DAGGRY

"Ku' du ikke køre mig derind, så får vi begge to set, hvad det er for noget, og det vil være dejlig nemt for mig." Min veninde var arbejdsløs og havde meldt sig til et kursus, hvor man fik indblik i en masse alternative og spirituelle muligheder. Der havde hun hørt om et center, der var oprettet af en organisation, opstået omkring en indisk vismand ved navn Sai Baba. Jeg så en række orangeklædte, glatragede fugleskræmsler i lotusstilling for mig, der messede "A-o-o-u-m..." Jeg havde altid syntes, den slags var lidt....nå ja, vi gik jo her på jorden for at lære af jorden, ikke, og vi boede i DK....realitetsfjernt og farisæisk var nok ordene. Men man kunne måske vende det om og sige, de bare var tro mod sig selv, mens vi andre stak af fra nogle realiteter? I min grønne ungdom opgav jeg i usikkerhed at synge på dansk, mens jeg syntes engelsk var lige sagen....man skal ikke dømmе om ting, man ikke ved et pip om, så jeg kørte os derind. Min veninde havde altid haft let ved at lade sig begejstre. "H-o-o-old da op, nogle energier, der er her," henådede hun, da vi kom ind, hvilket ikke fik mig til at føle mig mindre fjern og ironisk. Mit liv havde givet mig en masse armerede forsvarsværker, jeg beskyttede min bløde kerne bag. Ulempen ved et sådant arrangement er, at det også afbøder andre signaler, man gerne vil kunne føle. Jeg kunne altså ikke dengang umiddelbart føle, hvad hun snakkede om, for jeg ville i HVERT fald ikke lige købe det her uden at snuse grundigt til det først. Der er så meget svup og findel indenfor områder, der handler om usynlige værdier. Det virkede nu OK, og da vi var kørt hjem, strakte jeg mig til at sige, at det havde været interessant og at jeg troede på, at Sai Baba var ægte, men at jeg ikke følte, at jeg behøvede f.x. at rejse ned til ham for at få beviser. Sandheden skulle jo alligevel findes indeni, ikke udenfor. Det var vi ret enige om. Alligevel - før jeg lagde mig til at sove, sendte jeg lige en meddelelse op til bestyrelsen: "Det er nu flere gange sket, at jeg "tilfældigvis" har fået oplysninger om Sai Baba ind i min privatsfære, så hvis det er meningen, jeg skal rejse derned, vil jeg gerne have direkte besked om det i nat." Drømmene, vidste jeg, gik i al fald uden om mine skjoldmure og fortalte mig sandheden. Næste morgen vågnede jeg op til den forbløffende erkendelse, at jeg skulle rejse derned. Gad vide, hvorfor? Jeg ringede straks til min veninde, som havde erkendt det samme. Vi kom til den konklusion, at når der gik en Jesus spillevende omkring et sted, så var det måske nok smart at udnytte en sådan chance og komme derhen! Vi meldte os på en tur dertil sammen.

Det var ikke just sådan, at det alternative var fremmed for mig. Jeg var uddannet alternativ terapeut og havde været i psykoterapi i nogle år, gik også stadig i en drømmegruppe og arbejdede med clairvoyance; men det virkelig spirituelle var jeg endnu temmelig mistroisk overfor, så i tiden op til rejsen havde jeg det ret mærkeligt. Det lignede ikke helt hende den fatalistiske her. I en hverdag med 3 børn kan det være svært at få plads til nogetsomhelst andet end praktiske gøremål, så fatalisme kan være et godt forsvar for en følsom sjæl. Sagt uden bitterhed, for jeg havde jo selv valgt sådan og tog bare konsekvenserne. Jeg elskede min gode mand, og når jeg mærkede utilfredshed, så jeg på den og fik den af vejen, hvis muligt, og hvis ikke - nå ja, man kan jo ikke bare rende fra det hele. Så må man leve med situationen, til det løser sig med tiden. Og med den holdning trøstede jeg mig og afstod fra at mærke, at utilfredsheden var meget mere omfattende end som så, for jeg var klar over, at der var temaer i min psykologi, stopklodser, jeg så gerne ville, men ikke kunne fjerne. Det var også let at overse, for jeg var allerede i gang med fremtidsudsigterne. Jeg malede, digtede, sang og tog på helsemesser som alternativ behandler, endda med clairvoyance. Det havde været noget af et gennembrud for mig at turde stole på den side af mig selv, som alle mennesker og dyr godt nok har, men som jo er ret svær at forklare. Det havde i den grad åbnet mit univers. Jeg kunne dårligt have et mere fuldendt liv, sagde jeg til mig selv, hver gang uroen opstod. Og da der nu en gang ikke var noget, jeg kunne gøre ved det, bad jeg målrettet om en

løsning på problemerne og lod dem ellers være.....man skal passe på, hvad man beder om. Det kan gå hen at gå i opfyldelse.

Nogle måneder før rejsen kom Sai Baba ind i mine drømme med følgende besked: "Hvis der skulle ske dig en ulykke, er det ikke nødvendigvis en ulykke på langt sigt." Nej, det ved man da godt. Og: Du skal være åben og tage imod alt, hvad der kommer til dig." Naturligvis. Og så kom afrejsen. Jeg drog afsted, svævende lykkelig ½ m over jorden på en lille, lyserød sky ud igennem en dør, lyset strømmede ind ad - åben, parat til at tage imod alt - for jeg var jo beskyttet og usårlig, jeg var på vej til Gud! Før den første uge var ovre, blev Sai Babas forudsigelse til vished. Jeg mødte en mand, der passede som hånd i handske ind i det utilfredshedens krater, der gabte i mig uden jeg anede, det var SÅ stort. Jeg kunne ikke begribe, det kunne ske, ej heller begribe min tiltrækning til manden, for trods den nydelige overflade - tilsyneladende omsorgsfuldhed, charme, tjenstvillighed og de helt rigtige synspunkter foruden en stærk tro, det var tydeligt - var det også klart, at der var nogle gevaldige huller i hans psykologi. Hvad skulle jeg dog med det? Jeg var skræmt og fortvivlet og uden min gode ægteviede til at søge støtte hos. Genialt arrangeret. Manden var sød og syntes meget seriøs - først. Så trak han sig pludselig totalt og blev moralsk. Jeg græd mig igennem de næste to uger, og den ene erkendelse dukkede op efter den anden. Jeg forstod, at jeg var nødt til at blive skilt. Dette var alt, alt for stærkt at bakse med i mit parforhold, og det ville ikke være rimeligt overfor min mand. Hvad det hele ville ende med var så i øvrigt irrelevant.

Det var noget af en opgave at komme hjem med; men 14 dage efter at den var meddelt, fortalte min mand mig at han nu også havde erkendt at det skulle til, så nu var vi to om det. Alt gik sin stille gang med hensyntagen til børnene, der snart opdagede, de ikke behøvede at være bange og så kunne tage det forholdsvis roligt. Efter 3/4 år var alt skilt ad i 2 portioner, og min - nu ex-mand - og jeg elskede hinanden lige så meget som før. Det havde intet at gøre med de stærke emotioner, jeg havde ude på den anden. Som tiden gik, forstod jeg, at det ikke handlede om, at jeg skulle danne par med ham. Det var ikke nødvendigt, Gudskelov. Det handlede alene om for mig at finde ud af, hvorfor dog jeg var blevet tiltrukket af en så overfladisk fyr. Havde jeg da en sådan mangel på overflade at selv sådanne karaktertræk var eftertragtellesværdige? Selve følelsen af emotionerne blev aktuel. De var faktisk ikke engang behagelige. Der var væmmelse i dem. Der var angst og endda afvisning, hvilket mit underliv tydeligt viste mig med "skrub-af-katar." Og alligevel!

Der findes en talemåde: "Hvis du tager eet skridt hen imod Gud, så tager Gud 10 skridt hen imod dig." Skilsmissemis er ikke den eneste, tja, gevinst, af rejsen. "Når eleven er klar, kommer mesteren", er en anden talemåde. Jeg var åbenbart klar, og jeg har været koblet på Sai Baba lige siden. Der har været sagt noget frygteligt vds om ham, og han sagde, der ikke skulle ofres energi på forsvar, for uden forsyning med energi dør alt ud, usande påstande da især. Desuden: ingen energi følger en lige linje. Alt bevæger sig i cirkler, cykler, så hvis "post ikke modtages, går den retur til afsender" og rammer vedkommende lige i nakken. Jeg tror faktisk, det passede ham udmærket at den bagvaskelse kom. Det var ved at blive et trend for alle og enhver at tage ned at se giraffen, og nu blev de useriøse siet fra. Men følg alligevel denne tankerække: et væsen er så lysfyldt og rent at han på super-Jesus-vis har uindskrænket magt over alle væsener og elementer, tiden samt folks karma, liv og død. Er man SÅ omnipotent, **kan** man bare ikke være formørket med ego-temaer som f.x. pædofili. Den eneste anden mulighed er overgreb, foretaget med vilje for at fremme en proces. Det er også umuligt. Som avatar (indisk, begreb, Guds-inkarnation, der ikke selv skal lære, kun hjælpe og være eksempel) skal man ubetinget gebærde sig etisk. For 5000 år siden (da han var nede som Krishna) kunne der føres en større krig af gode imod onde. Det kan ikke lade sig gøre i dag, da menneskeheden spirituelle forurening er meget mere generel. De famøse påstande er kun

manglende bevidsthed. Nogen tid efter rejsen, før jeg var flyttet, kom jeg hjem i bilen og parkerede og brast pludselig i latter, da det i et øjeblik forståelse gik op for mig, at jeg var ved at få opfyldt alle mine bønner lige nu. Det var bare ikke faldet mig ind, at det kunne kræve en skilsmisse! For at få må man ofre det, der er i vejen. Og alligevel havde det ikke været noget offer, for kærligheden var intakt over hele linjen, det var bare bofællesskabet, der havde været i vejen. I sidste ende er det sådan med alle reelle ofre - det er kun benspænd, der ofres. Min mand var min tryghed og jordforbindelse og ikke mindst økonomien i forholdet. Dette lå endnu i tasmørke hos mig, og så længe han var der og udfyldte den plads, ville jeg ikke selv fyldestgørende kunne skaffe mig de karakteristika. Omvendt var jeg hans æstetiske sans, strukturelle forståelse af følelser og udøvelse af dem samt spiritualitet. jeg var i vejen for hans fyldestgørende udvikling og jordforbindelse af disse sider, i tasmørke hos ham. Vi skal igennem mørke for at få lys, og mørke er også Gud. Vi kan bare ikke se de finere frekvenser, så det er mørke for os. Lyset opstår af mørket for os. Den anden mand spejlede på grellere vis mørket i mig, som nu var klar til omformning til lys, hvilket jeg havde forudført ved afrejsen: jeg havde mærket de nye døre åbne sig og glædet mig - NU skulle underet ske. Javel ja - når mørket var transformeret til lys! Det hedder også "at trække sine projektioner hjem", at "integrere" - eller rent ud "at æde sit eget l...". Jeg troede, jeg var meget mere færdig med det, og så var jeg nærmest kun lige begyndt. Og jeg tvivler på, jeg kunne have fået en bedre vejviser for udformningen af de nye sider end den mand, der så usentimentalt blev smidt ind i mig gennem den åbning, jeg lydigt havde skabt i mig på opfordring af Sai Baba.

GUIDEN

Der er en langt, langt herfra der lever i mit hjerte

Og altid bare er der for mig når jeg ber om råd

Hvis jeg tvivler på mig selv når livet volder smerte

En viis og venlig lods ved roret i min lille båd

Kærligheden kunne være navnet på min fælle

For intet andet ord beskriver bedre denne ånd

Alle jordens gaver, sejre, sorger, ungdom, ælde

Dem deler vi på lige fod i livets hule hånd

Tænk at have en hjælper der kan rumme sorg og pine

For alle mennesker hele jorden over uden had

Mild og modig myndighed med barnets åbne mine

En guide til lyset, levende og ligetil og glad

4. DÆMRING

Fra begyndelsen af vidste jeg intuitivt, at min smertensmand og jeg var tvillingsjæle, og da jeg havde hørt at når man møder sin tvillingsjæl, så er det idel lykke og så har man fundet den rette o.s.v., holdt jeg fast i forbindelsen meget længere, end jeg ellers ville have gjort og strakte derved pinen sadistisk langt for mig selv. Jeg ræsonnerede med ham og det var goddag mand, økseskaft. Jeg bad ham tage hensyn, og jeg kunne lige så godt have talt til en dør. Og jo mere, jeg viste ham af mit sind, jo mere trak han sig. Dør var faktisk et nøgleord. Jeg følte det, som om en tung, tung dør i mit sind langsomt, ubønhørligt blev lukket fast i mellem mig og det fremtidens lys, jeg havde set et glimt af, før jeg rejste til Indien. Da jeg omsider havde fået luget alle andre tanker end mine egne ud, kom jeg til følgende facit: det er ikke altid, tvillingsjæle skal noget videre sammen, men da de er så perfekte spejlbilleder af hinanden, kan de være de mest udsøgte hjælpere for hinanden. Det betyder ikke at hjælpen er rar, men at indtrykkene går rent ind. I den universelle plans navn kan de på denne vis sættes til at mishandle hinanden igennem det ene liv efter det andet - i guddommelig kærlighed! - indtil egoet endelig er knækket og beskederne sevet ind. Al vækst gør ondt. Det hedder vokseværk.....Når uendelig tid er gået, har de fået lært hinanden det, der mangler. Måske skal de SÅ udgøre en enhed. Eller også har de endelig fundet en bedre halvdel.

Min tvillingsjæl var det, jeg vil kalde en hyper-mand, dette sagt uden negativ ladning, for han var faktisk en meget spirituel mand. Han havde bare kun jordforbindelse med den maskuline overflade, som han til gengæld færdedes som en fisk i. Det betød, at han var instinktiv og virkelig forstod at bruge sin seksualitet, var charmerende, spændende, kvik, humoristisk, omskiftelig som havet, men KUN overfladen, han var selvstændigt erhvervsdrivende, og han lod til at hylde princippet at alt er til for at bruges, også mennesker, så han fik let mere end een affære kørende - med kvinder, der (selvfølgelig!) ikke tog det let. Dårlig samvittighed kom han hurtigt over, for han kunne ikke tage følelser alvorligt, det havde han konstant travlt til eller sørgede for at have det - hans løfter holdt ikke vand, for han huskede som en si og sagde altid det mest belejlige, bare han undgik konflikter. Han var kun flink til at overholde forretningsaftaler, fordi DE var vigtige (!). Når han var til stede, var han meget til stede, men når han ikke var, så var der også fuldstændig tomt efter ham. Der var noget sært barnligt og grænseløst over ham, det er der jo over alle psykopater; han kendte imidlertid godt nok til dybere ret og forkert, han levede det bare ikke, så indeni var der et stort, tomt, koldt vacuum. Som i alle den slags dysbiotiske forbindelser dominerede han altså min overflade, mens jeg blev forsat til hans tomme rum. Jeg har aldrig følt mig så ensom og fortvivlet. Han spillede sorgløs, men hjerteløs var det rette ord. Det undrede mig ikke, at han havde haft kræft, som han var blevet helbredt for af Sai Baba, og det undrede mig egentlig heller ikke, at han havde trukket sig fra mig, for hvis han virkede sådan på mig, hvordan virkede jeg så mon på ham? Som en påmindelse om kræften, sikkert! Tvillingsjæle er een ting. Sjælevenner er noget helt andet. De støtter en under prøvelser igen og igen, i liv efter liv. Min ex var en sjæleven, og han, jeg og min tvillingsjæl havde danset vores indviklede pas de trois ind og ud imellem hinanden i tusinder af år.

Da jeg omsider fattede, at jeg skulle afslutte al kontakt, havde han altså rigtig fået lov at virke på mig. Og da jeg er den stivnakkede fisk, jeg er, tog det mig lang tid at komme over vreden på ham. Jeg havde det svært med at føle mig som en værdiløs idiot, hvilket tilsyneladende var alt, hvad jeg havde fået ud af det, og med den slags følelser er det en lettelse at pege fingre ad en sydebuk. Jeg håbede for ham, at påvirkningen fra mig havde rokket lidt ved ham, for selvom jeg var vred, måtte jeg modstræbende indrømme at han ikke var ond og ønskede ham heller intet ondt. Han evnede simpelthen ikke at vide bedre. Og samtidig måtte JEG jo heller ikke vide bedre - en sag har to

sider. Jeg anede ikke, jeg havde SÅ meget selvundervurdering - hjerteløshed - i mig. En veninde fik mig listet til at udtale: "Han gjorde sådan, og hvad så?" Jeg kunne godt se det; men samtidig var jeg nødt til at give min smerte den tid, der behøvedes denne side "forhænge" mellem verdenerne, ellers ville jeg aldrig komme fri af den. At så hun var ved at brække sig over mig var ikke mit problem. Jeg havde nok at slås med! Så jeg begyndte for alvor at arbejde med den. Jeg gennemgik alt, hvad der havde været imellem os, lavede en oversigt over alle positive og negative ting, jeg vidste om ham og sammenlignede det med mig selv. Jeg mediterede. Jeg trak kort. Og så begyndte jeg at gå ned i tid, få flash-backs om liv, hvor jeg havde haft med ham at gøre.

Jeg havde før dykket ned i mine tidligere liv. Reinkarnation var hurtigt blevet et faktum for mig. Når 4 forskellige terapeuter, du selv samt et andet familiemedlem over en periode på 10 år kan fortælle detaljer fra samme fælles inkarnation på fire forskellige tidspunkter, bliver det hele ret realistisk. Jeg havde haft mange liv med min tvillingsjæl, og i umindelige tider havde de været ulykkelige for mig. Temaet havde altid været det samme: han snakkede mandsk, jeg snakkede kvindsk, og vi evnede ikke at tilegne os hinandens synsmåder. Omsider nåede jeg ned til et liv, der havde foregået på Atlantis, og det var en ren åbenbaring. Jeg genkendte, jeg forstod - bl.a. nogle problemer, centreret om underlivet og seksualiteten, som jeg havde måttet trækkes med i alle livene siden - og jeg så en udvikling i årtusinderne, der siden var forløbet, både hvad Halû, Liian og jeg selv angik. Jeg gik endnu længere tilbage og fik igen denne fornemmelse af udvikling fra ingenting til noget os imellem, ikke i et uciviliseret miljø, bare mere - barnligt er måske ordet. Enkelt. Men det blev Atlantis-livet, der virkelig ramte hovedet på sømmet. Jeg er næppe alene om dette, jeg har bemærket mange udsagn om at "vi er i en tid, hvor Atlantis vil dukke op af havet igen." Om ikke selve landet, så bevidstheden, der blev overskyldet af ubevidsthedens mørke hav på samme tidspunkt, som landet endegyldigt overskyldedes af Atlanterhavet efter de vulkanudbrud og jordskælv, der fik den spinkle struktur i undergrunden til at bryde sammen. Atlantis var oprindeligt et kæmpekontinent, som befolkedes for ca. 1 mio. år siden fra et tidligere, Lemurien, der gik under i ildkatastrofer, efter Atlantis var blevet til.

Hver gang en ny grund-mennesketype introduceres, kommer der en ny tidsepoke, og så opstår der nyt land. Gammelt må så gå under, men ikke nødvendigvis i ekspresfart - katastrofer skyldes dårlige humane energier. Vor mennesketype er ret ny, skabtes for ca. 100.000 år siden og er stadig ved at udfolde sit enorme potentiale. Og jeg snakker ikke om hvid dominans over rød, gul eller sort, undtagen måske lige i starten. Alle nye racer dominerer i starten. Efterfølgende blandes de noget op med tidligere typer, som derved får hurtigere del i de nye potentialer end de ellers evolutionært ville udvikle sig frem til, for det gør de naturligvis. Den ny type kan også vinde ved at blandes med en gammel. Det kan styrke nogle oprindelige træk, som den inkarnerede sjæl kan have brug for til sin udvikling. Så glem lige "Ariere/Teutoner versus Semitter" - det var Hitlers misforståelse, R.I.P. Hvor har jeg nu denne viden fra? Inspirationskilder først, bøger, den mest troværdige esoteriske lære jeg kender, senest nedfældet via Blavatsky/Bailey og Steiner et al, som tydeligt er influeret af gammel vedisk visdom, oprindeligt fremført af "de syv rishier", der var menneskelige mestre, der var færdige med at inkarnere i dette solsystem, som andet end lærere, altså. (En sjov ting: i bogen til mine kinesiske spåkort står der at kineserne mener, disse syv i dag er de stjerner, der udgør stjernebilledet Karlsvognen, "sæde for skrivekunstens Gud"). I svære omvæltningsperioder kommer der til stadighed udsendinge, avatarer, fra de højere planer for at guide, mildne og trøste. De kan have hel eller delvis power alt efter kosmisk behov - miljøbevidsthed, ikke sandt! De foreløbig 2 Sai Baba-avatarer, vi lige har set til, var full power avatarer, et velkendt begreb i Indien, hvor de i alt fald altid har inkarneret.

Avatarer kommer kun sjældent, for vi skal selv; det er imidlertid tegn på omvæltningernes alvor, når de kommer, og et yderligere tegn at avataren kommer ned full power og i triple-inkarnation. Således skulle han begynde at være aktiv igen hernede fra ca. 2032 tredje gang, om alt går efter planen. Sai Baba er ofte kommet med udtalelser, som har bekræftet den ovennævnte læres troværdighed. Men een ting er at lære den og ræsonnere sig frem til, den passer. At erkende, den er sand, er ganz was anders. Når det sker, giver det et "sus." Jeg oplever det som et glædesudbrud, et energiboost, så jeg næsten ikke kan sidde stille, da slet ikke vente med at skrive ned, digte eller male hvad jeg har erkendt. Det er faktisk en lidt farlig tilstand, der lige straks godt kan tage jordforbindelsen, til det hele har bundfældet sig. Derefter er man forbi al tvivl, man VED og kan koncentrere sig om at komme videre og erkende nyt og jordforbinde det.... Hvis du vil vide mere om Atlantis, er der masser af muligheder. Et væld af beretninger fra oldtiden (ikke kun Platons) og nyere som f.x. W. Scott Elliott's "Atlantis og Lemurien" som højst sandsynligt bygger på kanaliseringer fra C. W. Leadbeater, "Atlantis' Historie" udgivet af Teosofisk Forlag i 1902, Dion Fortunes "Seapriestess", Harald G. Jensens "Atlantis - landet med de grønne Enge" (en historie, bygget over beretninger fra folk, der har været i regression hos Harald), "Den usynlige Virkelighed" og "Kulturriket Atlantis", udgivet i 1997 af religionshistoriker Carsten Skaarup, som også stiftede "Atlantisforeningen" - for nu blot at nævne nogle få. Skrøner er sjældent så sejlivede, og de deles ikke tit af så mange kulturer både øst og vest for Atlanten. Atlantis-kontinentet gik under i 3 større katastrofer. I den tredje og sidste for ca. 11.500 år siden døde 64 mio. mennesker i 10 riger på et par dage. En passende afskedssalut: hvor i alverden fik Atlanterhavet sit navn fra, om ikke fra Atlantis? Ingen har hidtil kunnet give noget godt svar på dette.

De fleste er nok klar over, at mænd og kvinder er forskellige. Vel også, at både mænd og kvinder har en maskulin og en feminin side. Hvad nok færre tænker over er, at i en ekstremt maskulin tid som vor vil der snarere være fire køn, en supermandsk (M-) feminin og maskulin side og en subkvindsk (qu-) feminin og maskulin side. Det gør lige det hele lidt mere subtilt og uddyber indlæringen. Der er dog nogle fællestræk for de fire sider, der gør det lidt nemmere. De feminine sider har altid med den allerinderste (hos kvinden) og indre verden (hos manden) at gøre, mens de maskuline altid har med de overfladiske og nærmeste (kvinden) og overfladiske og fjernere ydre (manden) sider at gøre. Lidt mere enkelt kan man dele det op i positive og negative poler som på en overdreven magnet. Så bliver manden ++/+ og kvinden --/+ og kan koble sig på hinanden. Man mindes Gruk: "Enhver ting er enten konkav eller -veks, så alt, hvad man drømmer, er noget med sex." Ups. Der er forskel på mennesker. Begge køn kan under tidens ekstreme forhold gå i direkte modsat modus, så ovennævnte poler ikke rigtig stemmer.... Så har man meget kvindelige mænd og meget mandige kvinder i stedet.... Fælles for alle fire bliver forvirring og besvær - meget lærerigt!

Mit nuværende liv havde været en noget mere ydmyg gentagelse af mit atlantiske.- trods en del drama var det ikke endt med en utimelig rædselsdød. Et eksempel på at et karmisk bombenedslag med tid og lærevillighed bliver til en snebold i nakken. Så jeg overlevede, og "Halû-nu" var kommet til og havde givet mig det pusterum, der skulle til for at få lukket betragteligt mere op for min queminine side på vej til en helbredelse, for jeg var en "mandig" kvinde. Først derefter kunne de quaskuline, afstængte Atlantis-døre åbnes, og det blev de ved mødet med "Liian-nu", for det havde vækket mindet om ofringen, faktisk, når jeg tænkte på de ledsagende emotioner der havde været af væmmelse, angst og grænseoverskridelse midt i tiltrækningen. Den store forskel var, at denne gang kunne det ikke falde Liian ind at begå eller iscenesætte mord som dengang, for mørket var arbejdet ud af ham, spiritualiteten havde gennemtrængt hans Maskuline side helt i bund, så han nu "kun" myrdede sig selv, andre kvinder og mig psykologisk. Han valgte mig i stedet fra, såvel som jeg valgte ham fra. Vi var begge blevet klogere i polariteter.

Jeg forstod nu at imødegå hans handlemåde, for også jeg var blevet oplært til bunds i de **Maskuline** og **Meminine** sider i de mellemliggende årtusinder, hvor jeg oftest havde været kvinde. Oplæringen havde drejet sig om udsættelse for alle aspekter af dem, lyse som mørke, så jeg fik en meget tydelig viden om, hvad jeg ville og navnlig ikke ville have, for først da kan man vælge fra, og derved havde jeg vundet så meget uafhængighed, som kvinder og mænd kan have af hinanden i nutiden. Det var det, jeg var blevet tvunget til at vise, da jeg valgte min tvillingsjæl fra på trods. Det hele var jo ikke emotioner. Bag det lå der noget, jeg kun kunne elske, og dog måtte jeg sige fra. Og det er ultimativt at sige nej tak til sin tvillingsjæl.....Men så kom det interessanteste: efter mødet med "Liian-nu" var det, som om mit liv gik baglæns igen over samme læst som på Atlantis. Hvor det dér var begyndt med magt, liv, lykke og guddommelighed og endt med afmagt, død, ulykke og mørke, var det sådan set begyndt med mørke, ulykkelighed, psykisk død og afmagt og var ved at blive til magt, lykke, liv og guddommelighed nu.

Jorden var på vej ud af mørketiden, og det samme var jeg. For hvert af mine mørketræk, som min tvillingsjæl havde spejlet for mig og som jeg så ændrede til lys, kom jeg et skridt nærmere mine ønskers opfyldelse. Ikke dårligt! Når man tænkte rigtigt over det, så havde jeg altså meget at takke min tvillingsjæl for, selv om det måtte foregå på et andet plan end det jordiske - jeg var på vej til at blive uafhængig regent, men på en helt anden måde: i stedet for andres liv kunne jeg nu regere mit eget og hente mit underhold i indre potentialer, ikke ydre, jeg var født ind i: i årene efter skilsmissen begyndte mine clairvoyante evner at udvikles exponentielt. Det samme gjaldt de øvrige evner, men med clairvoyancen føltes det virkelig markant, fordi jeg aldrig havde været særlig bevidst om mine evner på det felt før. Qlecion/Atlantis havde været et vaklende matriarkat, der var blevet væltet af et spirende patriarkat, mænd, der var trætte af at være i underlegen position. Atlantis-katastrofen var signalet til et vendepunkt i tiden, som år 2000 i vor tid var det. I dag var det bare patriarkatets fald. Nu dukkede ikke kun den queminine, men også den quaskuline power frem igen i lyset for at finde, at den var intakt og blot var blevet udvidet, fordi den **Maskuline** side var vokset sig stor og stærk i den mellemliggende periode og blevet alle tiders støtte, skønt den så også var vokset en hel del ud over sig selv (super-)....der var ubalancer i begge køn at tage sig af oven på processen, før de ville finde deres rette nye plads. Da alt kommer indefra, så vi lige nu en tid, hvor de queminine sider på vej til naturlige feminine ville afbalancere (ned-drosle) de **Meminine** sider med deres begyndende støtte. En harmonisering på de indre linjer. Derpå ville vi se de **Maskuline** blive droslet ned til naturligt maskuline, efterhånden som quaskuline sider på vej til naturligt feminint maskuline (faskuline?!) begyndte at støtte op.....og det hele afspejledes i DEN grad i mine billeder!

SVANEN OG RAVNEN

I vildfarenhedens sortladne skov
Mødtes to fugle engang
Slog følge igennem det filtrede krat
For at finde den sollyse vang

De havde så meget at tale om
Forsømte og ene to
Så mens de kortlagde skovens stier
Fæsted de fælles bo

Omsider fandt de dog skovens bryn
Hvor lyset tog dem i favn
Han så H. C. Andersens svane så hvid
Og hun Odins vise ravn

Og selv om de agted hinanden højt
Og følte vemod og savn
Så måtte de skilles, hun for at finde
Sin svane og han sin ravn

5. FUGL FØNIX

For at kunne slippe og tilgive er det ikke nok at kunne sige fra. Man må også forstå, og det vil sige evne at sætte sig i den andens sted, føle med. Omsider kunne jeg virkelig føle med Liian. I Qlecion havde han været præget af liv på liv som mand under de foregående matriarkater. Det betød, at hans power var låst af og han i stedet var nødt til at udøve sig selv på det **Femi-Faskulines** præmisser. Dem kunne han sagtens færdes i, for det var han jo blevet oplært i - i dette som alle de foregående liv helt fra en obskur fortid, hvor matriarkater tog over fra patriarkater. Men det betød jo ikke, at det var det, han mest identificerede sig med eller trivedes med. Det var bare betingelserne for, at han kunne komme til fadet, og han var ambitiøs. I Qlecion brød den maskuline power - hans - igennem med vold og raseri over den lange undervurdering og låste i samme nu den **Femi-Faskuline** power af, og det var sandelig godt, for ekstrem femininitet betyder fællesskab på bekostning af individet, bevarelse på bekostning af udvikling, kalkulerende følelsestyranni, fantasi fremfor eventyrlyst (ganske sjovt, noget meget lignende ender ekstrem maskulinitet også op i, for når vi først når længst ud på cirkelbuen, går det ene over i det andet, det ser vi jo nu....).

Individualiseringens første start skete på Lemurien i den helt obskure fortid, hvor vi deltes i 2 køn (syndefaldet, hvor vi "faldt ned", ud af Gudsforbundetheden), og dens sidste fase var indledt omkring Poseidonis' undergang. Liian havde dengang blot været individualitetens spydspids, og han var fremragende til det, ekstrem som han var. Det var han jo stadig. I dag brugte ånden ham bare modsat - til at arbejde som isbryder for den ny tids spirende fællesskaber med alle hans **Masku-Meminine** måder, som egentlig blot dækkede over et enormt feminint potentiale, fordi vi nu atter stod i en tid, hvor det hele vendte. Jovist, om nogen forstod jeg nu Liian. Nu var det min tur til at stå i samme situation, blot med omvendt fortegn. Jeg havde måttet leve på **Masku-Meminine** præmisser, låst af. Det betyder, at man stort set kun lige er til stede. Med min parat-viden om, hvilket helvede det er at måtte leve på præmisser, der er en væsensfjerne, forstod jeg nu hvordan det måtte have været for ham i Qlecion, for når alt kom til alt var jeg jo lige så ekstrem. I dag arbejdede JEG som brækjern for individualiteten, men vi var ikke mere i opposition, vi havde samme mål. Det hele var blevet løftet til et højere plan, hvor modsætninger ikke mere førte i hver sin retning, men mod et samarbejde. Vi er skakbrikker i det universelle gudespil. Hvis vi trækker os lidt op i skyerne, væk fra smerten, er det hele så enkelt midt i indivikletheden, at kun et ufatteligt geni kan have udpønsset spillet. For fuldt at udvikle og beånde den ene side, må den anden lukkes af. Derefter, for fuldt at udvikle den anden side....og vi kan ikke engang skælde ud på Gud for skrupelløshed. Vi ER Gud. Via os gøres arbejdet, og lønnen er guddommelighed.

Så for nu at holde fast ved udsagnet, "Atlantis vender tilbage", hvad vil så være dets karakteristika? Det, der var det oprindelige Atlantis, var evnen til at kontakte det guddommelige direkte. Det var en forholdsvis almen evne, der blot svandt og desuden med tiden blev misbrugt mere og mere til egenkærlige formål via seksualitetens stærke power, indtil katastrofen kom. Sexualiteten er en meget, meget svær sag at styre balanceret. Det ender lynhurtigt nede i det lune mudder eller oppe i det kolde klokkeårn, hvis man ikke har et stærkt intellekt at vurdere selvstændigt med. Da katastrofen kom, var en ny, mere intellektuelt disponeret mennesketype imidlertid blevet skabt, som ikke var så følelsesmæssigt påvirkelig uden en hel del forudgående træning, og evnen gik derfor - også som resultat af udvikling af de intellektuelle evner - mere og mere i glemme, indtil et udviklingsstade var nået, hvor evnen ville opstå igen helt af sig selv. Jamen er det ikke det, vi oplever i dag, at menigmand mere og mere snakker med "bestyrelsen"? At kirken er ved generelt at flytte ind i hjerterne, så at sige, som Jesus med sit liv også signalerede var på vej? For hjertet er

ikke kun mentalt, men også en slags højere sexuel niveau. Jeg mindes et par linjer i en gammel dansk ørehænger med Otto og Gitte Hæning: "Når jeg bli'r en stor pi', så vil jeg giftes, giftes med farmand, for farmand er så rar." Glem lige alle tanker om pædofili her, ikke...for et barn er forældrene guder. For et ungt menneske - kæresten, for den modne voksne - Gud. For at blive gift må man være alene, ikke? Det fører tankerne hen på begreberne nonne og munk....For at "forankre" Atlantis i os igen, "gifte os med Gud" igen må man også først være alene. Derfor blev min ex og jeg tvunget fra hinanden. Derfor tvinges så mange, lige så gode partnerskaber fra hinanden i dag - netop fordi de er så gode på den gamle tids præmisser at de ikke kan udvikle sig mere sammen - der er faktisk kommet et mål af kedsomhed ind i dem, hvilket man måske kunne få parterne til at indrømme, hvis man gik dem på klingen. Liv er spændende, liv er udvikling.

Tilbage at bearbejde var de gamle skrækscenarier, der lå dybt i os alle og prægede vores psyker. De skulle luftes og overvindes, før vi kunne fungere helt uden krummelurer. Halû havde i bitterhed vendt sig fra følelserne og spiritualiteten og valgt at deltage i uetiske eksperimenter på Qlecion, efter min død nok også af lede overfor sig selv, fordi han havde ladet mig ubeskyttet tilbage. Han havde desuden oplevet katastrofen, da landet sank. Halû var den af os i dag, der havde mest med ydre magt at gøre. Ganske interessant, da han hverken havde været interesseret i magt i Qlecion eller i dag og dog havde opnået en betydningsfuld position begge steder. Allerede dengang vidste han, at ambitioner skulle være blottet for egenkærlige tilbøjeligheder for at lykkes til fuld tilfredsstillelse. Hans svaghed havde vist sig ved at han var blevet uetisk af livslede og selvhad over, at han ikke havde kunnet spille lige op med Liian, som han ikke brød sig specielt om i forvejen, og derved var gået glip af en pris, han inderligt ønskede. Desuden havde katastrofens rædsel præget ham, gjort ham alt for alvorlig og kontrolleret. Sansynligvis var det leg, han skulle lære, at leve mere, faktisk være mere overflade-omsorgsfuld, ikke bare udfylde en plads seriøst og hensigtsmæssigt. I alle de liv, jeg mindedes med ham, havde han været min rygdækning, havde aldrig selv stået i forgrunden. Det nærmeste, han var kommet til det, var i dag. Han udgjorde ankermand i trioen, lige så ekstrem som Liian og mig, så vi var gode til at få hinanden til at flytte sig. Men det betød også, at han kunne have brug for nogle som os til at få ham til at flytte sig.

Min tvillingsjæl var helt ude ad tangenten i denne hypermaskuline tid, men Sai Baba havde også ham under sine vinger, så han skulle nok klare sig. Min opgave var mig. Jeg var endnu noget ømfindtlig overfor Maskulin power, skønt han havde fået mig til at indse at begreber som ubetænksomhed, ubestændighed, hensynsløshed, løgn, øjeblikks-, tings- og brugs-mentalitet, politik, kort sagt overfladiskhed, er potentialer, blot de bruges hensigtsmæssigt. De kan oversættes til positivt ladede ord: impulsivitet, fleksibilitet, handlekraft, varsomhed med sandheden, at leve i nuet, udnytte muligheder.....bearbejdningen af ham/mig havde vist mig mange grunde til den stærke tiltrækning ud over mindet. Jeg kunne se mange døre at åbne gennem Atlantis-portene, og alle lovede liv og lidenskab og udadvendt arbejde. Selve manifestationen af det ventede på et eller andet signal, men min ex og jeg forekom mig at være fremragende støtter for hinanden med disse ting. Jeg ventede faktisk halvt om halvt på at han skulle blive klar igen, for vi var blevet skilt for at blive hele til noget nyt, og skønt vi stadig blev holdt fra hinanden af "tilfælde", blev vi også holdt sammen af "tilfælde", blot med større afstand. Og skuede jeg fremad, var mine muligheder for at komme ud med mine potentialer tilsyneladende endnu forbundet med ham længe. Nok skal begge køn være ligeværdige mennesker, der kan det hele, men det er alligevel med modifikationer. Der kræves samarbejde mellem kønnene, også i den nye tid. Eneboertvangen var kun en overgang, vore "ægteskaber med Gud" skulle bare være helt konsumerede først.

For mig betød det at lære at stole fuldt og helt på Gud og leve i øjeblikket, at tilgive og ikke mindst at holde op med at "spille Maskulin" og være mig selv som kvinde. Fagre ord. Det er ikke noget, man lige gør i går. Jeg havde måttet opsigte mit arbejde som lønslave, fordi det var mig inderlig ligegyldigt, selvom jeg ikke kunne se, hvor pengene så skulle komme fra, for min alternative uddannelse og min kunst kunne ikke bære lige da. Penge er frugterne af den individuelle handlekrafts jordforbindelse. Der er intet i vejen med penge; men i den gamle tid kunne man høste dem, uanset om man var uetisk eller utro imod sig selv. Pengemagt er for så vidt maskulinitet i yderste konsekvens. I fremtiden vil man imidlertid ikke kunne høste penge på den måde, for tiden er skiftet, det understreges af alle de korrupte tiltag, der afsløres og derved fratages indtægt. Fremover vil etik også være nødvendig for en god indtjening, for etik, vise leveregler er femininitetens yderste konsekvens. ("Med lov skal man land bygge...") Det tog henved 10 år for mig med angst for fallit åndende i nakken at få tingene til at hænge sammen. Det er effektivt. Man opdager, man ikke dør af at lade Gud forsørge en, men omvendt, man bliver stærk og ubekymret af at overgive sig på den måde. Jeg var oplært til at spille mand, det måtte dø i mig, og jeg måtte opdage min kvindelige identitet, før jeg kunne være kvinde. Til at hjælpe en i en sådan feminin proces kan der typisk være et barn, man skal drage omsorg for, der er meget følsomt og kunstnerisk, i mit tilfælde en datter, der slet ikke kunne være andet end tro imod sig selv som hyperkvinde. Straffen faldt prompte, hvis hun prøvede at "spille Maskulin i stedet for faskulin", i form af epileptiske anfald. Det var altså en opgave af meget indadrettet art med at forstå og acceptere, og til hun var langt op i tyverne var vi meget bundet sammen af "tilfældet." Og ser vi ikke mange enlige forældre og såkaldte problembørn i disse tider? De nye potentialer må indarbejdes lidt efter lidt, men jo mere man lever sit liv som en slags konstant bøn, jo bedre går det.

"Halû-nu" skulle slutte nogle gamle udadvendte opgaver hensigtsmæssigt af med henblik på det nye, der skulle spire. Samtidig skulle han jordforbinde spiren: en mere struktureret følelsesforståelse, en sans for æstetik og en større umiddelbarhed - hjertelighed. Forarbejdet til det gjorde han via arbejde med at strukturere vore to drenge, der "tilfældigvis" var endt hos ham og begge var meget følsomme og umiddelbare. Imens måtte han ofte trækkes med meget dårligt humør, for selv om det er ved ydre arbejde, mænd sætter deres indre verden på plads, slipper de retfærdigvis ikke for det indre ubehag ved ombygningen. Det er naturligvis forskelligt, hvad vi skal lære af og hvordan alt efter alder og situation, men nogle holdepunkter er der trods alt. Egentlig rørende enkelt: mænd arbejder med den ydre verden og sætter derved deres indre verden på plads. Kvinder arbejder med den indre verden og sætter derved deres ydre verden på plads. Islam har ret: for så vidt angår den indre verden, er kvinden den aktive. Det er hende, der kalder på manden med sin sex-appeal når hun er klar, det er unaturligt at forlange, han skal være den aktive her, da han, solen, ikke som hun har de måne-styrede rytmer, der dikterer paratheden. Hendes indre mand hersker over hans indre kvinde. Vi kan selvfølgelig diskutere rimeligheden i altid at give kvinden skylden for utidig sexuel aktivitet, især når hun fra top til tå er iklædt et kedeligt gråt eller sort telt.....alle nye tider indvarsles altså gennem kvinderne, om ikke andet så gennem de børn, de får. Først revolution og så evolution indefra og ud, og alle de nuværende ydre manifestationer, som vi lige nu ser i frustration og afmagt i samfundene som i menneskene, vil uundgåeligt dø ud i takt hermed. Når Atlantis omsider er dukket helt frem af mørkehavet, har vi en tid, hvor individet har "ordet skrevet på hjertet" og ud fra sit køn og sine individuelle potentialer vil bidrage til fællesskabet på sin personlige måde i respekt for, at andre skal have lov at gøre det samme. Alle kilder, gamle, nye, hævder at vi går ind i en velsignet tid.

Det gør ondt at dø, at mærke de gamle udtjente måder tabe terrain i og omkring sig, erkende at de er udtjente og at slippe dem. Det føles som konstant depression, manglende livslyst, uforklarlig

håbløshed - kronisk træthedssyndrom. Bedste og reelt eneste løsning er at være alene, indadvendt, meditativ. Derved identificerer man sig med den fremtid, der er ved at fødes ud af lyset indeni. Kun dér er der glæde, fred og håb....til dødsprocessen er kørt til ende.

HVOR PEBERET GROR

**Når sandheden sløjfer glorien
Om et tilbedt idol
Blir vi en tid lidt nøgne
Under den klare sol**

**Idolet sveg vor forventning
Sin uofficielle mission
At dyrke sin dyrker til gengæld
En rent kommerciel transaktion**

**Men sådan er kærlighed ikke
Den færdes hvor peberet gror
Sandheden trives ikke særlig
På trygge, lineære spor**

**Der står vi så lidt for sande
Kærligheden tog fat
Slukkede nødens løgne
I den usikre nat**

**Tænk hvis nu man ku blive
Opfyldt af ægte lys
Farvel til den stakkede varme
og frygten for kolde gys**

6. DEN NYE TID

Resten af Atlantis, Poseidonis, gik ned i en katastrofe. Vi er på vej op - både på vej til en ny tid og til et gensyn med noget gammelt, der bare skal bruges på en ny måde.....skal vi så også igennem en katastrofe af dimensioner som den atlantiske? Nej, det tror jeg ikke, selvom der er så mange skidne humane energier. Men - hvad vil der ske globalt? Hvem vil ikke gerne have lidt tjek på fremtiden, som om vi overhovedet har tjek på noget.....Jeg tror ikke, jorden vil gå under eller et helt kontinent synker med et dommedagsbrag; men jeg tror, der vil ske mange større naturkatastrofer foruden ulykker som krige og resultater af forurening. Nogle mener, samtlige omvæltninger er resultater af menneskenes hjerteløshed. SÅ langt vil jeg ikke gå, for jorden selv har jo også sine udviklingsfaser, og vor holistiske Gud har planer for hele udviklingen. Vi har været nede i den mest formørkede, materialistiske, gudløse periode i jordens samlede historie og er lige dukket op igen af mørket. Intet nyt kommer gratis, når det er så globalt som her. I 2004 forsøgte jeg at lave en systematisk oversigt fra 2005 og frem over, hvad vi kunne forvente kort- og langsigtet. Den har vist sig at komme til at passe udmærket foreløbig.

Nu er al forudsigelse jo lidt farlig, fordi fremtiden nede på vort detaljerede plan ikke ligger fastere end den såkaldte frie vilje til enhver tid former den. Der ligger en overordnet plan for udviklingen, og DEN er fast. Går man nu ind i "menuen" under vort lille tidsspand i planen, så ligger det også fast, hvad vi skal igennem af opgaver, men jo dybere ned i detaljen vi går, jo mere flydende bliver planen. Den afhænger af så mange ting, og det hele skal gå op, så her er fleksibilitet vigtig. Det kan vel ikke komme bag på nogen, det gælder jo for al planlægning. Det ville være helt urimeligt andet. Vi kan bruge vores såkaldt frie vilje til at træffe et valg før eller efter beregnet i vores personlige plan eller vælge mere eller mindre smart i forhold til anslået, før vi kom herved. Mindre smart (mørkere) kan betyde forsinkelse af vores personlige udvikling og sinke andre omkring os, og er vi mange "sinker" samlet på eet sted, kan det betyde meget ubehagelige konsekvenser. Naturen vil afspejle det og reagere overfor det ved f.x. at lave en lille, rask lokal katastrofe for at speede processen op, så den større plan overholdes.....eller omvendt: hvis vi er mange "flinker" samlet på et sted, hvor en katastrofe ellers var overhængende, så kan den mildnes, forsinkes eller endda udeblive. F.x. forudsagde det store amerikanske medium Edgar Cayce, at Manhattan ville synke i havet, hvilket ikke er spor usandsynligt, da der er en brudzone imellem øen og resten af New York og Amerika bevæger sig væk fra Afrika. Han angav endda et årstal. Det skulle være sket før årtusindskiftet, men det skete ikke. Så kan man undre sig over hvorfor. New York er jo ikke just englens by, så lidt som Los Angeles, navnet til trods.... risikoen er ikke ovre. jeg ser stadig synet for mig af en by med skyskrabere, hvor havet brøler ind, hvilket tyder på, faren ikke er drevet over, og jeg får angivet Amerikas østkyst. (New York blev meget oversvømmet i 2012 under orkanen Sandy, men var det mon det hele....?) Et andet sted med oprækkende ballade er hele det sydøst-asiatiske område, hvilket vel heller ikke kan overraske.

Det bedste, man kan gøre for at gardere sig er at være tro imod sig selv og i øvrigt opføre sig etisk. Jeg kender et eksempel på en mand, der havde arbejdet målrettet på 100% harmoni og stilhed i sit liv i en årrække. Så kom der en orkan. Den nat, den kom, sov han som en baby, og da han vågnede og noget forbløffet så sig omkring, var stormen gået uden om hans hus, der kun havde fået nogle ubetydelige skrammer, imens alt på den anden side skellet på alle fire sider lå i ruiner. Historien blev fortalt af Serge King på et af hans Ka-Huna kurser i København. Manden var en personlig bekendt af ham. Nu, hvor jeg altså har garderet mig bedst muligt imod bombardement med rådne tomater vil jeg præsentere, hvad jeg forudså:

NATUREN

oversvømmelser af alle slags (det fik jeg ind 2 måneder før tsunamien i sydøst-asien dec. 2004) varer ca. 100 år. Det smeltede vand fra polerne hæver havoverfladen - det fordampede vand danner skylag, der giver mere regn, og i øvrigt får vi et mere ekstremt klima, som efterhånden vil blive mildere igen overalt. Nyt land kan begynde at vise sig i Atlanterhavets sydlige del, hvilket yderligere får havoverfladen til at hæves.

jord, fysiske strukturer	fase 1) jordskælvsomvæltninger, nye giftige mineralske kombinationer, gamle forsvinder fase 2) nyt land (i Stillehavet), nye mineraler og gavnlige mineral-kombinationer, gamle forsvinder, nye planeter opdages (Chiron) - nye egenskaber i øvrigt
vand, planteliv	fase 1) oversvømmelser/tørke som resultat af vejrkatastrofer, artsdød, artsvækst af problematisk karakter (alger, bakterier, vira) fase 2) forøgelse/udjævning i energier/vand - ny planteegenskaber ses
ild, dyr	fase 1) vulkanudbrud, artsdød/-vækst (få), aggressive dyr, epidemier fase 2) frigørelse af ny ressourcer, energikilder, evt. muterede dyretyper, domesticering af organismer - men færre og færre dyr
luft, os	fase 1) luftforurening, hjerteløshed, mental ulave, uhyre voldsomme vejrsystemer fase 2) luftrensning, øget intelligens, forståelse, ånd er faktum, vejrbe-herskelse

MENNESKENE

Den hvide race (nordlig, teknisk, koldt intellekt) udfolder stadig sit potentiale og blandes samtidig mere og mere op. De sorte racer er lige så ekstreme som de hvide, bare modsat disse. De havde tæten i starten på jorden. Læg mærke til, hvor stor betydning den sorte race har haft indenfor kunst, dans og musik bare de sidste hundrede år.

jord, krop, fys.	fase 1) vanskabelse, medfødt misdannelse, destruktive overgangseks-stremer i alle fysiske henseender (fedme/magerhed...) fase 2) nye mennesketyper, extra åndsevner, fantastiske nye kropsevner (intet fødebehov f.x.)
vand, emotioner	fase 1) løbsk/tabt energi, umulig at administrere, sygdomme deraf, selv- og stofmisbrug, seksuelle abnormer, folkeindvandring fase 2) nye talenter tæmmes og udnyttes, genialitet, også følelses-mæssige healere ("magi"), synskhed, mirakler indad
ild, power	fase 1) autonomi, terrorisme, misbrugende kriminalitet, folkeudvan-dringer, grænseproblematikker, krig, vold, destruktions fase 2) kloge ledere, grænseforståelse, produktudvikling, forvandlings-evner, power- healere ("magi"), synskhed, mirakler udad

- luft, mental, omsorg
- fase 1) hjerteløshed, afstumpethed, videnskab uden etik, mørk religion, "omv."filosofi, djævletilbedelse
- fase 2) global omsorg og forståelse, etik, religionsfri tro kombineret med filosofi, helhedsforstand - "overgang" (uden død) og direkte Guds-kontakt, universel synskhed, hjerte-healere ("magi")

BEGREBER, UDADRETTEDE STRUKTURER

- jord, bygge- og anlæg
finans, administration
- fase 1) natur inddrages, kun oaser tilbage, hensynsløse kæmpelandbrug, korrupsion, skandaler i bygge- og anlægs-sektor, egoistiske tiltag og videnskab, boligskandaler, magtmisbrugende familier
- fase 2) trafikale forbindelser af ukendte dimensioner, enorme miljøvenlige landbrugs- og bosamfund, naturgenopretning, etisk finans og videnskab, familiestrukturer med høj grad af individuel frihed
- vand, kommunikation,
industri, landbrug
- fase 1) selv-, stof- og sexmisbrug, manipulatorisk styring, uetisk tekstil- og fødevarerproduktion, kommercielt følelsesmisbrug
- fase 2) følelserenergi opdages og trænes til brug, samarbejder af enhver slags, også over grænser, gode miljøtiltag m.h.t. føde, tekstiler og sundhed, procesorientering, rejser indad (stoffri), ny videnskaber indenfor det elektronisk-bio-energetiske felt
- ild, energi, handel
lyd, lys
- fase 1) krigsfirmaer, voldelige syndikater, terror, hård porno, pædofili, power-lir, hensynsløshed i energi- og brændstofsektor, kynisk videnskab, negativ techno/rap og filmpropaganda, reklame
- fase 2) respektfuld samhandel, miljøvenlige maskiner, ny elektroniske energikilder, ikke-voldelig resultatorientering, konkurrence med respekt, ny transportformer, nemt at rejse, positiv techno/rap, etiske temafilm
- luft, filosofi, tro, kunst,
omsorg, pleje
- fase 1) opbrud og vranglærer i.f.m. religion og filosofi, skyttegravskrig i sundheds- og plejesektor mod naturlige, billige, gavnlige midler og behandlinger, hjerteløshed, også i kunst og musik
- fase 2) religion bliver hjerte-troskab og forbindes med filosofi, global accept og forstand, integration af sunde metoder i sundheds- og omsorgssektor, ny spirituel kunst og musik

Indtil jeg var ca. 20 (1975) sparede man fornuftigt op, og der var en vis, bred etik, men så ændrede det sig støt til det værre frem til 2012. De sidste 15 år har den kollektive nedbrydning været så slem at alle har mærket træthed og livslede, nogle så meget at de er blevet syge. Visse søger nu at vende strømmen, men den har gået den gale vej længe, så hvor længe tror DU, det vil vare? Glem det opsving, alle ævler om kommer i går. Det kommer ikke igen, som da vi bare frådsede løs. Slag på tasken: det letter først tidligst fra 2015 - men der kommer allerede nu ny ideer til fremtiden, og den nye tid vil blive velsignet. Det vil ganske vist skride igen i svinget længere henne, for vi er underlagt konstant forandring på vej mod højere udvikling til guder så det er **meningen**. Det plejer at indvarsles ca. hvert tusindår, når et nyt stjernetegn tager fat. Der er selvfølgelig også mindre stjernetegnskredsløb....men der er heldigvis endnu så lang tid til de næste muligvis ultimative omvæltninger at det nærmest er løgn!

REGNTIDEN

Når regnen kommer til ørkenens sand
Og dybtørre dyndpøle stive
Løser den op for tørkens bånd
Og vækker af dvale til live

Hvad vintertørken fik hobet op
Blir opløst og omsat af vårflor
Men alt som undgår vandets ånd
Blir lagt til i fjor og forfjor

En regntid, en over tiders tid
Er kommet med sukkende søle
Alt det gamle omsættes nu
Sindigt men uden at nøle

Dårlige dunster stiger op
Med bobler der brister som bylder
Arløst i sort og svovlgult dynd
Et sydende stinkende mylder

Med våren fulgte der nye frø
som lovede rigdom og lykke
Og mens det vilde kaos tager af
Planlægger de deres smykke

Jeg længes mod vårens blomsterhav
Af gamle velkendte arter
Endnu mer mod de ny på vej
Ad livsglædens færgefarter

7. OVENOVER SKYERNE

I forrige kapitel under "MENNESKENE" står der under jord, fysisk, fase 2 noget om "intet fødebehov f.x." Jo, jeg mener det. Hør lige mine argumenter, før du kasserer bogen. Vort sprog er alle tiders til at fortælle os det, vi ikke aner, at vi ved. "Fordøje indtrykkene", er der noget, der hedder. Det indikerer, at der er andet end fødevarer, der skal fordøjес, og at fordøjelse er et meget videre begreb end som så. Vi fordøjer synsindtryk, lyde, mentale, følelsesmæssige og fysiske indtryk og ikke bare via den gængse fordøjelsesgang - eller rettere, den fordøjer mere end det blotte og bare fysiske indtag. Lad os nu sige, at du er en kvinde, der har været tvunget til at være voksent ansvarsfuld, længe før du var færdig med at være en lille pige. Du fik ikke "færdigfordøjet at være barn", livets sødme blev stjålet fra dig. Det resulterer ofte i overforbrug af søde sager med tiden, for NOGEN erstatning må man altså have for livets sødme, og nu har man jo glemt, hvordan den blev stjålet, så det er bare blevet en livsstil at have ansvarsbetændelse, dette igen resulterer i overvægt, og det ender tit med sukkersyge og/eller en række andre sygelige konsekvenser. Hvis man nu inden da fik vendt adfærden om, blev de søde sager lige så stille unødvendige, og megen lidelse blev sparet.

Nu tager vi den lidt videre. Jo mere integreret, du bliver, jo mindre har du behov for at spise. Vi består af mineraler, vand, kulhydrater, proteiner, fedtstoffer og luft foruden de ikke-fysiske ting, der kræves for ikke at dø. Alle de konkrete byggestene sættes til stadighed på plads og holdes på plads af din energistruktur, som opretholdes af energi fra Ånden, luften og fødevarer. HVAD der er den vigtigste energikilde, afhænger af den enkelte person. En formørket ånd (også en lys, der fejlagtigt tror sig **for** ujordisk!) kræver meget energi og stof fra luft og fødevarer. Jo mere ekstremt, jo mere af det tungere stof - kød som det tungeste, frugt som det letteste, i alt fald hvis din situation er stationær. Det kan nu variere en del, hvis du er i personlig udvikling. Men hvis du er uhæmmet gennemstrømmet af guddommelig energi, hvorfor skulle du så kræve andre energikilder? (Eller, for den sags skyld, vitamin- og mineraltilskud, EFA o.s.v.? Energiens gennemstrømning sørger automatisk for det.) Integrationen af disse små detaljers verden er jo sket fyldest uden om os, ellers ville viden om næringsstoffer ikke være jordforbundet, vel? At Virkningen af mineraler, vitaminer, kulhydrater, proteiner og fedt er meget udforsket, helt ned i detaljen, kan der ikke herske større tvivl om. Der kommer nye opdagelser hele tiden, ja, men den banebrydende forskning er gjort, og når en dag denne viden er integreret i den enkelte, så både intuitionen og intellektet samarbejder om at fortælle, hvad man skal / ikke skal for at holde sig sund, hvad er så næste skridt? At springe hele grossistledet over og leve af energierne direkte fra kilden.

Der er rent faktisk nogen allerede i dag, der lever uden at spise og drikke, og det er ikke anorexiatilfælde, jeg taler om. De har integreret og dermed forfinet deres system så meget at de ikke behøver det mere. Tænk, hvor mange ressourcer det ville frigive og hvor mange problemer, det ville løse på denne jord! Du kan ikke både være kriminel og leve af Gud....men der er lang vej endnu. Ikke desto mindre ville bare en mere åndelig bevidsthed hjælpe svært. Jeg læste engang nogle beretninger fra 2. verdenskrig, den ene fra en koncentrationslejr, den anden fra et børnehjem. Beretningen fra koncentrationslejren var skrevet af den hollandske Corrie Ten Boom, der var stærkt troende. Hun kom igennem krigen uden alle de mangelsygdomme, som mange andre ikke-åndelige fanger døjede med, faktisk på grund af noget af et mirakel. Og på børnehjemmet blev den ene barak ledet af en meget stærkt troende kvinde. Børnene dér havde langt færre mangelsymptomer og led langt mindre under sulten end dem i de andre barakker....i 2003 prøvede jeg at gennemgå en 21-dages kur for at lære at leve uden at spise. Jeg var dog ikke helt idiot, jeg checkede med de indre

planer om det var OK og etablerede desuden et "dødemandsknap-system" med min ex inden. Kuren lykkedes - næsten, jeg tabte mig meget. Det ville jeg ikke have gjort, hvis jeg havde været klar eller det havde været meningen. Nogle måneder efter fik jeg via drømme utvetydigt besked om at værsgo' spise igen. Jeg kviede mig, for nu havde jeg lige, o.s.v., men jeg måtte indrømme at jeg ikke havde det så fuldtud fortræffeligt som jeg skulle have iflg. kuren. Jeg var bl.a. nødt til al for megen målrettet meditation daglig for at opretholde situationen - der er påvirkninger hele tiden fra omgivelser i et samfund - der i øvrigt ikke er i samklang med naturen. Jeg begyndte at spise fornuftigt normalt igen. Senere forstod jeg at den kur var en maskulin, resultatorienteret disciplin, ikke omsorgsfuld og mest en slags yogisk trick - for mig her og nu. Måske senere, af sig selv i så fald. Men jeg lærte rigtig meget af det. Hvis man kan gå en uge uden vand og uden at være tørstig efter den uge, så ER der altså mere mellem himmel og jord. Lige siden har jeg ikke haft det behov for vand, som jeg havde inden. Min tro fik et ordentligt skud beton, og tro er altafgørende i livets game. Jeg vil dog ikke anbefale andre denne kur uden videre. Man skal føle sig helt sikker på, det er det, man skal, så det kræver et godt selvkendskab.

Det er tankevækkende, at de danske ord for lidelse, lidenskab og at kunne lide har samme stamme - og hvad med at døje og fordøje? Det tyske udsagnsord "leiden" betyder lidelse, mens "mögen", at kunne lide, har en datidsform, der som navneord betyder "mave". Så er vi henne ved fordøjelsen igen. På engelsk har vi "like" og "dislike" foruden "stomach" (mave, men kommer af græsk, mund) når der døjes og fordøjes, men lidenskab har de valgt et latinsk ord for: "passion". Typisk engelsk. Al denne legen med ord og lidelse kom op i mig engang efter en snak med min yngste søn, der var meget bitter på verden. Det er måske ikke alle, der som han er så bevidste om, hvad de føler som 17-årige, men mange føler nok noget derhenad i den alder. Fra vi fødes og i den ene 7-års periode efter den anden, indtil vi er rimeligt voksne efter den 4. periode, altså som ca. 30-årige, får vi det ene hug efter det andet á la den lille pige fra før, der fik stjålet sin barndom. Een lang lidelseshistorie. Det vi vil og kan får vi ofte ikke lov til, det vi ikke kan og vil får vi gerne rigeligt af efter behov. Og det er lige præcis det, det drejer sig om: behov. Jordisk og universel kærlighed er sjældent det samme. Med sine lige da få 7-års perioder var min søn meget vred på en Gud, som han så som en slags autoritet udenfor sig selv, der ubarmhjertigt piner sine egne skabninger i stedet for at være god imod dem og stryge dem med hårene. Når jeg pointerede at det er uendelig lidt godt, der kommer ud af forkælelse, blev han yderligere rasende. Barndommens lidelser, så milde de end havde været for ham i forhold til andre, set med mine øjne, var endnu for tæt på. Han var hyperfølsom og manglede nogle 7-års overbygninger for at kunne holde ud at se det på anden måde. Så lige da havde han aldeles ret. Det var ubarmhjertigt og ubehageligt og hårdt, og han havde brug for accept af at han var en vred teen-ager. Resten skal jeg nok selv klare, mor!

For mig er det blevet logisk, at liv handler om lidelse. Vi er i bund og grund drevet v.h.a. lys, nedtransformeret til lyd, nedtransformeret til en slags elektrisk energi. Jeg har under meditation registreret masser af lys og lyde. Intuitive indslag er lys, forskellige tanker har forskellige lyde o.s.v. Smerte er en form for elektriske spændinger eller endda stød. Vor mest materielle fremtoning er bygget ind i et elektrisk energinet og har overlevelsesmekanismer, som holder fast i det trykke og sikre af hensyn til det langsomme stof; men de modarbejder vækst, og vi ønsker inderst inde at vokse, at udvikle os, fra det enkleste mineral, der bygger til i en drypstenshule, og til det intelligenteste, mest kreative menneske. Gud ønsker udvikling, derfor afbildes det i os. Som min søn har jeg været meget bitter som ung: frugten af de "uretfærdige" benspænd, det ikke var muligt at undgå eller overvinde. Dernæst blev bitterheden til resignation. Jeg bøjede mig, for jeg så ingen anden udvej. Uden jeg vidste det, føjede jeg min livsplan. Efter mange år med det kom så forløsningen. En periode kom med endevending - fordøjelse af al den gamle smerte, som viste sig

at have været aldeles nødvendig for at sætte skub i specifikke temaer og så kim til specifikke træk på langt sigt. Kimplanterne var nu så udviklede, at de kunne begynde at høstes, selv vreden. Den var bare opdæmmed handlekraft, der skulle udløses - til det, jeg fra starten ville og kunne, men ikke kunne administrere, fordi jeg ikke var klar. En optræning i dette fulgte nu. Og igen fulgt af smerte, for jeg kunne ikke søsætte det. Stadig ikke klar. Tiden var det heller ikke, set i bakspejlet. Den er måske ved at være der nu, efter otte 7-års perioder?

Ikke alle skal være så længe undervejs som jeg i et liv, men det skulle jeg altså. Lidelse er for mit vedkommende OK nu. Jeg kan blive irriteret, javel, men kronisk vred (bitter)? Nej. Jeg ved jo nu, der er en mening med den, og jeg kan faktisk ikke forestille mig nogen anden måde at vokse på. Fri mig fra tanken om at gå i stå.....gab. Det ender i øvrigt også bare med yderligere lidelse af langt mere ubehagelig slags, for ingen får i realiteten lov at gå i stå. Man er ikke i tvivl om forskellen på de to typer lidelse med lidt øvelse. Den, der ledsager en, når man accepterer og arbejder med, er forløsende, men nogle kommer aldrig til den (lad venligst være med at sammenligne med fødselsveer. Jeg har fået 3 børn og lagt øre til pladder fra alle mulige autoriteter, vidende og uvidende, om at man glemmer veer hurtigt....). De sidder fast i den tid, min teen-agesøn dengang sad i og som jeg selv var nødt til at sidde i så meget længere. Lidelsen bliver via egoet til en form for masochisme, hvor man plejer sin bitterhed så længe, at den bliver til hævngrædighed, og der er kun to muligheder for at hævne sig på Gud: laden det gå ud over de andre omkring en eller sig selv. Det er der en vis ræson i, og da intet går til spil, udnytter Gud også dette. Men jeg gider bare ikke det mere, for det ender med knuder af alle slags.

Det kan meget bedre betale sig at bøje sig igen, denne gang med modsat fortegn, gå lidelsen i møde og ofre/høste egoet, som skidt sidder i. Derved opdagede jeg at Guds vilje og min i sidste ende ikke er to forskellige ting. Den faktor, jeg ikke begreb fra starten af, var den langsigtede, altomfattende **proces**, meget nedvurderet i vor tid, den omfatter nemlig også en feminin hvile- og modningsfaktor, og hvem er ikke opdraget til at være ene og alene overfladisk resultatorienteret (maskulin)? Jeg har i dag tilgivet min mormor. Hun søgte efter bedste daværende evne at lære mig kristelig ydmyghed. I stedet blev det til ukristeligt mindreværd, for hendes metoder var ikke lige de mest psykologiske. Hun havde et enormt mindreværd, og det gik ud over de svage omkring hende, hendes døtre og mig, barnebarnet. Hun kritiserede og høvlede os ned under gulvbrædderne, så hun selv kunne føle sig bedre end os, i det mindste. Jeg husker, hvordan hun strålede som en lille sol, når hun havde fået mig til at føle mig som jordens elendigste orm. Intet lammer en så totalt som skam over sig selv. Ligegyldigt hvad man har med af guddommelige evner og talenter, vil man sabotere sig selv.....Men så vidt jeg kan se, var hun nu alligevel en god læremester, for da jeg havde fået retvendt tingene, var kristelig ydmyghed da lige netop resultatet. Kunne **jeg** mon have fået sået frøene dertil på anden vis?

Hele denne bog handler om lidelse og hvad den bragte med sig af gevinst på langt sigt. Som børn siger vi, at det kan vi "lide" og det kan vi "ikke lide", hvilket altså betyder, at den ene lidelse er mere udholdelig at fordøje end den anden. Selve vort sprog udtrykker, at al jordisk lidenskab er afhængighed, som en dag må ofres, for at vi kan få fred for lidelse. På den anden side af den jordiske lidenskab er den himmelske. Ved efterhånden som man vokser fra det at ofre det jordiske begær efter at blive strøget med hårene, slippe det afgrænsede og til stadighed mindre tilfredsstillende sus, det giver og sluttelig bare gøre hvad man er god til, fordi det i sig selv er rart, og tilføje TRO på, du vil høste god løn (det ved du, du vil, Guds vej har allerede vist sig at være en ubetinget fordel trods lidelsen) får du et ganske andet sus. At arbejde med den enorme, grænseoverskridende passion, som er Guds energi, løbende konstant igennem sig og førende alle

ens bevægelser, giver eet eneste uendeligt sus. Clitoris-orgasme imod altomfattende orgasme. Må jeg bede om det sidste, tak. Lidelse er simpelthen omvendt himmelsk passion. Vend lidelsen om til offervilje, og vejen er banet for guddommeligheden! Sære ting sker - både personligt og professionelt.....

For nogle år siden åbnede jeg en pakke Ga-jol. På flappen stod der et udsagn af Søren Kierkegaard, et billede på lidelse hele sit liv: "Livet må leves forfra, men kan kun forstås bagfra." Der **er** en mening og en vidunderlig gevinst at hente - når man til sidst begynder at forstå.

HELIOS

**På vejen tilbage til os selv kommer der typisk en tid
Hvor vi føler os klar til anelsen om en grænseløs fryd vi kan nå**

**Men når den begynder er den en død, en kamp mod et giftigt bid
At sku lukke de kendte lykkerum er ikke lige hvad vi forudså**

**Trods bønner og modvilje lukkes de dog, sjælens nat kommer grum
For mørke er lysets syerske af den grænseløshed vi fornam**

**Natten er tom til det spæde gry former det storladne nye rum
Og lykken vi troede os nægtet er givet, den hørte blot til den ny ham**

**Når alle kræfter er rettet ind i handling såvel som i ro
Og hjertet styrer hvad der skal ske, da kommer ånden til os**

**Alting koordineres i en lysfos af stråler, en bro
Som baner vejen ud for det hellige i os, for Helios**

8. VENDEPUNKT

Og dermed er vendepunktet i denne bog så indvarslet, og kapitlerne bliver længere.... Jordisk uddannelse og viden er en del af livet, et redskab, som er tænkt som en hjælp, men også kan blive til en yderligere ego-klods om benet for den virkelige udvikling, som handler om erhvervelse af visdom..... "HJÆLP! Vi er i hænderne på ingeniører!" (Jeg ville selvfølgelig nødig køre over en bro, der ikke var lavet af kyndige håndværkere....) Vi ved bare så meget, ikke? Vi ved uendelig lidt, så er det sagt. Vi aner nye indstrømninger, men hvem kan vide, før der er erfaret? Det enkelte atom indeni Gud er lissom ret hæmmet m.h.t. guddommeligt overblik. Jamen, hvis atomet realiserer sin enhed med Gud, har det så ikke tilgang til det hele? JO. Men Gud ville være en svær idiot, hvis det ikke krævede absolut HELE atomet at få det. Der er ikke plads til falsknere i dette game. Hver af os har en helt personlig livsopgave, der bunder i vores universelle karma og kan få os bragt derhenad eller helt hen til realisationen, og jorden er det eneste sted i universet, hvor det kan lade sig gøre iflg. Sai Baba - mere om det senere. Vi er desuden usandsynligt begunstigede, at vi har fået mulighed for at inkarnere på jorden i denne tid, hvor de allerbedste muligheder for det er til stede: intellektets udvikling har været den sidste milepæl, og nu er alle veje åbne for den enkelte. Det er i alt fald uhyre tæt på. Jorden er ved at løftes op og blive en hellig planet som de 7 andre ligedanne i vort solsystem.

Vore liv er delt op i 7-års perioder, men også i 3 dele: barn, ung/voksen, og moden/gammel. Som barn får man genopfrisket sin livsopgave. Som ung/voksen videreudvikles dette måske, og desuden indprogrammeres de redskaber, man skal bruge til at klare sig i den tid, man lever i. Disse faser rummer i regelen en hel del kamp og skuffelser. Som moden/gammel skulle man gerne være forbi den slags, og så kommer den virkelige opgave. Nu skal der ikke længere kæmpes, men overgives. Efter så megen kamp og skuffelser kan det være virkelig svært at overgive sig helt, "blive barn påny", stole fuldt og helt på sig selv og Guds opbakning, hvor meget man så end TROR, man TROR.

For en del år siden søgte jeg at få udgivet nogle af mine digte. Det var umuligt. De kom tilbage fra samtlige forlag med samme lakoniske skrivelse: "...har muligvis haft personlig betydning i en periode med psykisk udvikling, men har ingen kommerciel interesse." I år nævnte jeg det for en, som lo og sagde at hun havde fået breve med præcis samme formulering. Samme med en veninde, hun havde. "Det er umuligt at få udgivet digte i dette land." Hvorfor ville det etablerede ikke udgive den slags? De bøger, jeg forsøgte at få udgivet, fik samme skæbne, og havde jeg ikke udstillet mine malerier på helsemesser, havde de fået samme behandling. De få gange, jeg forsøgte mig i det etablerede univers, blev de omgående sorteret fra. Tiden var ikke inde. Mine udgydelser blev simpelthen ikke forstået, eller de, der skulle bedømme dem, var ikke det samme sted og fik gåsehud. Og så havde jeg jo heller ikke noget NAVN (tilstrækkelig overflade!).... Der er dog sket et skred siden. Der er internet-fora for digte nu, og nogle forlag har derfor vejret penge: "der er måske alligevel kommerciel værdi i psykisk udvikling?" Og forretningslivet i øvrigt: "Vi kan jo starte med at omdøbe det - hvad med coaching og mindfulness...." Menneskeheden vil altid gå efter kundskabens æbler. Det lugter af sikkerhed (og magt!), men er det ikke altid, hvis det er for højt hævet over vores forstand. Så længe, noget er under udvikling, hører det under livets, og det er vi ikke så vilde med, det indebærer jo risici (afmagt!), og det går også langsomt. Først, når det ER udviklet, **kollektivt** jordforbundet, hører det under den - forholdsvis sikre - kundskabs.

Der er en hel "batch" af mennesker, som har indvarslet et nyt kapitel i jordens historie, og de har ikke kunnet vinde genklang, bortset fra få meget højt udviklede, for der har ikke været nogle kollektive ydre strukturer til ekkoet. Vi skulle skabe dem selv, vi gamle atlantider, der kunne se dybere end som så. Og hvilken kamp - at skabe strukturerne og samtidig hale sig selv op af årtusinders glemsel. Strukturerne til de mere ydmyge af os kom med helsemesserne. Her kom overvejende de mennesker, der mere søgte ånd end kød. Fra ca 1995 og indtil 2009 slog jeg altså med relativ succes mine folder på messerne, men det var utroligt anstrengende. Jeg var alene om alt, for har man småt med penge, må man selv, og på messestanden skal man være PÅ hele tiden...hvorfors havde jeg småt med penge? At tjene penge har i sig selv aldrig været et talent eller mål for mig. Jeg har altid måttet følge mit hjerte og har samtidig haft modstande at overvinde omkring det. I nøjsomhed er der en vigtig lektie....hjerterets tilfredshed med ikke mere end lige nok. Spirituelle hjerte-mennesker svømmer sjældent i penge. Jeg sad med mini-clairvoyancer samt salg af malerier og printede postkort af dem m.m., og desuden havde jeg et udmærkede billed- og musikshow på de større messer, som var noget af et hjertebar. Showet tiltrak bare aldrig rigtig nogen. Mine ting var så vidt jeg kunne se gode nok, jeg var god nok, nåja, alle kan jo blive bedre, og jeg sled for at blive bedre, men lige lidt hjalp det. Jeg blev så udmattet af den evindelige kamp for hele tiden at være klar med mine shows og det hele og så bare stå med en tom sal, når de skulle fyres af. Og hvis jeg fik en optræden et andet sted, så var der især de sidste år altid et eller andet, der var gået galt, så folk ikke kom - ved en fejl var det ikke blevet annonceret, eller det var lige samme dato som o.s.v., o.s.v. Jeg vidste at det var det rigtige for mig, men entusiasmen kunne efterhånden være et ret lille sted - hvorfor blev der konstant spændt ben for mine billed- og musikshows og hvordan spændte jeg selv ben for dem?

Jeg begyndte at få det dårligt med det, stemmen begyndte at svinge - mere - i takt med modet. Jeg havde haft problemer med at den begyndte at blokere efter en vis mængde udøvelse lige siden teen-tiden, men derudover er det jo lidt svært at blive ved at sige til sig selv at man er et fund, når alle erfaringer taler imod.... i 2009 kom der tydelige signaler om at jeg skulle stoppe med messerne. Sygdom og besynderlige forhindringer à la dem, der stoppede mine shows. Jeg stoppede og begyndte at pleje mig selv og min stress. Jeg drømte så at Sai Baba tilbød mig at "komme på det større, kollektive anlæg" i stedet for mit lille transportable, men samtidig sagde han at han (jeg) var meget udmattet. Alligevel prøvede jeg at holde musikken ved lige, men fik så nogle meget utvetydige drømme, hvor han bl.a. ligeud sagde at "det lyder ikke godt og du vil ikke få succes med det!" Jeg stoppede prompte alt, også maleriet. Jeg orkede ingenting. Det eneste, jeg stadig havde, var klienter til clairvoyance. Økonomien hang derefter kun næsten sammen. Jeg fik hjælp til resten af min altid kæreste ven, ex'en - som desværre var blevet fjernere og fjernere de senere år. Alt blev ligesom taget fra mig, selv håbet om genoptagelse af forholdet. Jeg begreb ikke et suk. Jeg havde arbejdet med mig selv i 20 år, mediteret daglig, jeg gjorde hvad jeg skulle, brugte alle mine talenter....hvis jeg brugte mig selv korrekt, hvorfor fik jeg så stress? Og var jeg ikke blevet tilbudt at komme på det store anlæg? Og jeg var da nødt til at komme ud for at blive set, og, og.....endte med at tænke at fordi man kan er det ikke altid det samme som at man skal, og det var faktisk en lettelse. En astrolog havde sagt til mig at jeg ville tænke dette om nogle år, at det ikke var korrekt, og at jeg skulle noget med alle disse ting. Men jeg var ret ligeglad. Hvis jeg skulle nogetsomhelst, så ville jeg nok få det at vide af min mester eller af min sjæl, den eneste stemme, det i sidste ende er værd at lytte til. Men de to er jo i og for sig det samme. Eller burde så sandelig være det. Whatever. Lige nu var det bare NÅK. Jeg følte mig klar til at dø, ingen særlig fortrydelse, ingen voldsom bitterhed, der var bare ingen livslyst tilbage. Det havde jeg nu heller aldrig haft særlig meget af, ikke siden jeg var barn.

Da jeg blev teen-ager mistede jeg lysten til al den kunstneriske udfoldelse, der ellers havde fyldt så meget i mit liv, og hvad andet angik, tænkte jeg en dag: "hvis jeg arbejder intenst med A, så kan jeg opnå B, og hvad så? Når jeg så har opnået B, så er der vel bare C at opnå og så videre og videre." Jeg blev træt bare ved tanken. Jeg var generelt altid træt, faktisk. Intet, jeg hidtil havde haft kendskab til, var værd at have ambitioner med. Men leve skulle man jo, og jeg bøjede mig for nødvendigheden, tog en kort kontoruddannelse og arbejdede på kontor, stiftede familie....med en underliggende depression, der bare lå og ventede på en passende lejlighed til at bryde ud. Da jeg endelig gik i terapi i starten af mit andet ægteskab, havde mine første 2 børn haft hhv. 8 og 5 år med en dybt kontrolleret mor, der selvfølgelig havde giftet sig med en mand, der havde brug for at hun havde styr på alt og fortsat holdt sig selv nede, så han kunne fylde med sine kunstneriske sider. Sagt uden nag. Det er bare den slags, der sker i sådanne tilfælde, og det revner gerne en dag, som det gjorde her. I terapien opdagede jeg, hvor stor indflydelse mine forældres skilsmisse - en totalt fraværende far - og min dybt kunstneriske, men "pænt" undertrykkende det og sort-kristne mormor havde haft på mig i barndommen og dermed videre på mine egne børn.

Det ville være fristende fortsat at påstå at årsagen til de nuværende problemer lå her, men det gjorde de i og for sig ikke. Jo, oplevelserne havde været redskaberne til genopfriskningen af den gamle karma, og de kunne aldrig gøres ugjorte; men jeg havde arbejdet hårdt på at kortslutte deres indflydelse på min måde at takle tilværelsen på. Jeg havde genoptaget alle mine talenter, krøb ikke udenom mere, og mine børn havde nu en ægte mor i stedet for den regelrytter, jeg havde været, fordi man jo må klamre sig til et eller andet strukturelt stillads, når man mangler sin personlige struktur. Alt det var der gjort op med. Og så alligevel - stress....fordi jeg søgte at gøre alt det, jeg skulle og få lidt succes med det?! "Gud, hvad vil du egentlig med mig? Alt er dit. Og hvis det ikke finder sit udtryk gennem mig, gør det ikke noget, ærlig talt. Der er et par milliarder andre langt mere ivrige, du kan vælge i stedet for. Større vigtighed har jeg ikke for verden, og jeg er så træt."

Resten af 2009, 10 og 11 gik med bl.a. i højere og højere grad at hjælpe min datter. Hun var som "ikke skabt til denne jord", men det var hun nu, hele problemet lå i sindet, som nævnt sidst i kapitel 5. Nu beskriver jeg hende nærmere, for hun er instrumental i mit liv.

Eva blev født normalt af mig, men kom ud med sædet først, og det tegnede hele hendes senere liv: jordforbindelse var den primære opgave. Hun ville ikke fremad, men tilbage, hun ville ikke jordens strukturer, hun var irrationelt og helt uforholdsmæssigt bange for dem. Alt skulle hun tvinges til at lære. Så snart hun var ude af systemets første tvungne 10 års basis-uddannelse, gik hun langsomt, men sikkert i stå. Jeg arbejdede i starten af hendes teen-age-tid meget på at bearbejde angsterne med hende ud fra den tese at de kunne stamme fra hendes tidlige opvækst, hvor jeg havde været alt for streng; men skønt hun forsøgte (lidt), brugte hun mest mine tilbud om hjælp til befrielse til at klamre sig til mig, hun var ikke klar til at beslutte virkelig at gøre op med tingene. Drillerier i skolen kom selvfølgelig yderligere til, hun var jo så anderledes. Eva var psykisk meget avanceret, så avanceret, at hun fra 11-12-års alderen - tankevækkende samtidig med at jeg gik i terapi og tog mine talenter op igen - begyndte at få epileptiske anfald af sin indre krig, og de tiltog, efterhånden som hun blev voksen og indså at hun snart ikke kunne være et ansvarsløst barn mere - jo tungere hendes indre ladning blev, både power og modstand mod den. Hun og hendes far kunne begge kun være sande overfor ikke alene deres væsen, men også deres sind. Væsenet var bragt helt ud i sindet, manifesteret der. De kunne ikke engang tåle at lave ting, de ikke havde lyst til.... Det er jo fint, ikke? Men bare ret umuligt at leve med en partner, der gang på gang smækker stængerne i vejret, hvis noget skal gøres, som han ikke lige har lyst til - med 2 børn. Man bliver misbrugt, men uigennemskueligt, tilsyneladende totalt ufrivilligt, så man ikke engang kan brokke sig over det!

Snak om gennemført manipulation. Og så er det i sidste ende ret ligegyldigt at vedkommende i øvrigt er sød og reel - et skalkeskjul i misbrug.

Jeg havde samlet rigtig mange "rabatmærker", da jeg forlangte smilsmisse og husker særdeles vel hvor grimt, jeg bandede, da Eva fik de første anfald. Her var jeg lige sluppet af med faderen...hvilket jo ikke var retfærdigt, da min egen moster også havde anfald. I de år studerede jeg epilepsi en hel del i de epileptikere, jeg mødte. Det slog mig at alle var nogle følsomme typer, hvor centralnervesystemets kompensatoriske kapacitet blev overtrumpet, fordi de havde svært ved at tilpasse sig samfundets følelsesamputerede ræs og konventionspres, og jeg mindedes tidligere tiders rammende udtalelser om at epilepsi var en spirituel sygdom, "the Touch of God". Jeg var inde på tanker om fejlplaceret deva og den slags, men kasserede hurtigt den teori. Intet sker tilfældigt, og Eva var menneskelig, ingen tvivl om det, bare enormt viljestærk i sin modstand. Jeg var omkring genetiske problematikker (hendes far var født normalt, så hos ham kunne det i alt fald ikke være en fødselsskade!), han fik det som ca. 16-årig, mens min moster fik det som 35-årig, da hun ikke kunne gemme sig længere i hjemmet - samt andre fysiske spekulationer - og prøver, der godt nok viste "noget", men ikke hvad man kunne gøre ved det, andet end medicinering. I starten kom anfaldene ikke så ofte, så jeg prøvede alt med Eva for at undgå medicin - massage, kiropraktik m.m., fødevarer, vitaminer, urter, kinesologi, zoneterapi, healing, homøopati, psykoterapi af alle slags, og til slut meditation og regression - og nåede frem til at hvis grundlaget lå længere tilbage end indeværende liv, var det måske nok svært at gendrive, men ikke umuligt. Jeg mener principielt at alt kan kureres, hvis tiden er inde, viljen er der hos personen og - i de helt extreme tilfælde - der er en mester i nærheden.

Viljen manglede hos Eva. Indtil hun blev ca. 17 arbejdede jeg altså på at holde hende medicinfri, og hun ville i det mindste overfladisk også helst dette, men den gik ikke, anfaldene blev ved, værre og hyppigere. Medicin mildnede en smule, men ikke engang det kunne holde dem væk. Der var jo en gevinst. Det passede hende godt at have de anfald, selvom de gav hende bank. Hvorfor skulle man slippe noget, der så fremragende tjener ens formål som våben mod en "farlig omverden"? De anfald gav medfølelse, opmærksomhed, lettede alt pres uden hun behøvede at tage nogen handske op, hindrede et truende arbejdsliv, kunne - hvis jeg havde være mindre bevidst om manipulation - have tvunget mig til at sørge for hende i et og alt. Et gennemført mønster af denne art kræver en indsats for at brydes. Og hvis vi kikker lidt tilbage i tid, var det så egentlig så sært et mønster? I tidligere tider var kvinder typisk centreret omkring hjemmene, og mændene tog sig af alle den yderste yderverdenens udfordringer. Rent bortset fra, hvad man så ellers kunne have med sig af minder fra tidligere. Banket ihjel som 10-årig af sin far, bare fordi man var til, f.x., og desuden sort magi fra endnu tidligere....Til sidst valgte jeg at lægge noget afstand til min datter, fordi hun til stadighed søgte at manipulere mig til at påtage mig ansvaret for hendes tilværelse. Det ville jeg ikke, for det lærte hun ingenting af, og hun var begavet nok, kunstnerisk i høj grad, men også i øvrigt. Vi sendte hende på kunstnerhøjskoler, og kommunen sendte hende senere i uddannelses- og beskæftigelses-tilbud o.s.v., men som hun havde gjort derhjemme med mig snoede og vred hun sig også her udenom alle tiltag, der kunne knytte hende til samfundet som bidrager. At få hende flyttet hjemmefra var noget af et projekt....Gang på gang var hun tilsyneladende lige ved at komme i gang med at lave tiltag, der kunne føre ud i samfundet, og hun ville have fået al den hjælp af mig, hun behøvede, men så veg hun alligevel udenom. Det var dybt frustrerende at være tilskuer til, endsige delvis deltager i. Hun stak af - ind i drømme, eventyr, eventyrfilm, sære kæresteforhold og anfald.

Og alligevel kunne jeg hverken dengang eller nu sige, jeg syntes det var helt forkert, for samfundet som vi kender det skal dø og et nyt opstå af dets ruiner, hvis Atlantis skal genopstå - og som jeg så

det, var Eva et konkret eksempel på at det var ved at ske. Hun var et af de børn, der virkede som brækjern i systemet. Bare ved at være den, hun var, et stjernebarn, et hjerte-barn, en kunstnerisk alf, der kun kunne være sådan. Systemet kalder dem ADHD, Azperger og lignende, jeg kalder dem høj-spirituelle. De har tit forfærdelige traumer med sig fra tidligere liv, flygter, er hyperfølsomme, angste.....de kan næppe leve i verden, som den er nu, og de kommer herved i denne tid, fordi den er perfekt for dem til at få skovlen under deres egen formørkelse og perfekt for verden til at bryde dens formørkelse op. Denne konstante flugt kostede Eva langt mere energi end bare at have fået jordforbindelse ville have gjort. Havde hun tidligt nok sat sin vilje ind på stille og roligt at tage et skridt ad gangen hen imod at få fødderne ned på jorden i stedet for at bruge den til at færdes 50cm over jorden konstant, kunne hun måske have overvundet problemerne. Her glemmer vi lige at det jo altså nok ikke var meningen, hun skulle bidrage til det daværende samfund. Og angst er angst, man er ikke klar til at bearbejde den, før man er klar. Eva fik førtidspension som 30-årig i 2009 og var så fri for systemets pres. Igen tankevækkende samtidig med at jeg gav slip med stress og at det gik op for hende at hun var nødt til at holde op at flygte.

Et udmattende kæresteforhold, hvor kæresten sagde stort set det samme som jeg altid havde gjort, men samtidig var en ren kontrol-freak, havde fået hende til at forstå. Han var til systemet, hvis pres dermed var rykket helt ind i Evas centrum. I det forhold kunne hun få det, hun altid havde anglet efter: han var villig til at overtage hendes skib, men på **sine** betingelser, selvom han sagde noget pænere.....fik hun ikke stukket sine ben grundigt ned i jorden, ville han styre hende totalt som en anden pirat, i alle mulige retninger som passede ham, men ikke dem, hun selv følte dybest for, og hun ville i sidste ende dø af det, sagde hendes drømme. Hvor sad jeg tit med en ulykkelig datter og måtte sige det og så se hende gå tilbage til ham....men i 2012 fyrede hun endelig med stort besvær kæresten, som hun virkelig havde elsket og satset på, men omsider erkendt at hun ikke kunne leve med - i alt fald foreløbig. Han var som facit, punktum i processen. Nu var hun færdig med at svigte. Nogle ville nok sige, Eva var en samfundsnasser, men jeg synes lige, vi skal se på en anden mulighed: at samfundet med overførselsindkomsten investerede i en ny fremtid efter selv at have nasset. Læg mærke til, hvordan pengene fosser ud af teknologien - og ind i overførselsindkomster af alle slags lige i tiden. Man kunne vove den påstand at samfundet betalte karmisk gæld tilbage!

Epilepsi er noget af en guddommelig terapi: klask, en på kassen. Nå, har du ikke fattet det endnu? Sjask, een til - har du fattet det nu, så? Jeg er ikke så sikker på at en graderet øretæve på rette tid og sted er så forkert. Gud bruger metoden temmelig konsekvent, men Gud er selvfølgelig også Gud! Eva besluttede at gå i terapi, hun begyndte endelig på et nyt maleri efter års uvirksomhed, hun fandt en interesse, astronomi - det havde været et tiltagende problem at hun ikke fandt nogetsomhelst jordisk af interesse, for man må have noget at interessere sig for, for at have noget at tale med andre om - hun gik på skrump og rygestop, tog naturmedicin og begyndte rimeligt målrettet at dyrke motion og meditere. Altsammen gjorde hende godt, og alt tegnede omsider lyst. Vi havde også fået et bedre balanceret indbyrdes forhold, dels ved at jeg hjalp hende nu, hvor jeg havde tillid til hendes motiver, og dels ved at hun selv havde det godt med at have rent mel i posen i den forbindelse. Der var nu omsider en vej frem - for os begge, for Sai Baba var kommet i starten af 2012 (ja, rigtigt, efter sin død påskelørdag 2011) til mig i en ny drøm med følgende besked: "Hvordan i alverden kan du tro, du på nogen måde kan jordforbinde Gud eller dig selv, hvis du fortsat opfører dig så impotent?!" Jeg vågnede brat, chokeret. Jeg måtte da vist have overset nogle signaler med den reprimande; men jeg havde jo sådan set selv bedt om at få utvetydig besked, hvis jeg skulle ud af mit nok lidt selvhøjtidelige ringhjørne igen.....verden kunne formodentlig undvære mig, men jeg kunne måske ikke undvære verden.....jeg gik straks i gang med at genoptage musik og kunst. Det var egentlig rart at tage fat igen. 2012 tegnede til at blive årET.

FLODBØLGER

**Engang hvor matriarkater regerede verden
Kom det til en forandring i menskenes færden**

**Alle de følelser der indefra styrede normen
Var blevet til indre vold, tyrannisk for formen**

**Så fødtes erobringskrigene, formernes oprør
Med ydre vold bragtes det indre rige til ophør**

**I årtusinder nedskrev patriarker nu regler
Om alt fra almene skikke til fredning af hvaler**

**Men nu er der atter forandringsvindere i verden
Alle de ydre lovbud som bandt vores færden**

**Er stumpende trøjer om svulmende indre riger
Der baner sig vej ud i form af en fredelig kriger**

**For hvem er i længden tjent med at rå magt regerer
Det gavner ingen og græmmer uendeligt flere**

**Foragt for følelser og kvinder gir lovløse masser
Frådende bølger der terroriserer som det passer**

**Og nogen der scorer fortjeneste på det med smører
Om fine værdier de frygter igen at berøre**

9. BEFRIElsen

Fredag 29. juni 2012 var vi hos en dygtig healer begge to. Vi tog toget hjem - der var trafikale problemer, så da vi omsider stod i det lokale center og hun så lige skulle hæve og desuden på wc, var jeg udsolgt og ville hjem, så vi tog kærligt afsked. Lørdag kl. 13 ringede to betjente på min dør og meldte, at morgenrengøringen i centeret havde fundet en ung kvinde, som muligvis var min datter, på toilettet.

Det hedder sig at en af de mest traumatiske ting man kan komme ud for, er at miste et barn. Måske netop i et land som DK, hvor man de sidste par generationer har været så forholdsvis beskyttet på alle leder og kanter af systemet i forhold til lande i f.x. Afrika, Sydamerika, Østen...men skønt Evas død kom så forholdsvis uventet - epileptiske anfald af hendes kaliber slider trods alt en del på silken, men hun havde altid været ret fysisk stærk, og de var mildnet noget de senere år - så var min umiddelbare reaktion: "Nå, så fik hun da fred." Ja, mit solar plexus kørte, og jeg gik "på autopilot", men skønt jeg græd de nærmeste dage ind imellem, så kan man ikke sige, det ramte mig hårdt. Mange års erfaring i flere former for clairvoyance samt meditativ praksis viste sig nu virkelig at have haft en udviklende virkning på mig. Jeg udlevede at de åndelige verdener og den fysiske var forbundet, troede det ikke kun, selvom jeg selv skal lukke op, før jeg kan se. Der er nogle, der slet ikke kan lukke af. Det er noget, jeg kun yderst sjældent har kunnet tænke mig...Uha. At udvikle sig spirituelt er ikke det samme som at lære nyt. Spirituel udvikling vil sige at afdække det, der ligger og venter på at blive genopdaget og brugt. Jeg havde afdækket dybere syns- og erkendelsesevner, de var nu automatik og kom mig til gode, for lørdag aften fik jeg kontakt til min datter.

Kontakt til afdøde ånder har aldrig været noget, jeg har praktiseret meget. Jeg mener, man videst muligt skal lade dem være, så de kan udvikle sig videre op i de højere sfærer, da navnlig hvis de ikke er gået helt over endnu, med mindre man hjælper dem over som ved husrensninger. Jeg vil hellere hjælpe folk med at se sig selv; men der var jo ind imellem tilfælde, hvor afdødekontakt var hensigtsmæssig for at folk kunne komme videre, og visse afdøde er der for at hjælpe. Dagen gik med at informere familien, men i løbet af eftermiddagen havde jeg en voksende følelse af at noget "bankede på." Jeg tænkte, det nok var Eva, men jeg var udkørt, orkede ikke rigtig noget. Nå. Til sidst kunne jeg dog ikke holde bankeriet ud mere, satte mig og "gik ind." Jeg skød som et skyggeforhæng til side, hvor jeg kunne ane en skikkelse stå bag og søge at komme igennem - og Eva kom styrtende hen til mig og råbte: "mor, mor, undskyld, undskyld, undskyld, det var slet ikke meningen..." Jeg vidste godt, hvad hun mente. Hun mente at "nu har jeg igen snoet mig udenom og svigtet...." - ved at tillade sig at dø! Det røg ud af mig: "Jo, min skat, DET var det." ("Sælges ikke 2 spurve for een skilling, og ikke en af dem falder til jorden, uden det er Guds vilje?") Jeg kender en kvinde, som blev født med en svær hjertefejl og blev spået at dø i barndommen, som alle de andre børn med samme hjertefejl. Nu er hun over 50. Vi holdt om hinanden og græd lidt, og jeg spurgte hende, hvad der var sket. "Jo, da jeg kom ned på wc blev jeg pludselig så svimmel, så jeg slog dækbrættet ned og satte mig. Så var det pludselig, som om mit hovede skulle sprænges, jeg lænede mig forover og tog om det, støttede det i mine hænder - og så var jeg her." Eva havde fået en hjerneblødning. En nådig død. Folk, der har de mere voldsomme epilepsier bliver ofte ikke så gamle. Den stærke påvirkning af blodkarrene i hovedet og faldene har selvfølgelig konsekvenser. Det tænker man bare ikke på til daglig, selvom Evas smukke ydre var blevet noget ramponeret med årene. Derudover havde hun forladt sin krop gennem kronecentret på issen. (Der er 3 steder, hvor man kan forlade kroppen: via solar plexus, hjerte og krone center) Eva og jeg var i kontakt flere

gange i de nærmeste dage, hvor jeg for hver gang jeg så hende kunne registrere at hun blev mere og mere fri af stoffet, lys- og fredfyldt, faktisk, og mandag eftermiddag var hun helt fri af det fysisk/æteriske plan og drog højere op på astralplanet. Jeg fulgte hende til trappen og så hende gå op i lyset. Jeg regnede så med ikke at have mere kontakt med hende, og det var OK for mig, jeg havde oplevet at se min pige rask, i fred med sig selv og så glad, som jeg ikke havde set hende være i mange år. Hun blev knap 34.

Nogle få dage efter brød Eva pludselig ind, da jeg under meditation var nået ind til stilheden i det neutrale midtpunkt. Hun foreslog mig at tage med og se, hvor hun opholdt sig, og det gjorde jeg så. Det var en meget stærk oplevelse, og den var særdeles virkelig. Jeg fik et voldsomt energiløft, som jeg kunne mærke 24 timer efter på den måde, at jeg nærmest ikke kunne få tærne ned på jorden igen i det tidsrum. Jeg var helt euforisk, noget, jeg ellers kun har oplevet efter drømme med f.x. Sai Baba. Når man har kontakt med højere sfærer, kan man mærke det bagefter. Det er et godt subjektivt bevis! Jeg har siden været i kontakt med Eva mange gange, hvor jeg har fået en masse at vide om alle mulige ting på dét plan samt om ting, der vil ske i min nærmeste familie og i det hele taget i de kommende år...hvordan kan man sørge særlig meget, når man VED, hun bare sidder oppe på næste etage, hvor man kan besøge hende nårsomhelst? Og at det ikke er livet hernede, der er den egentlige virkelighed? Det ophører at have så megen betydning, hvor gammel man bliver eller om man opnår dit eller dat. Vi har været her mange gange, hvor vi har prøvet alt muligt.

Noget helt andet var imidlertid de tanker og erkendelser, hendes død satte i gang i mig efterfølgende. Det havde været ret svært at opleve, for eksempel, at hendes død havde fået mig til at føle en umiddelbar lettelse. Jeg fik nærmest lidt dårlig samvittighed over det først...hvorfor følte jeg sådan? Nåja, der havde været mange problemer i vort indbyrdes forhold, vi var modsætninger, jeg talte vand og hun ild, og intet havde nogensinde kørt i olie, men alligevel? Jeg ser familieforhold i et videre perspektiv end det blot og bart jordiske. Vi er en og samme intelligente ånd, der har ydet en masse enheder, sjæle, uden at de derfor har mistet deres åndelige forbindelse, andet end tilsyneladende. Sjælene er samlet i familier, de følges ad gennem mange liv, flytter ind imellem til andre familier, når der skal nye udfordringer til, men altså - familier, hvor sjælene hjælper hinanden med udviklingen. Hvad vil det sige at skabe et barn? At projicere noget af sit stof ud, der så fortsætter selv, man skaber sin egen fremtid, og den specifikke fremtid, man skaber, består af stof, der på undfangelsestidspunktet indeholder information om, hvor man stod i sit liv, alt fra begrænsninger, følelser, tanker, tendenser, nogle fastlagt fysisk i generne, andre mindre bundne. Sammensætningen er skræddersyet til den sjæl, der skal ned i skabelsen, for der kan kun projiceres et barn, hvis en sjæl skal ned i det, men også til den udvikling, skaberne af projektionen har behov for, altså forældrene. Så barnet spejler forældrene fremragende og omvendt, bedre end nogetsomhelst andet i jordens spejlsal.

Lad os nu sige, der er temaer omkring frygt for at manifestere sit dybere potentiale fuldt og helt i en forholdsvis udviklet sjælefamilie. Begge forældre er meget kontrollerede, nogle drømmernaturer, blot på indbyrdes kompensatorisk måde, og barnet bliver en blanding af dette. Er der bedre måde at lære at bearbejde sine egne problematikker på end ved at skulle hjælpe et barn med de samme ting? Piger er pr. definition følelsesmæssige udviklingsmuligheder, drenge handlekraftsmæssige. I al den tid, Eva levede, viste hun mig min egen selv-manipulation. Min egen indre kamp for at tro på min egen værdi, min egen angst for ikke at slå til, min egen tendens til forhastelse grundet frygt, min egen konfliktskyhed, min egen tilbøjelighed til at vælge at snige mig udenom og svigte mig selv...jeg kunne blive ved...og hjælp mig at bearbejde det allsammen. I den positive ende viste hun mig min egen enorme power og vilje, følsomhed og mit store hjerte, der bare skulle bruges direkte

og ikke spændes ben for. Hun hjalp mig kort og godt med at lære, hvad ubetinget kærlighed ville sige i praksis. I det øjeblik, læreprocessen var fuldført nok for os begge, vel også hendes far trods hans tilsyneladende fravær -

EVA

**Der faldt en stjerne i juni i år
Som både og syntes endnu i sin vår
Og så var den kun ved at dale
En gammel stjerne kun født til at dø
Stivnet ild kræver liv for at tøj**

**En angst så stor at den bundfryser alt
Må opleves, afsluttes, vides fravalgt
Før den ny ild kan tændes
Eva, jeg ved din ny stjerne blir født
Nu du har levet det gamle dødt**

**Jeg så dig falde i tyve års strid
Du så mig stige i lysglans og vid
Vi spejled hinandens livskamp
Jeg kan ikke sørge at underet er sket
Føler kun glæde ved vor realitet**

var projektionen ikke mere nødvendig, og den blev "trukket hjem." I **den** grad. Dette bevirker 2 ting. Det oprindeligt ydede stof "svirper" retur til yderne, og en begrænsning forsvinder: kampen IMOD at manifestere sit potentiale blev opgivet i Eva og kampen FOR at manifestere potentialet blev opgivet i mig. Det var selve kampen, der var problemet. Den var uddateret, for tidens form

var uddateret. At manifestere sit potentiale er absolut hårdt arbejde, men skal ikke være en kamp på **hjertets** niveau. Kamp på hjertets niveau indikerer at man ikke tror på sit potentiale og/eller at tiden ikke er inde. Uanset, om man kæmper for eller imod, vil man altså kæmpe imod. Kampen skulle opgives, så potentialet kunne slippes fri, og sidste fase i denne proces havde kørt fra 2009, hvor jeg ændrede vores indbyrdes balance, dels p.g.a. stress, dels fordi jeg blev sat til det af min mester, så Eva blev tvunget over i at tage fat. Nu var processen fuldført tilstrækkeligt, og både hun og jeg blev lettet for en karmisk byrde. Nu var jorden gødet for alle mine projekter.

Jeg forstod nu, hvorfor mit musikshow ikke ville slå an. Det var ikke showet, det var mig. Hvis man bruger metoder fra en tid, man karmisk er vokset fra (og som tiden selv er ved at være vokset fra), får man smæk. Umiddelbarhed, baseret på hvilen i sig selv, var vejen i den nye tid, ikke overstyring. Kontrol bliver man ikke tryk af. Det er en ren illusion. Desuden var showet vel for mystisk og anderledes for mange. Jeg havde som sædvanlig haft for travlt. "Vand har altid så travlt." Jeg havde lyst til at grave mig ned. Hvor længe skulle jeg vente? Men vore opgaver er altid svære for os, og det er livets gang, vi lærer af. Så jeg traskede videre med trækvognen. Mine to sønner viste mig hver på deres måde mine mere udadvendte problematikker. Min datter havde været min førstefødte, undfanget på et tidspunkt, hvor jeg havde opgivet mig selv for at leve i en gammel tids mønster. Min ældste søn blev undfanget lige før, jeg begyndte at vende om igen. Det var p.g.a. ham, jeg fik indskydelsen til at blive alternativ behandler, for han blev nemt sløj, egentlig logisk, når man er undfanget mere eller mindre i et vadested, og min yngste søn, da jeg vendte fuldstændig om og gik i terapi. Disse to fremtidige handlekræfter blev født helt normalt og var tydeligt for udadgående, mens Eva helt fra sin bagvendte fødsel havde vist et ønske om bare at gå i sig selv i alt, hvad hun gjorde, bevidst eller ej. Jeg havde legemliggjort een eneste dødsproces. Der havde været episoder, hvor hun var meget nær på at have været død i sin barndom og teen-age-tid, foruden at hvert anfald jo var en "lille død". Vi udlever alle vore skæbner konstant, lige fra undfangelsen, og præger vore omgivelser dermed - tænk på Jesus, der lige fra spæd blev stræbt efter livet af magthavere. Vi er ikke så forskellige fra Jesus. Han var blot meget, meget mere tro mod sig selv end os andre og endte derfor i eet med Gud, et fremragende eksempel til efterfølgelse. Jeg vil tro, jeg i alderen mellem 35 og 57 år stod i den proces, han stod i mellem 12 og 30. Det kan da nås endnu....

Ind imellem har jeg - som "Seal"- undret mig over, "Why Must We Dream in Metaphors". Men det er jo egentlig logisk. Det skyldes vores selvopholdelsesdrift. Så længe, vi er syltet ind i jordiske temaer - fysiske, psykiske, emotionelle - findes der kun jordiske opgaver i vores bevidsthed. Først, når de er meget beherskede og altså fra hånden, er der direkte forbindelse til de højere planer, og vi drømmer direkte sandheder, fordi vi også færdes i dem om dagen. Vi er blevet højere frekvente og kan derfor tåle de højere frekvenser. Men før da kan vi ikke tåle dem, for det kan det lavfrekvente fysiske stof ikke. Hvis vi udsættes for dem, får vi alle mulige sygdomme samt psykoser, smerter i det utilstrækkelige sind. Det er derfor, forceret udvikling via forkerte meditationsformer eller stoffer er så farlig. Det nedbryder noget beskyttende væv mellem vore energicentre, der sidder der for at sørge for, kommunikationen i kroppen ikke bliver for avanceret, højfrekvent, i utide. En uge før Evas død tydede vi en ret mystisk drøm, jeg først forstod helt bagefter. Da var den klokkeklar, for det var hendes snarlige død, den var om. Hun havde haft mange drømme, der advarede om død i flere år, men den slags behøver ikke betyde at man dør fysisk, bare at noget skal afsluttes eller stopper, og andet havde de ikke sagt før nu. Tyderen var godt nok mor til drømmeren, hvilket kan gøre inhabil, men det mener jeg nu ikke, jeg var. Nej, jeg VED, jeg ikke var, for drømmene var skrevet ned og gemt, og jeg tjekkede efter! Men denne drøm var anderledes, den meldte om at nu gik hendes "hemmelige højeste ønske" i opfyldelse, fordi hun havde fuldført sin opgave. Hun

havde valgt den rette vej, FREMad, den rette brudgom (handlemåde), fravalgt alt det, der trak nedad, trods dets forførende tiltrækning, fulgte den intelligente, omsorgsfulde vej, selvom den måske kunne synes noget mere kedelig end den spændingsfyldte følelsesvej, men langt mere lysfyldt - og hendes højeste, hemmelige ønske var at blive gift med den præst, der skulle foretage vielsen. Hun havde kendt og elsket ham før, og han havde ansigtstræk, der lignede alle jordens menneskeracer. Det var Gud og døden og hendes indre mand, som jo bare er de højere sfærer. Eva havde bestået sin examen. Nu var den fremtidige indre bevidsthed eet med, gift med Gud, jordforbundet, vor families bidrag til Vandbærerens tidsalder.

Jeg har bemærket, hvordan mange clairvoyante og medier tilsyneladende slet ikke blev udviklet af deres arbejde, men bare kompenserede med overvægt. Ja, nogle havde sågar en meget mørk udstråling. Det viser gerne manglende arbejde med sig selv, og jeg undrer mig over, man med dette arbejde kan - tør lade være, endda. Angst, ja. Men hvordan kan angsten for at forandre sig overstige nødvendigheden af det? Som det gjorde hos min datter? Jeg kender godt den angst, jeg har jo selv været meget ubevidst, men det vokser man da fra? Nu er clairvoyance ikke noget specielt tegn på høj udvikling, det er en evne, vi har tilfælles med dyrene, ja, selv planterne, men alligevel. Hvordan kan man arbejde med netop dette uforklarlige område og ikke blive påvirket i sin måde at leve på før eller siden? Jeg har kendskab til nogle, der var bange, da de lå for døden længe før normal tid efter mange år i dette erhverv, for dødelig kronisk sygdom blev følgen af deres manglende arbejde med sig selv. DET, synes jeg, er trist. Men det er selvfølgelig netop for at vågne op, de har fået den livsopgave, så man skal nok ikke se sådan på det. Selv sygdom udvikler man sig jo af, som jeg så med min datter; jeg foretrækker nu at gå bevidst med og have det godt!

Jeg har set ned i gamle liv gentagne gange, for mig selv, Eva, resten af familien og andre. Fælles for os alle er at vi er blevet trukket igennem alle mulige følelsesmæssige pinsler, måske mest grelt i de sidste århundreder, hvor menneskeheden har skullet nå rosinen i den intellektuelle pølseende? Nå, det er nu ikke så sikkert, når jeg tænker på mit Qlecion-liv. Men før man selv har udforsket noget til bunds, ved man bare ikke nok om det. Før er bevidstheden ikke ført helt ud i stoffet. Patriarkerne, diktatorerne, ja, tyrannerne har været hensigtsmæssige, set på den baggrund: Alexander, Cæsar, Cortez, Custer, Napoleon, Hitler, Mao, Mussolini, Stalin, Khomeini, Amin, Hussein, Gaddafi og alle de andre.....og alle de kroniske, dødelige sygdomme, som jo bare er indadvendte tyranner. Evas og mine tidligere inkarnationer har tydeligt cirklet om de samme problematikker som i dette liv. Vi har altid været modsætninger, hun for overgivet følelsesmæssigt, jeg for kontrolleret. Men endelig var følelserne nu underlagt bevidstheden så helt og fuldt som de kunne være, behersket med forståelse, ikke længere kun pisk og lænker. Min opgave, der startede med ofringen i Qlecion - meget symbolsk, både den indre og ydre dronning blev ofret - var bestået, og nu var mit Atlantis oven vande igen, men det betød jo ikke at så var alt tilendebragt. Næ, nej. Nu skulle den nyetablerede bevidsthed først RIGTIG anvendes udad i verden, skabe den ny tid.

STJERNEN

**I drømmenes indigoblå univers
Barsk og beåndet og banaliteter
Skinned min virkeligheds stjerne så klar
I dagsind fordunklet af trivialiteter**

**Endnu kun i drømme så sand og så lys
For vågnet jeg op ville dogmerne sløre
Med forhæng jeg knyttet af traumernes bånd
Afvisningsangst og moralske tumører**

**Med tiden fik længslen mod frihed et mål
At kaste dagdrømmens tusmørketømme
På transformationens fortærende bål
Og fremstå usløret som stjernen i drømme**

**Og tiden er kommen for dagstjernens dåb
Dens lys toned frem gennem traumernes tørke
Så det der engang var et vigende håb
Med vished nu spreder det håbløse mørke**

10. ATLANTIS I GENFØDSEL

Dagene efter Evas død var selvfølgelig travle, og "tilfældigvis" lige netop samtidig begyndte de at renovere i min afdeling af bebyggelsen. Der var nogle gange, hvor jeg tænkte at gid vi dog havde været nomader. Ydermere gav Sai Baba besked i meditation om at nu skulle der spyttes i næverne og tages fat på evner og talenter igen for alvor. Jeg syntes ikke, det var helt fair lige nu. Evas død havde netop afbrudt mig..... om søndagen bemærkede jeg at min højre tommelfinger pludselig var blevet en springfinger med det yderste led. Tommelen er synonym med os selv. De andre fingre er støtter for den. Og kinesologisk henviste problemet til bugspytkirtel/milt, som bl.a. reagerer på alle chok. Jeg havde også fået et usædvanlig stærkt behov for gåture. Jeg har aldrig haft stærke ben, skønt jeg har dyrket en hel del idræt, også løb. P.g.a. benene havde jeg opgivet at løbe, kræfterne var der ikke; men nu MÅTTE jeg simpelthen ud at gå en god tur hver dag i tilgift til ekstra gymnastik. Til trods herfor fik jeg mere og mere uro i mine ben og det faldt "tilfældigvis" sammen med at håndværkerne lige netop rodede i krybekælderen under min bolig. Tommelen blev heller ikke bedre trods opmærksomhed og massage. Det var bøjesenen, den var gal med. Leddet "sprang over", "vil ikke tage fat, vil ikke give op." Eva havde båret "giv op" for mig og jeg "tag fat" for hende. Da jeg endelig gav op i 2009, tippede balancen, og hun blev tvunget over i den livsopgave, hun var så angst for at dø af....lidt som Jesus, uden i øvrigt at sammenligne - eller måske mere som Gollum i Ringenes Herre - tja, og nu kom en konfliktfyldt sene op til overfladen hos mig.

Når jeg nu tænkte over det, havde jeg været øm i senerne til begge tompler i flere år. Hver gang, jeg skulle skrue et låg af, der sad lidt fast, gjorde det ondt. Enhver binding vil ende med at være en byrde for alle implicerede, fastholden hindrer reel jordforbindelse. Det frisatte/returnerede materiale rørte på sig og krævede manifestation, og det var ikke gåture, det drejede sig om, nej, det var at nu skulle der **gås i gang** med at **tage fat** på at jordforbinde **kun mit eget**.... jeg kunne tydeligt mærke, jeg havde det bedst i tommelen, når jeg tog fat - balanceret. Når alle projekter var på skinner, var benene nok i ro og tommelen i orden. Der var i alt fald befrielse og fornyet kraft over hele linjen. Forresten er det ikke kun ens børn og ledsagere, der bærer temaer for eller spejler én helt perfekt. Det gælder i høj grad også kæledyr. Heste, ponyer, hunde, katte, undulater? Stensikre. Om det så er potteplanter. Nogle har jo "grønnere fingre" end andre.....hele verden er et spejl, der spejler sig selv. Men de nærmeste spejle bedst.

Da jeg var begyndt med musikken igen, havde jeg straks kunnet høre at stilstanden havde forårsaget noget sælsomt. Trods mangel på rutine lød det bedre, når jeg spillede på guitaren. Både selve lyden og den måde, jeg spillede på. Og der dukkede en masse nye ideer og ændringsforslag op, både musik- og tekstmæssigt. Jeg begyndte at genopøve stemmen og fandt en ny og mere naturlig måde at synge på, reviderede alle melodier, tekster og akkompagnementer og begyndte også at lave akkompagnementer på klaver, hvilket jeg kun lige havde snuset til, før jeg stoppede i 2009. Nu gjorde jeg det igen, men på en anden måde, som flød langt lettere. Jeg havde aldrig været gode venner med noder. Trods års baksen, lige fra barnsben af, både med at læse og skrive noder, blev det aldrig mig. Nu slap jeg det definitivt og spillede bare efter gehør, og det gik meget bedre. Jeg besluttede mig for at optage mine viser på diktafon i stedet for at skrive dem ned. I denne digitale tid var det lige så hensigtsmæssigt. Senere fandt jeg ud af at der fandtes programmer til computer, der kunne skrive de noder ned, man spillede...fint - hvis nogen en dag vil have min musik på noder...

Og jeg reviderede alle de malerier, hvor der var noget, der havde irriteret mig. Lige før Eva gik over, var jeg blevet færdig med det første ny maleri, et helt intuitivt et jeg nærmest havde lavet for at blive fortrolig med det hele igen, og jeg var startet på det næste. Dette fik navnet "Livets Frue" efter et visedigt af samme navn. Det var ikke malet over det, men over et syn jeg havde haft gentagne gange i meditation; men da jeg gennemgik visedigene for at se, om det ikke kunne illustrere et af dem, var det som bestilt til det. Hvad der var endnu mere slående var at det maleri så fint illustrerede lige netop den fugl Fønix-situation, Eva og jeg stod i. Eva havde for kort tid siden drømt om at flyve som en ørn. Så havde hun fundet frem til at astronomi interesserede hende og havde forelsket sig i - hold nu fast - et billede af stjernehuben "Ørnetågen". Hun besluttede sig til at male den og havde lige fået den skitseret op på et lærred. Der er en figur, stjernerne i denne tåge danner, der minder om en flyvende ørn, og hvis man ser efter, er denne figur lige antydnet midt i det lys-æg, som Maria så omsorgsfuld bærer ved sit hjerte i "Livets Frue". Desuden bestemte jeg mig til at male Evas skitserede billede færdigt.

I de første "samtaler", jeg havde med Eva efter hendes opgang, viste hun mig et hovedprojekt, hun var begyndt på og tog mig med til alle mulige steder med fælles-strukturer af stor skønhed her i "sommerlandet", det øverste astrale plan. Der var paladser, landskaber, dyreparker, fantasilande, tivolier, biblioteker....og intet af det er til at beskrive fyldestgørende. Farverne var ubeskrivelige, klare, transparente, dybe, bjergtagende, fordi de lige så meget var en oplevelse og en vidunderlig lyd som et syn, formerne var skønne og fuldkomne og sås ikke kun udefra, men kunne opleves, som en tanke, man går ind i og bliver en del af og kan rejse rundt i, som et musikstykke også. Tæt på firedimensionelt. Mere end noget andet mindede det mig om at gå rundt i en blanding af konstant clairvoyance og meditation. Man havde egen bolig med møbler, men de var som nævnt mere tilstande, og det, der fylder så meget hernede, spisning, var en mental handling, bestik og service er lidt svært at håndtere, når man ikke har en krop, og desuden, hvad er spisning? Tilegnelse af noget, indlæring....maleri foregik heller ikke med pensel. Eva "tanke-pustede" stoffet ind i sit projekt, som når Gud skaber: ved udånding. Hun lavede også mindre projekter ved siden af, både på egen hånd og som opgaver. Hun modtog en form for undervisning ("spiste") i et forum, hvor hun sendte spørgsmål ud med sin tanke og fik svar via sin tanke øjeblikkelig, for hendes tanke tiltrak svar fra den, der sad inde med det. Hun forklarede mig at sjælene var opdelt i "områder" efter ligheder. Hun var f.x. ikke i samme område som et ældre familiemedlem, som havde været revisor. Hun kunne sagtens kontakte ham, men hans svar tog et øjeblik længere at få, da han ikke var i samme område. Tid fandtes her, men mere som eet langt nu, dag og nat var der ikke noget af, kun udad- og indadrettede perioder, den ubevidste søvn er jo kun nødvendig for at give en krop hvile.

Hun tog mig med i et råd, hvor hun fik direktiver om sit videre forløb; rummet føltes som et amfiteater, men samtidig meget intimt, storheden gjorde ikke noget, eller også var det kun en følelse. Der var som tilskuere, men de var tavse. Der var kun een rådgiver, en mand, men han var til gengæld en meget stor sjæl. Det var som om han fyldte, oplyste hele rådet. Det, jeg imidlertid var mest fascineret af, var hendes hovedprojekt. Det mindede mig om det billede, hun havde skitseret op på lærredet, for det var som at se en stjerne blive født. Og det var lige det, det var, for vi er alle på vej til at blive guder, senere stjerner, verdener. Det var noget af en oplevelse, en erkendelse for mig at SE det. Jeg havde set projektet 3-4 gange, før det gik virkeligt op for mig. Hver gang jeg var deroppe, fik jeg en ny erkendelse med. Ikke store ting hver gang, men noget at tænke over. Hun startede fra midten i stjernen og byggede udad og fortalte mig at efter hver inkarnation begyndte man forfra, for så var der nyt, der skulle indlejres, og det var nemmest at starte om. En af de første gange, jeg så projektet, sagde jeg at det mindede mig om hende selv fra hernede. Ingen forbindelser udad fra en isoleret indre kerne. Det fik hende til at rådføre sig med

studiekredsen, hvilket brød isolationen i stjernen. For hver gang, jeg derefter så projektet, var der som flere forbindelser, der var blevet knyttet, og det var det, der var meningen med vores fortsatte forbindelse. Hun skulle vise mig noget, og jeg skulle hjælpe hende med at bibevare erindringen om sit sidste liv og verden hernede, for hun skulle meget snart hened igen. Hendes inkarnation var faktisk ikke færdig, og derfor skulle hun ikke meget højere op, før hun kom ned igen. Hun skulle ikke være fuldt udhvilet, for så vidt. Hun skulle fortsætte, hvor hun havde sluppet. Da besluttede jeg at jeg ville male "Ørnetågen" færdig og at mit eget næste projekt skulle hedde "Den skønneste Drøm", indeholde min silhouet og en anden udgave af Ørnetågen, der mere var mig.

Men endnu et af mine talenter manglede at blive taget op igen. Jeg havde som sagt skrevet nogle bøger, jeg aldrig havde kunnet få udgivet, og så havde jeg opgivet tanken. Det gjorde for så vidt ikke noget, for set i bakspejlet lignede de mange af de andre selvudviklingsbøger, markedet svømmede over med. Gud havde jo mange andre udveje, måske skulle jeg ikke udgive, men jeg elskede at skrive og skrev så til skuffen om lidt andre ting. Nu kom der imidlertid besked via en dygtig behandler jeg gik til om at jeg skulle skrive og udgive. Jaså. Skrive hvad? Det lå sandelig ikke lige øverst i bevidstheden. Men jeg støvede manuskripterne i skuffen af og revurderede. 2 kom straks på min hjemmeside. Den tredje var denne. Den var jeg kørt fast med i sin tid. Der manglede som en fortsættelse eller slutning...som lige var kommet, faktisk mere end kommet: digtene var skrevet, og forsiden var det næste billede, jeg skulle male...."tilfældigvis."

At Eva var død netop nu havde speedet hendes proces op. De erkendelser, hun var død med, havde ikke haft tid til at blive bremsset af års tungt stof, de var friske og lette at bygge ind i et nyt lysnet, der skulle bære det kommende fysiske stof. Hun ville komme ned frisk fra fad, klar til det hele. Planen, som dog kun var delvist sikker, var at hun skulle komme ned som datter af sin kreative bror, som hun havde stor lighed med i sind og oprindelig havde været meget pot og pande med. Når hun kom ned igen dér, ville hun have alle tiders mulighed for at blive den multikunstner, det var meningen at hun skulle være, foruden at hun naturligvis, som hans projektion, ville hjælpe ham videre. Hun havde haft alle de samme talenter med som datter af mig, men ikke kunnet få dem jordforbundet som Løve med ascendant i Tyren, trods al min opbakning. Og måske havde det reelt heller ikke været opgaven, skønt alle muligheder for det var til stede, såfremt der skulle ske et uforventet spring. Opgaven havde snarere været at befri sig selv og lette mig for modstand imod at få dem jordforbundet. Denne gang ville hun nok blive Vædder eller måske Tyr. Hun ville få et barn, en dreng, der ville være tal-hjerne! Jeg var ved at dø af grin. Var der noget, der havde voldt hende problemer som barn, så var det da tal! Hun kunne godt regne, hvis hun tog sig sammen, men det var et stort hvis. Det var en af de ting, hun havde foretrukket at stresser sig selv op til et anfald over. Og drengen havde været min morfar sidst. Det var også ham, der havde været den første af dem, der modtog hende, da hun gik op. Eva havde været hans mor, der døde, da han var barn - af brystkræft, som han senere døde af leukæmi. Jeg havde holdt meget af min morfar. Han havde et mildt sind, der godt kunne have mindet en hel del om Evas, når jeg tænkte efter. Eva ville blive alene med ham en del år og så først finde den rette partner oppe i alderen, men det ville ikke genere hende synderligt, for hun ville have nok at lave med sit eget. Tja. Man skal være alene for at kunne udøve sig selv totalt, især med den baggrund, de begge havde, alt for dygtige til at tilpasse sig andres normer, svært ved at være tro mod deres egne. En talhjerne som søn til at tvinge hende til at få et forhold til dem og en kunstmor til at tvinge ham til at få et nærmere forhold til det end sidst, hvor hans mor godt nok havde udøvet det, men kun "til velgørenhed", ikke som fuldt selvstændig kunstner!

Vi blev tilrådet omme fra den anden side at gemme Evas malerier og visse ting og omgive hende med dem, når hun kom ned igen. Jeg gemte altså alle de af Evas malerier og billeder, der var færdige og i top. Nogle billeder kom op at hænge hos familien, resten kom på loftet sammen med nogle få af hendes andre ting. Måske ville hun kunne genkende dem, når hun kom igen. Under alle omstændigheder var det hende, der skulle bestemme, hvad der skulle ske med dem da. Hvis. Nå, de havde jo selv sagt mig at intet var helt sikkert endnu. Et andet familiemedlem havde meget humoristisk sagt til mig at han snart kom ned, men ventede på noget. På hvad, spurgte jeg ham. På din yngste søn, sagde han, for det var der, han skulle ned. Og min yngste søn har endnu ikke stiftet familie, lige så lidt som min ældste søn, hvor Eva skulle ned! Men livet er en vandring fra risiko til risiko, og tager man dem ikke, så lever man ikke. En forudsigelse kan blive realitet på mange niveauer ud over det fysiske og på mange måder, man ikke forestiller sig, det havde jeg tit konstateret som clairvoyant, men jeg mindes ikke at have taget fejl grundlæggende nogensinde.

2009-12 havde været dér, hvor Gud fik skruetrækkeren ind i kærven i sit legetøjs løse skruer og skruede dem i. Hvordan i alverden skal det kunne lade sig gøre, hvis legetøjet farer omkring? Omsorg, hvile, den store MODER: "Let go and let God!"

LIVETS FRUE

Vår og vinter evig ny er jeg, livets frue
Odins vise sorte ravn, Helligåndens lue
Metaforer blot for mig
Altid findes jeg i dig

Jeg er tro urokkelig mod den indre stemme
Intet slag mod sind, mod krop, får mig til at glemme
Ved min troskab formes det
Som jeg inderligst så ske

Faser, kredsløb har min hu, fri må alle flyde
Og jeg drager til mig kraft, hindringer at bryde
Ingen dæmning er for stærk
Når min flod er sat i værk

Men alligevel kaldes jeg langsom, alt for sindig
Min natur er støt proces, sjældent brat gesvindig
Omsorgsfuld for alt i svang
Lyder jeg kun tidens gang

Ved mit nærværs rigdom af varme sympatier
Frier jeg den sande fryd, virker harmonier
Ubetinget ærlighed
Givet til i kærlighed

Helre lytter jeg til det andre vil fortælle
Søger, fanger tonen bag, hør det essentielle
Svarer balanceret blid
Styrker, heler, undgår splid

Sort og hvid har lige værd, er blot tvende sider
Hvorfor gi al hu til een så den anden lider
Lille spejl på væggen der
Lær mig hvis mit mørke er

Som jeg kom her går jeg bort med min indre stemme
Vidende min guddommelighed, uden den at hæmme
Flyver lige hjem til Gud
Kun om ånden var jeg bud

11. RODNETTET DANNES

Det er længe siden, jeg har bedt Gud om nogetsomhelst jordisk. Gud er mig selv, og inde i mine dybder ved jeg, hvad jeg har brug for og ønsker, længe før jeg når til at mærke ønsket eller behovet yderst. Og hvis jeg nu ber om et eller andet, kan jeg risikere at spænde ben for mig selv med mit ego....kun een ting har jeg bedt om, og det var Guds nåde m.h.t. at få mig befriet helt. Eva var nådegaven. Uden hverken hun eller jeg anede det, skabte vi den indbyrdes og så den vokse til sit klimaks. Nu skulle den rodfæstes ordentligt. De største hindringer herfor var manglende tro og manglende lyst. Vi sidder lige nu i et gabende tomrum mellem to tider. Mange af os kan ikke finde den lyst, der skal drive værket. Den gamle ild er som gået ud, broen til den gamle vej brudt, den ny ild ikke tændt endnu i os - og vi aner ikke, hvad der ligger for enden af den bro, vi skal bygge dér midt i tomrummet! Byggematerialerne til den ny vej ligger klar, men hvordan tænde ilden uden et mål? Hvis lysten til at handle ikke er der og målet mangler, er byggematerialer ikke nok. Som i Eva, der nærmest var gabet mellem vejene. Og dog skal vejen jo bygges, før ilden kan drive nogetsomhelst ad den. Det synes uoverkommeligt at bygge vejen, når ilden og målet mangler og der kun er kontrol, pligt og regler tilbage...men heureka! Når man uden at tænke bare går i gang med at bygge på vejen med de evner, man nu én gang besidder, kommer den ny ild en i møde. For at gå i gang, kræves der ikke kun overfladisk begær, men TROens højere gnist til at tiltrække målet. Anderledes end i den gamle tid, hvor vejene hovedsagelig var skabt forlængst og blot skulle befærdes, men den måde, den ny tid får jordfæste på, oppefra-ned, ikke nedefra-op. De ny veje, der skal skabes i den, vil overvejende være mentale og individuelle.

Vi skal ikke mere generelt færdes ad veje, nogle få andre har banet. Vi skal være bevidste, selvstændige individer, der udfra egen del i ånden vælger at arbejde sammen til fælles fremme og styring af udvikling, mennesker, fremfor en flok uvidende får, der følger en indprogrammeret fælles organisationsform og har fundet frem til en leder, de halvsøvnigt indretter sig efter. Det kunne gå på det oprindelige Atlantis, hvor etikken var i top, fordi de guddommelige hyrder gik iblandt os, men det holdt de op med, det var nemlig ikke så smart at vi fik løsninger, før vi var modne til dem (kundskabens æbler), vi skulle til at finde ud af det selv. Det var der visse magtfulde atlantider, der ikke brød sig om, så det gav ballade (sort magi), men - ingen kære mor. Mennesket blev forsynet med et i sig selv gudløst, teknisk intellekt, som vi skulle lære at bruge, og det har vi gjort, men nu skal det endeligt underlægges en højere styring i forbindelse med et kvantespring. Det er derfor kun forholdsvis trygt at leve i denne tid. Visse vil ikke underlægge det magtfulde intellekt den højere etik (igen!), og det rammer som altid de svageste får - de går i ulvene. Sort magi har nu fået et nyt ansigt: bandeuvæsen, terror-organisationer, korrumpereede finansfyrster, diktatorer. Den lever i bedste velgående bag intellektet, nu kaldes den bare manipulation, bevidst eller ubevidst. Sort magi handler slet og ret om at have magt over andre, punktum, og systemet vi lever i er af den gamle tid, det begunstiger dette, uanset hvor mange velmenende regler og love, der skabes. Regler kan misbruges.

En bekendt af mig fandt sit livs mand og omvendt. Desværre var han kun lige på randen af skilsmisse fra en kone, som han havde 2 drenge med, den yngste kun få måneder. I flere år har parret nu søgt at komme fri af ex'en og få sønnerne fri også, og da det ikke kunne ske i mindelighed, blev systemet indblandet. Det var imidlertid slet ingen hjælp, snarere tværtom. Det kørte regelrytteri og "købte" alle ex'ens løgne. Hun - i samråd med sin mor - har gjort ALT for at splitte den ny familie ad, fra at nægte at underskrive nogle papirer m.h.p. at få dem tvunget fra hus og hjem via lovgivningen og til al mulig anden ballade - moren prøvede at køre min bekendt over.

Hun har desuden i alle årene præpareret og hjernevasket sine egne drenge med trusler, løgne og bestikkelse for at kunne bruge dem som våben mod min bekendt, og jeg mener våben. Hun har gentagne gange beordret den ældste at slå min bekendt, men først efter 4 år, da han var en velvoksen 12-årig, fik hun besat ham så meget at det lykkedes. Han slog min bekendt, så hendes briller fløj, og det på trods af at hun faktisk har været en langt bedre mor for ham og broderen end deres egen, der nærmest var sundhedsskadelig, har sørget for ordentlig mad, tøj, omsorg. Og for lige at sætte prikken over i'et: min bekendt, som er ret lille og har en alvorlig medfødt hjertefejl og dermed svækket konstitution, må ikke værges sig overhovedet, for så mister faderen sin forældreret!

Her står jeg altså af. Fint at loven forbyder vold mod børn; men jeg tvivler på, den blev lavet til at fortolkes sådan. Hvor er den ansvarlige, etiske vurdering? Bag historien ligger selvfølgelig at deltagerne i spillet har psykologiske temaer, de lider under og skal fri af, og hele det surrealistiske show er udslag af det, men alligevel..... Intellectet er endnu i sansernes vold, der er for meget spil om for meget magt. Sort magi var det, der forårsagede Atlantis-katastroferne på det lavere udviklingsniveau, og katastrofer var sådan set de bedste løsninger dengang. I glemselen af hvad der havde været og dybest nede i stoffet udviklede vi det endnu umodne intellekts vej. Så måtte den åndelige bevidsthed lige vente, til det var modnet. Derfor blev også alle forsøg på at bruge de gamle kræfter, uanset hvor gavnlige eller uskyldige det kunne synes, kvalt overalt i Europa. Ikke alle hekse var f.x. slemme, men de måtte bare ikke genåbne tilgangen endnu, for det var overordnet for risikabelt. På noget tydeligere måde virker det utrolig dumt, det som vor tids korrupte ledere gør. Hvorfor kan de ikke se, de i sidste ende sår den gren over, de sidder på? Regeringer, banker, medicinalfirmaer, GMO-uhyrer? Kortsigtet gevinst. Det er min opfattelse at der ikke findes dumme mennesker. Der findes mennesker, der er blokerede af dit eller dat, men der findes ikke ægte dumhed. Højere udvikling er såmænd ikke så mystisk. Nøglen ligger i ordet "højere". Når man trækker sig op over sumpen, giver det OVERblik, og det er i og for sig intelligens (fremfor intellekt), evnen til at se langsigtede konsekvenser. Går man i terapi, frigøres de mentale potentialer, som er baseret på hjertet. Resultatet .....?

I 2009 malede jeg et maleri, "Sandvid", titlen er et ordspil mellem sandhed og vanvid. For at vælge Guds sande veje, må man faktisk i jordisk forstand være vanvittig - at vælge al den smerte. Billedet illustrerede hjertets proces med at sprænge slagter af og viste, hvordan erkendelsens rose i takt hermed åbnedes mere og mere, så lyset kunne strømme igennem. Det solgte sig selv ret hurtigt til en terapeut, der netop arbejdede med samme. Billedet skulle hænge i hendes klinik, arbejde med, når hun arbejdede med klienter, et healingsbillede. Det var et lyst, dejligt rum, hvor billederne hang uden direkte sol. I 2012 modtog jeg en mail fra hende, hvori hun meddelte sin skuffelse over at billedet var bleget meget, blevet blåligt i de rosa farver (hjertets omsorg), bl.a. Hun undrede sig også, da et andet billede, hun havde købt af mig, hang ganske nær ved og slet ikke var bleget. Jeg er kun et menneske. Jeg fik et chok og skulle lige komme mig. Nå. Hvis folk har ondt i armen, så spørger man først til det fysiske. Jeg gennemgik den teknik, jeg havde brugt og farvernes lysægtighed. Alt i orden. Så måtte årsagen altså ligge dybere. Kunne det være 1) selve hendes arbejde, der havde bleget billedet? Og 2) hvorfor kom den besked til mig lige nu? Alt, vi er omgivet af, er Gud og levende, også såkaldt "døde" genstande, med deres specielle bevidsthedsladning. Som et gulv elsker at dække og bære, et bord at bære og præsentere, en væg at grænsesætte og værne, et tag at dække og værne, således elskede "Sandvid" at minde om hjerteprocessen og at medvirke i den.

Det behøvede simpelthen en optankning med omsorg. Måske var det på hårdere arbejde, end køber anede. Var der mon en dybere personlig grund end lige behovet for et passende arbejdsbillede i

klinikken til at hun havde forelsket sig i det? Og for mit eget vedkommende skulle jeg nok revurdere, om jeg selv var balanceret nok.....forresten er blå en meget spirituel farve.....jeg foreslog hende to ting: jeg kunne restaurere det, og hun kunne så pensionere det, hænge det op et andet sted og nyde det for dets æstetiske pynteværdi, men hun kunne også sende billedet kærlighed og tak for medvirken daglig eller i det mindste efter en arbejdsopgave og så se, hvad der skete. Måske genvandt det så den rosa farve. Under alle omstændigheder ville det fortsat arbejde for og med hende. Balance, balance, hvor er det svært for gamle vaneforbrydere. Men derudover var jeg opfyldt af fryd! Gud viste sig her tydeligt jordforbundet i min malekunst - tak! Tak! Tak! Jeg var helt høj. Tro, håb, kærlighed, power, viden og stof kombineret i en blankpoleret kanal, energien bare kunne rejse uhæmmet igennem.....både billedet og mig, der havde lavet det! Det var at leve en af mine egne forudsigelser om den ny tids redskaber....

Jeg har bakset med lyst-problematikker hele mit liv. Lysten, ilden forsvandt for mig med min barndom. Jeg kunne kun genfinde nogen lyst som teen-ager i kærlighedsforhold, så det blev altså sagen en del år, men tabte også momentum. Den rene automatiske lyst fik dog en renæssance på alle fronter, da jeg gik i psykoterapi, for det bragte mig i kontakt med mig selv og mine potentialer igen, mit hjerte og dermed Gud. Hjertet er alfa og omega, i vor tid mere end nogensinde. Det er hjerteløst at proppes eller proppe sig selv ind i en tilværelse, der er en væsensfjern. Det slukker ilden i et hjertemenneske. Hvis man omvendt begynder at opføre sig i overensstemmelse med sit hjerte, vil lysten komme før eller senere, men det kan kræve megen viljestyrke af en. Omkring år 2000 kom der imidlertid en forandring i verdensenergien, der følte som endnu et dyk i den personlige....ny veje, ny måder i og om os er altid slidsomme at bane, som at hugge sig vej gennem en jungle. Jeg havde oplevet det med clairvoyancen. Jeg ville gerne, men først da jeg var øvet i det, havde bygget vejen, kom lysten. I dag elsker jeg arbejdet med clairvoyance, brænder for det. Også billedkunstnervejen var bygget, skulle bare justeres lidt ind. Tilbage stod noget arbejde med den musisk- og forfatter-kunstneriske vej. Det foreløbige spor var hugget gennem junglen, lidt ujævnt endnu, det kunne være svært af og til at komme i gang med musikken, men når jeg sad med den, kom lysten nu altid....kun parforholdet var lige dødt. Sexualiteten er en enorm energiressource, som både kan bruges udad i verden og indad, til at styrke den personlige ladning. Er tiden til en masse indre udvidelse, kan energien inddrages til det i nogle år, ikke spor ualmindeligt i mere moden alder. Måske ville den lyst, der skulle betinge et ydre parforhold, aldrig komme igen, i alt fald i sin gammelkendte form. Jeg vidste faktisk ikke rigtig mere, om det gjorde noget. Jeg havde det for så vidt godt nok, men havde et udefinerligt savn. Parforholdet var måske det, der sad yderst i planlægningen? Til når jeg havde lært den omsorgsfuldhed overfor mig selv at tage 100% plads i kunstneroverfladen og han havde lært den omsorgsfuldhed overfor andre at give sig 100% i den menneskelige overflade? Eller var det slut? Nå, giv tid.

Lyst og dens jordforbundne udslag, sex, er et emne, der meget er oppe på bordet i tiden. Der meldes om at potensen falder over hele linjen. Porno trives, potensmidler flourerer, og det er ikke kun fordi der er et overgearet forhold til kønsfunktionen, delvis skabt af medier. Rigtig mange har problemer i sexlivet, fordi de, som jeg havde, har alle mulige blokeringer på identiten, relateret til tidens manglende balance mellem det feminine og det maskuline element. Et tilfredsstillende sexliv er svært at få, hvis kvinden, pr. definition den, der bør kunne flyde med energien, ikke kan, fordi hun er for kontrolleret, maskulin, og manden, pr. definition den, der bør kunne styre med sin vilje, ikke kan, fordi han er for god til at give slip, feminin. Hysteriske mænd og mandige kvinder. De er de eneste, der nogenlunde kan være hernede nu, men de er på faldereb og vil let blive syge, for ih, hvor det stresser at være så forskruet både i sind og tempo. De kvinder, der ikke kan "spille mænd" (hyperhandlekraft) kan formodentlig ikke engang eksistere i moders liv. De

mænd, der ikke kan "spille kvinder" (hyperfølsomme) er levende døde handlerbotter med enorme huller i midten. Det er som en spirituel blødersygdom. Spirituelle XY-kromosomkombinationer kan overleve med lidt held, for sygdommen er tilknyttet X-kromosomet, men XX bliver en abort. Min datter var tæt på XX.

Ræset forårsager hysterisk skaberi. Kik på, hvor mange varianter der findes af alle ting. Variation er fint, men det kan også blive til at man konstant skal tage stilling, altså, hvor er det trættende. Børnefamilierne er voldsomt bebyrdede: alt, alt for meget skal nås i hverdagen. Det hypermaskuline præstationsniveau bør sættes ned, hvorfor skal man absolut have ALT foruden karriere begge to? Børn er hårdt arbejde, ikke en smuk skulptur til haven, de kræver mere end den mest krævende virksomhed. Der mangler menneskelig respekt, disciplin og realitetssans. Børn skal altid prioriteres først, og man har dem i døgn drift, undtagen de, der sørger for at alle mulige andre har dem - ikke særlig fremragende, og der findes ikke "kvalitetstid", kun TID. Men vi kom fra sex. Jeg husker min familietid med blandede følelser f.s.v. angår sex. Jeg kunne have enormt lyst om eftermiddagen, men vi skulle lige forbi aftensmad, tøjvask, børneputning o.s.v., og når så tiden endelig oprandt, var lysten lige så stille sivet væk sammen med kræfterne. Og ordnede vi det om eftermiddagen, hvor vi plejede at tage en lur, havde vi begrænset tid. Vi havde en gennemtænkt hverdag, hvor vi undgik mest mulig præstationsræs i forhold til andre, men planlægning og rammer har det med at slå al impulsivitet ihjel.

Konklusion: familieliv er decideret sex-afvænnig. Sex skal man have et afbalanceret forhold til, før man får børn, og hvem har det, for at vende tilbage til udgangspunktet. Det siger sig selv at vi i ubalancen (manglende jordforbindelse) også har en god grund til at så mange er impotente, sterile eller har svært ved at blive gravide eller gennemføre graviditeter, for hvor stopper det hormonale system, og hvor begynder psyken? Mange former for homosexualitet kan have med samme psykiske disharmoni at gøre og være et helt fantastisk arbejdsredskab, set med Guds øjne. Men man behøver ikke være homoseksuel for ikke at tiltrækkes af det modsatte køn. Hvis man er et højtudviklet menneske, et hjertemenneske, kan det skyldes, man har rigtig meget af den modsat kønnede kvalitet, blot højere frekvent, der mangler at udøves bevidst. For hvis den gør det, tiltrækker og tiltrækkes der.... tro endelig ikke, det betyder mindre sanselighed mellem to sådanne partnere – tværtimod - der gides bare kun en, der er lige så udviklet. Den rent overfladiske sanselighed har ikke længere nogen afgørende magt. Hvis den mentale vej ikke er der, er der ikke adgang til resten, simpelthen. Denne type mennesker fatter ikke voldtægt eller andre seksuelle forvrængninger. De er hævet over dem såvel som over øvrig kriminalitet, som tidligere omtalt. Og selv om de andre typer larmer op i disse tider, så man skulle tro, de var de fleste, er der rigtig mange af denne også på jorden for nuværende. Hvordan vi end vender og drejer det, er der håb om en løsning på alle basale problemer i Vandbærerens tidsalder.

At have vrøvl med sexualiteten gør rigtig ondt for et menneske, der kun lever i det sanselige univers. Det forbindes i den grad med vor inderste identitet i denne overfladiske tid, så fungerer den ikke, er det skrækkeligt. Det er da det eneste, der kan give bare et lille kick, der minder om den guddommelige ekstase, underbevidstheden længes efter! Alle mulige former for seksuelle afvigelser for at tiltvinge sig det kick bobler frem fra slammet. Og alle mulige fremragende løsninger og behandlingsformer forekommer. En af mine sønner spurgte mig nylig, hvad tantrisk sex var for noget. Tantrisk sex behandler lige netop problemet med ikke at kunne flyde med, men fokuserer på selve det isolerede område. Det er en gren af yoga, ikke stammen. Så selvom det er en TYK gren, mener jeg personligt at der er visse dybere dybder, den ikke får med. Á propos dybder: for mange år siden kæmpede jeg med mine stærkt nærsynede øjne. Jeg kunne ikke se nogen mening i at de

dumme øjne ikke ville se normalt, og jeg syntes, brillerne skæmmede mit udseende (sex-appeal). Det var ikke helt forkert. Moden var lige så åndssvag som i dag. Jeg prøvede de første bløde kontaktlinsetyper, der kom frem, og det gik et års tid, men så fik jeg vrøvl med øjnene. Tilbage til briller. Øv. Jeg ville så gerne af med dem og prøvede adskillige år senere som alternativ behandler alle mulige metoder, øjenøvelser, massage af forskellige punkter, psykisk bearbejdning også, the lot. Intet rokkede ved synet.

Jeg opgav og fik igen kontaktlinser, der nu var bedre. Efter års psykisk bearbejdning prøvede jeg metoderne igen, måske ville de have effekt nu? En nat drømte jeg at jeg skulle glemme alt det overfladefis og bare bruge mit dybere syn i stedet, det ville helbrede det overfladiske på langt sigt....altså personlig udvikling fremfor overfladeteknisk. En anden ting, drømmen sagde, var at tilstanden var en hjælp til netop at se **indad** (jeg kunne ikke fokusere - for jeg var lavet til ordentlig kontakt med DEN!)...jeg har opgivet linserne igen, mine øjne vil ikke have dem, så jeg gik tilbage til brillerne. De er faktisk en fordel, når jeg maler. Jeg kan se detaljerne knivskarpt tæt på, hvis jeg tager dem af, og de kan hurtigt tages på igen. Det kan linserne ikke. Jeg bruger stadig punkterne, for det er rart for trætte øjne, men søger i øvrigt mest muligt at gå efter damen fremfor bolden. Hvis man gør det, er der langt større chancer for succes, men det vil dødsikkert tage længere tid at bearbejde damen, og vi små begrænsede størrelser vil have resultater....NU! Så kommer vi tit galt afsted. (Jeg ved godt, man kan få laser-opereret øjnene, og jeg tror ikke, det er en god idé. Ingen kender de langsigtede ulemper endnu.) Fokuserer vi på enkeltheden, mister vi fornemmelsen af helhed og formål og indvikler os i stedet for at udvikle os. Mad, penge, tøj, ting, magt - sex - er noget vi kun skal have tilstrækkeligt af, ikke mere. Man nyder for øvrigt de verdslige glæder langt mere, når noget ikke er en daglig foreteelse. Der går ikke inflation i det. Loft over begær!

En anden indfaldsvinkel omkring det med briller: jeg fik dem som 8-årig, hvor jeg var nødt til at flygte fra det mørkefyldte verdenstilbud, jeg blev presset ind i med skolen, ind i mig selv. Vi er skabende væsener, især da os såkaldte drømmere. Jeg skabte min egen verden ved siden af den kollektive, jeg ikke kunne tåle at færdes i, men lagde derved en slags tåge mellem den og min. En barndomskammereat oplevede det, som om jeg gik rundt i en glasklokke. Kun min egen verden så jeg klart i. Som 4-dimensionel i 3. dimension var jeg egentlig ikke helt nede i min krop, tværtimod konstant ret meget ude. Det gør een (døds)kold, da de passive kræfter tager over i en, man må opsøge aktivitet bevidst for varme, den regulerer kun dårligt sig selv. Et lavt blodtryk har garanteret også at gøre med det.... kuldkærheden har været et mareridt. Som 50-årig, efter at have mediteret i ca.7 år, undrede det mig at jeg aldrig havde haft en såkaldt ud-af-kroppen-oplevelse, indtil det slog mig at det jo var logisk. Jeg var jo ikke ordentligt nede i den! Hvordan så opleve at komme ud af den? Det er faktisk ikke nødvendigt, så hvorfor opsøge det? Jeg har i alt fald ikke lige nu brug for at forlade min krop helt. Jeg kan sagtens "se" til at hjælpe en person på den anden side jorden uden, og der er nok af skørhatte, der har prøvet m/u stoffer på at presse noget igennem i utide - jeg skal ikke knække min stilk, ellers tak.

I Carlos Castanedas bøger kan man læse en førstehåndsberetning af en, der prøvede. Han var under opsyn af sin lærer, den indianske troldmand don Juan, som brugte det - behersket - for at slå hul i beskyttelsesvævet imellem de psykiske centre i Carlos, ganske klar over at det skadede ham (det kan forårsage, man ikke kan lukke af for de højere frekvente, åndelige indtryk, bliver overbelastet og får pip), men i den formening at det kunne man lappe på i den anden ende!! Vi skal være ansvarlige i NUet. Kundskabens æbler! Jeg har læst 5-7 af de bøger. Min konklusion er at don Juan var et Atlantis-menneske, mens Carlos var et post-atlantisk. Don Juan kunne se en masse helt korrekte ting op til det astrale loft, men ikke højere. Han kunne ikke se, Carlos havde en ganske

vist ret ubevidst extra mulighed, som han ikke selv havde. Jeg genkendte meget fra en svunden tid ved at læse de bøger. De står for mig som et klasse-eksempel på, hvad man IKKE skal gøre, hvis man vil noget højere. Juans verden handlede udelukkende om kontrol. Carlos' handlede om at overgive kontrollen til noget højere. Don Juan kunne ikke begribe, Carlos slap uskadt fra så mange - i hans verden - eklatante brølere.

Jeg har meget mere fidus til Dion Fortune. Hun startede på skoling i konkret hvid magi med ritualer og det hele efter at have været udsat for et angreb med sort og startede senere sin egen skole. Jeg har af og til overvejet at frekventere den, men alligevel....nej, jeg er ikke blevet kaldet til det, som hun, jeg skal tjene jorden på anden måde. Men jeg har læst hendes FREMragende bog om Kabalahen, og den er i sandhed "Vestens Yoga." Jeg kan regne ud, ritualer til den højere praktiske magi ikke lige er det, man starter med på skolen, gudskelov - hjemmesiden viser, de er overmåde restriktive - men uanset hvad de så er, for mig ville praktisk magi også være et trin ned. Det lugter af egoisme. Jeg er mystiker, ikke magiker. Jeg kan lige leve med de tandløse kirkelige individer. Ritualer er forholdsvis kollektive strukturer, man betjener sig af for at fokusere og derved forstærke en bønns vibrationer m.h.p. at sikre **at man kan opnå noget specifikt, man ikke ellers havde kapacitet til.** Hvem siger, det er smart? Magt kan misbruges - bliver det. Kolossen på lurfødder.

Jeg er vokset fra Atlantis, orker ikke at tænke ret meget i kontrol mere, kun overgivelse og beherskelse. Mangel på jordforbindelse? Nej, snarere omvendt, jordforbindelse er noget meget relativt. Jeg vil hellere være Moses end de ægyptiske præster, jeg tror at på et vist tidspunkt skal al overflødig kontrol ofres for noget højere. Ritualer kan beskytte uvidende, men de bør ikke bruge dem til andet. Bøn er godt nok. Jo renere hjerte, jo stærkere når en bøn frem, og hvad du udsender, får du retur. Det højere behøver heller ikke vores assistance. Hvis, er det ikke højere. Jeg tror på den overordnede plan og på at jeg støtter den bedst ved ikke at blande mig. Hvorfor skulle den vestlige magi/mystik ellers være blevet udryddet så ultimativt, hvis vi skulle have brugt den? Nu er dens grundprincipper altså genoplivet med Dions bog, men jo mere jeg lærer, jo mere indser jeg, hvor lidt jeg ved, så jeg passer min opgave, opfører mig så vidt muligt ordentligt - og sætter Gud til resten. Gud er den største tjener af alle. Hvis vi overgiver alt til Gud (det højere os), vore ønsker, handlinger og håb for resultaterne af dem, så tjener GUD OS, egoet er ofret, og man har Gud selv og hele resten i tilgift! Haps!

I forbindelse med inde-i eller udenfor krop og vejarbejde er det interessant at se på visse af mine malerier. De illustrerer faktisk en rejse fra rummet og ned i kroppen, især når man ser dem i kronologisk sekvens. Bliv dit sande selv, og alt løses, også "brilleriet" (fremragende fremstillet i "Spiderman"). Der er uhyre mange, der har fået briller i de sidste generationer. For mange til at det kan forklares med gener (hårdt g). Jeg tror ikke, det alene skyldes at folk bare måtte undvære briller i tidligere tider eller at vi tvinges til at fokusere for meget i skolerne nuomdage på tekster og den slags, det er snarere skolen i sig selv kombineret med en høj grad af følsomhed, åndelig udvikling. Vort øje er et meget sofistikeret værktøj. Det kan udsende og det kan indtage, knytte forbindelser, og hvis det ikke skal i forbindelse med det, der er til stede lige nu, må det undlade at se det - endnu en vinkel at se sagen briller fra. I øvrigt registrerer øjet ikke rigtig noget, der er der. Det registrerer den grad, hvormed det mangler. Det bemærker lavere og fraværende frekvenser, hvor lys skal fyldes i eller frekvenserne hæves. Smart, for vi er lysvæsener og skal gå efter mere lys, og er der mange "huller" er det ikke til at leve i for højfrekvente typer, der faktisk er lavet til at se længere. De flygter ind i deres egne nød-verdener for at holde den kortsigtede tilværelse ud.

Tag en tur i by, tog, bus, skov, ved strand sågar, og se alle de mennesker, der fingerer med deres mini-pc konstant. De er overhovedet ikke til stede, andet end i den dér pseudo-verden. De forsvinder ind i spil og trækker sig selv midt over, mister jordforbindelsen i den der kunstige techno-verden, hvor verdens hårde præstationsræs - tilsyneladende - ikke kan nå dem.....som på stoffer. Så har man ikke særlig solid tilgang til verden, til lysten. Eller ser på de enormt vigtige mails, de ikke kan vente med at åbne, til de kommer hjem - for at slippe for ræs! Hvornår har mere ræs, biler, broer, nogensinde givet mere fred? Verden er et spejl. Jo mere ræs, vi sender ud, jo mere ræs vil vi få retur! Jeg håber, den ny generation, der oplæres med computere fra starten, vil gå hen at blive herre over dem og ikke omvendt. Det er livet, vi lærer af, ikke computeren. Den er kun et værktøj, overdreven brug bliver vi syge af, det viser sig allerede nu i fysiske og navnlig psykiske forvrængninger. Den "døder". Den reelle jordforbindelse er blevet skrøbelig og skal styrkes, skabes bevidst. Skov og strand for deres egen skyld. Det hjælper!

I hele dette kapitel frem til nu har kortsigtethed og langsigtethed løbet som en strøm under teksten, og da jeg nåede til at overgive til noget højere, kom vi lige et svømmetag nærmere til overfladen. Kapitlet startede med TRO, meget i familie med kraft og vilje, og så kom vi til lyst og mål. Er der noget, der ringer? Troen på sig selv, men også og i særdeleshed videre op, er strukturen, der skal dannes i stedet for den kullede materialisme, men hvad er så det, der skal færdes i strukturen i stedet for den kullede lyst - der nærmest er sunken helt ned og blevet modsat? HÅBET er den rene, intelligente magnetisme, der skal tiltrække kontakterne, og KÆRLIGHEDSrigdom, hjerte i stedet for kullet MATERIEL rigdom er den sfære, det hele skal starte, foregå og resultere i, begunstigende alle. Tro, håb og kærlighed er den ældgamle beskrivelse af den rette, langsigtede manifestationsvej, og det lader til at tiden er ved at favorisere den omsider, så hvis vi nu blæser på, vi ikke er i stand til at se resultaterne endnu og bare gør, hvad vi skal i NUets kraftkilde - kort sagt overgiver det hele til en højere styrelse - så slipper vi af med alle vore selvskabte plager..... lysten i urny form vil være der igen, når de gamle veje er nedbrudt tilstrækkeligt og de ny veje er tilstrækkeligt skabt. Måske kunne den også komme tilbage i mit døde parforhold?

Vi havde haft et særdeles respektfuldt forhold, skønt vi, som det havde udviklet sig, ikke helt kunne opfylde eller understøtte hinanden mere fremover i '98, for svanen og raven kan supplere hinanden, men aldrig gå i dybere, sjælelig forbindelse. Der var bare det at jeg altid havde "vidst" at der lå en svane nedenunder den ravn, som skulle lukkes ud, og jeg kunne ikke begribe, hvorfor han kæmpede imod med næb og kløer. Han havde været tiltrukket af, gift med, omgivet af kreative mennesker, der elskede ham, mig, børnene. Hvad var så farligt? Det gamle udmattede ham, og det gjorde jeg ikke, selvom jeg provokerede hans forsvar. (Det er faktisk ideelt at så mange har så lidt energi p.t., for så kan de rigtig mærke, hvad der giver og tager energi) Men uanset hvor meget, hvor højt og hvor længe man elsker nogen, lukker det ikke det hjertets inderste op, der ikke skal eller vil, og man slår sig, hvis man skubber på. Desuden er det respektløst at presse....havde jeg ikke været førstehandsvidne også til DET i Evas proces med sin kæreste.... og min tvillingsjæl havde tiltrukket mig med lige den åbenhed, min ex manglede, skægt at jeg ikke havde tænkt over det før.....dominobrikkerne løb....det blåblegnede billede "Sandvid" kom forbi, min tommelfinger også, musikshow-aborterne og en halskrilren, når jeg sang....stopklodser....jeg stoppede mit eget flow ved at holde fast ved dette forhold mere. Jeg elskede ham i mit hjerte, og han mig, men derved blev det åbenbart. Hvad ville jeg med alt mit savn, min sorg, al den afvisning? Hvor stor var chancen for at det forhold kunne blive levende igen? Hvis han ikke lukkede op, var den 0. For 30 år siden havde vi begge været lukket af, i '98 havde han været det fortsat, dog mindre - men han var det stadig. Var det sandsynligt at han havde lukket op om 10 år? Næ. Fac(e)it. Jeg fik følelsen af at NU var et karmisk kontrakt-arbejde fra, ja, længe før Qlecion, fuldført - her op til den ny tid. En spændetrøje

slap. Kort efter fik jeg snue. Hurra for virksomme, uskadelige midler....og tommelen blev også meget bedre.

Hvorfor havde det taget så lang tid for mig at indse! Ja, jeg var oplært med afvisning, især fra min far, og derved kan det at elske afvisning blive et mønster; men modsat min far var min ex en fin, intuitiv mand, det var det jeg elskede ved ham, han ville bare ikke åbne denne dør. Lige så angst som min datter! Kontrakter....måske var hans opgave også bare at afslutte den gamle tid og succesfulde, men udslidte identitet, hvilket han var ved lige så stille, og gøre sig klar til næste inkarnation som kunstner, og det hjalp vi ham så med, også i og med at han støttede os økonomisk - penge fra teknologi over i den ny tids mennesker igen! Jeg ville bare så gerne have delt det ny med ham i dette liv.....jeg travle vand. Tja, nu var jeg i min 3. alder ved at være partner med noget højere, vel netop hjulpet på vej af at jeg så længe havde elsket en, der måske aldrig ville parforhold mere, i alt fald ikke med mig. Det kunne ligne Gud. Vi skulle gerne ende med at Gud er gudEN i vort liv, og er man ved at være klar, benytter det høje sig af alle kneb hen over hovedet på en.

At elske havde ændret meget karakter for mig i disse aleneår. Udviklingen fra Qlecion og til nu var også tydelig. Der tænkte jeg at jeg havde valgt forkert, men det var ikke korrekt. Den ene mand havde væsen til mig, åbne døre overalt, men ikke adfærd, den anden omvendt. Arbejdsopgaver til en ny tid. Med Halû-nu havde jeg bestået den intellektuelle adfærdseksamen, men jeg ville aldrig varigt kunne danne par med en med bare een lukket dør, al ordentlig adfærd til trods, det havde jeg **også** lært med Halû-nu-ex, for vi forelsker os i det, vi behøver. Det lyder meget nøgternt, og det er det også. Vi skal ikke isolere os som yogier for at undgå sansepåvirkninger her i Vesten. Vi skal leve midt i det pulveriserende liv i samfundet og dog være tro mod os selv og Gud, et skridt op efter min mening. Men hvem der så end evt. skulle være min partner i tiden, der kom (det udefinerlige savn var der jo, selvom jeg gav det til Gud som alt det andet, eller, hvis jeg skulle definere det, savnet efter hårdt tiltrængt + til en -), så betød umiddelbar, animalsk tiltrækning intet mere i forhold til adfærd og væsenslighed for mig, ikke at det nogensinde havde gjort det særlig. Sexuel tiltrækning skulle nok komme af sig selv, hvis det andet var der. Jeg tror, et partnerskab mellem to frigjorte, spirituelt udviklede og ligedanne mennesker vil være ren synergi, en gave privat som profi.....spændende muligheder, som kunne føre til afgangseksamen fra jorden indenfor overskuelig tid, måske?

Guderne har også partnere.....

DET FORJÆTTEDE LAND

Nøgen står jeg på grænsen til det forjættede land
Og spejder med gysende længsel ind i en urtid - og en ny
Min øgleham har jeg skudt af mig - den ligger i gårsdagens sand
Dens trygge skæl blev en brynje, stram med en dødvægt som bly

Jeg græd da jeg opgav mit lavlands fladtrådte støvede strå
For at finde det hellige højland jeg sansede jeg skulle se
Angstfuld ved at være nøgen uden min blymaske på
Hjemsøgt af smertende minder fra da jeg lavede den te

Men glædesbølgen har rejst sig og bruser igennem min krop
Og intet kan kølnes min fryd over suset i frihedens sal
Angstens tiger vil gi sig, spøgelseserne blir sendt op
Aldrig vil jeg tilbage i brynjen i øglens dal

12. DEN SKØNNESTE DRØM

Hvis hele vort solsystems opståen og forsvinden blot bruger en dag for dets gud, så er vi nået ca. til middagstid, hvor det vender. Og da alt gentager sig både opad og nedad, så er vores guds system blot manifestationen af et åndedrag for en endnu højere, og af vore åndedrag vil skabes og udfases solsystemer, som vi er guder for en dag. Hele universet med sine galaxer og sorte huller er udtryk for det samme og er blot eet enormt atom, som vi bebor et hjørne af med alle vore små atommodeller. Lidt store tanker, så længe man er et begrænset menneske. Jeg har tit funderet over meningen med universet. Jeg kan ikke finde nogen, i form af et endeligt mål, kun en glæde ved at lege og udvikle sig, ved processen, hvori resultaterne er indeholdt. Processen er målet i sig selv. Resultater er rare, men udviklingen fortsætter jo forbi dem ud mod nye horisonter, som alle blot er virkninger af processen, som er virkninger af samspillet mellem hvile, modning, aktivitet, resultater....evigheden. Har vi ikke her lige fået en opskrift på den? Vi er imidlertid underlagt tilsyneladende begyndelse og afslutning i livet hernede, så hele omverdenen er fixeret på resultater.

Fra jeg var teen, ikke så meget da jeg var et barn, og dog, var jeg resultatorienteret som følge af dette præstationspres. Hvile/modning gik i glemme, opbygning - karakterer og prestige - var så vigtige som pejlemærker i en planlægning for mad i skrutten og tøj på kroppen, fik jeg at vide. Men jeg blev træt bare af at tænke på ræset og orkede det til sidst ikke mere. Jeg havde rigeligt med knuder at slås med i usikkerhed og mindreværd, og så var jeg også et aflåst stjernebarn. Hvad nytter nattehvile, når ressourcerne er alt for små? Resultatorienteringen var blevet løsrevet fra sin dybere mening, og så trækker den os bare nedad, bliver ren ego, såvel som at slappe af og synke ind i sig selv bliver til egoistisk dovenskab uden sin dybere mening. Intet af det havde altså mening for mig, og jeg mistede totalt gejsten. Min mormor var meget troende, men der var ingen erkendelse, intet liv i hendes tro, kun regler. Religionsundervisningen i skolen var tilsvarende udenadslære, ren ophobning. Ego. Regler, kontrol, pligt, køb og salg havde erstattet den ægte moderlige kærlighed, som er omsorgsfuld offervilje i fuld klarhed om at dette eller hint opfylder et sandt behov. "Moderen" var på hælene og begyndende oprørsk: aggressiv og destruktiv adfærd, forfald, opløsning, udrensning.

Engang vi havde skolens lektor som vikar for vores religionslærer, stillede en af mine klassekammerater, en decideret oprører, ham følgende spørgsmål, da han uinspireret messede løs fra teksten: "Kan De bevise det?" Han blev helt mundlam. Hun udfordrede hans selvfølgelige autoritet og forlangte, han skulle **ræsonnere**. Og desuden tillod hun sig at erklære sig som ateist. En 15-års tøs i en skoleklasse! Egoet var blevet for lille for den nye generation. For hende, for mig. Hun var blot mindre lammet end jeg var. Jeg tænkte kun den slags tanker for mig selv. Der manglede en levende tro. Den skal være underlaget i processen, det medium, det hele er indlejret i; men der var kun blevet overfladisk slid tilbage i tilværelsen. Jeg husker tydeligt, hvor irriterede lærerne blev i skolen, når jeg afbrød resultatorienteringen for at flyde lidt ved at glo ud ad vinduet på Guds solskin derude, som jeg gik glip af herinde i det lumre klasseværelse. Frikvarterer på 5 minutter efter 50 minutters koncentration, hvad battede de? Nå, jamen så havde man jo resten af dagen - næ, for den havde skolen beslåglagt med lektier. Der var mange lektier, lige fra 1. klasse, på den skole, i alt fald. Det lader ikke til at have ændret sig synderligt, efter hvad jeg hører. Måske vil dette bedres i fremtiden, der er megen eksperimenteren med undervisning i dag. De nye børnetyper bryder systemet op, for de er højspirituelle og tvinger det til at gå i den retning.

Jeg var også højspirituel, men planlagt til først at få lov at udøve det noget senere, når tiden var inde. Ikke særlig rart. Jeg fik de første depressioner allerede som 4-årig, og håbløsheden kom igen med mellemrum, som en lort på et cykelhjul. Modsat lorten på hjulet blev den bare værre og værre, indtil jeg gik i terapi som ca 30-årig. Meningen med livet kom for mig gennem den psyko-spirituelle udvikling. Jeg kunne ikke leve uden, for jeg var den fødte mystiker inde bag facaden, jeg vidste det bare ikke endnu dengang. Selv den første, kun lidt mindre begrænsede form for tro end min mormors, som igen kom ind i mit liv via min 1. mand og hans familie, var bedre end ingenting. Da den først var kommet ind, strikkede jeg imidlertid videre på den selv efter mit eget hovede i spirituelle terapier og sammen med spirituelle alternative og i meditation, og det kom der en anderledes levende tro ud af. Den helbredte mig. Somme tider syntes jeg at helbredelsen føltes som om hele det hav, der havde dækket Atlantis i tusindvis af år, skulle flyde igennem mig og ud gennem mine øjne i renselsesprocessen, for at Gud kunne komme til syne igen, men hvad - gråd daglig i 15-20 år er vel i den forbindelse ikke særlig lang tid. Uden Gud - ingenting.

En fyr, jeg holder meget af, fatter ikke mit Gud-flip. "Du kan ikke spise det, tage det på, stå i læ af det eller bidrage til verden med det, så hvad får du rent konkret ud af det?", ville han givet sige, hvis han var i tilstrækkelig uhøfligt lune. Jeg ville svare ham: "Åndelig udvikling er en slags højere egoisme, at ønske noget bedre for sig selv end det rent verdslige liv hernede. Men undervejs får man faktisk herredømme over det og ender on top." Det er jo let nok sagt. Man må ofre alt det, man tror, man allerhelst vil have, klynge sig til troen - på sig selv og sin guddommelighed - som er det eneste håb, der er, og kærligheden, altid kærligheden, aldrig lade sig korrumpere af de slag, man modtager. Troen, faderen, er den eneste valide forsikring. Håbet, moderen, den eneste valide overlevelsesmekanisme, og Kærligheden, barnet, den eneste valide løsning på alt - udvikling, altings start, altings mål, så ved brug af disse 3 golfkøller uddannes vi i at blive topspillere for det immaterielle og hæve os over materien. Den kan ikke mere bide på os, selv om vi må leve i den og bruge den i dagligdagen. Hvad skal en bøddel med et offer, der roligt accepterer henrettelsen? Vedkommende bliver jo ikke straffet, hvis der ingen smerte, sorg og angst er ved det. Sejrens "sødme" er frataget ham. Den gennemsnitlige bøddel er selv kun et udtryk for manglende tro = ansvarsløshed, håbløshed og kærlighedsløshed, som konstant tiltrækker samme grumme erfaringer. Lad os blive fredelige soldater, der gengiver mennesker deres tro på sig selv, på noget bedre og på respekt og ømhed for alt liv! Sai Baba blev 85. I hele sit liv sagde han det samme og det samme og det samme: Love, love, love. Gad vide, hvornår det siver ind.

Nårsomhelst jeg har filosoferet over, hvad de mest basale af de basale kvaliteter i mit liv er, såsom kærlighed, visdom, vilje, kraft, kreativitet, intelligens, aktivitet og hvile, ender jeg altid med en urtilstand af kærlighed/visdom. Hvor kærligheden stopper og visdommen begynder, kan jeg ikke hitte ud af. De er et sammensvejsset hele. Kærligheden er visdom, og visdom er kærlighed. Af den eenhed kommer alle de andre. Den er muligvis det samme som Sufiernes "Livmodermørke". Når jeg mediterer, er det derind, jeg i sidste ende søger. Sai Baba har ved en lejlighed udtalt at "Gud er en mand, og alle andre er kvinder", og jeg ved godt, hvor han vil hen - faderen er kraften og viljen bag moderens aktive skabende intelligens, de vil altid søge hinanden, og resultatbarnet bliver kærlighed og visdom, og så er ringen sluttet....men man kunne nu med lige så stor ret udtale: "Gud er en kvinde, og alle andre er mænd." Alle mænd søger deres indre dronning, Anima, i deres liv. Alle kvinder søger deres indre konge, Animus. Plus og minus på en anden måde. Kunstnere og spirituelle - og radikale! - er minus. Verden er alt for meget plus lige nu, derfor skal de til. Verdensepokerne er blot udtryk for at vi vælter fra side til side mellem polerne også på globalt plan. Hele vor existens er een eneste symbolik, en illusion, der peger på noget højere og sandere. Derfor elsker menneskeheden generelt også skjulte beskeder, hentydninger, tvetydigheder, drømme. Se

symbolikken i alt, især kunsten er spydspids - fiktion, bøger, film, både eventyr og skønlitteratur råber op om den, og det er ikke nødvendigvis de mest sofistikerede værker, der viser det tydeligst.

Mænd sidder endnu meget på resultatposter i samfundenes ledelser, på virksomheder, på uddannelser, men posternes grundlag er jo at der er et samfund af mennesker til strukturerne, og den post er feminin. Alle fostre starter feminine, hormoner afgør, om de resulterer i mænd.....Gud er fælleskøn. Hvordan skulle Gud ellers kunne være een? Shiva og Shakti er 2 sider af samme sag, ligeledes Odin og Frigga....den jødiske Gud kaldes (populært) Jehova eller Jahve. Den mere oprindelige form var Yahavah. Ordet var sammensat af Y og V, Yah og Havah, som betyder den maskuline kraft og den feminine, liv....Eva. Yahve = Mand-kvinden, men det lader til at være gået i glemme nutildags. I historierne om Lillith, Adams første kone, og Eva, Adams anden, som vi hører om i skabelsesberetningen, afspejles matriarkaternes fald i oldtiden. Lillith ville ikke underordne sig, skred og blev "dæmoniseret" for sin selvstændighed og tro. Og overordnet set var dommen jo korrekt nok. Det skulle dø ud - denne fraterniseren med underånder o.s.v., nu hvor intellektet skulle udvikles. Vi blev mere kompakte, og Lilliths verden blev et usynligt plan, et vi havde forladt. Eva underordnede sig, men "havde den farlige svaghed i sig, så hun måtte holdes i kort snor". (som min Eva). Jeg har ikke læst det her matriarkat-ræsonnement i en fagbog, det er mit eget, som jeg synes er logisk ud fra historierne. Resten ved vi alt om.

Men der er et endnu dybere lag i de beretninger, og det HAR jeg læst om. Noget gik galt, da menneskeheden individualiserede sig med adskillelsen af kønnene. Den største ærkeengel med følgesvende greb ind med sine egne designs, hvad enten det nu var af misforstået medfølelse, misundelse på vores skæbne, for at gavne os, udnytte os eller det hele. HOOONK! Inkonsekvens! Hævder jeg ikke at intet sker tilfældigt? Jo, og det mener jeg stadig. Hvad forårsagede den engels indgriben? Gud er en ret speciel størrelse, som kaster et fint lys over følgende ironiske udtalelse: "§1: chefen har altid ret. §2: skulle dette ikke være tilfældet, træder §1 automatisk i kraft." Gud har uendeligt overblik og ved, hvad der kan være en udviklingsmæssig fordel på langt sigt, selvom vi ikke kan fatte det i nuet og ser noget som en katastrofal brøler. Jeg mærker det helt klart i mit lille liv, og det er et mikrokosmisk billede af makrokosmos. Så skulle der alligevel ske brølere, udnytter Gud dem bare til vækst! Sexualiteten var det svage og samtidig stærke punkt, den personlige udviklings primære indfaldsvej. Vi tiltrække/r/s automatisk af lige det, der skal til for at blive klogere, og det kunne (mis?)bruges til at fremskynde en udvikling, men på bekostning af bæredygtighed. De karmiske følger deraf har vi måttet slås med siden, de såede tendenser kunne ikke bare gøres ugjorte igen. Vi rækker stadig for meget ud efter kundskabens æbler fremfor livets, for ærkefejlgrebet forstærkede det oprindelige begær efter udvikling og gjorde den derved langt mere usikker. Vi blev for lette at lokke til overiletheder i alle retninger, og det har skabt en masse omveje/dårligheder, der har skullet korrigeres (katastrofer f.x.) med forsinkelse til følge. Omvendt gav det jo et fremragende forum for konsekvensforstand og kaosstyring, og fra hele universet kommer der elever til vores hårde skole, særlig i vor tid, der er den mest extreme af alle i jordens historie. Lige nu er det nemlig knald eller fald før lukketid, hvorefter jorden forlader sin tid som ubevidst væsen og bliver bevidst, hellig. Trin 1 er nær overalt, og så er vejen for 2, 3 o.s.v. banet.

Hvad for trin? Jo, for at lappe på misèren blev indvielsesvejen introduceret engang for ca. en halv mio. år siden. Det er formodentlig p.g.a. samme misère, vi er den eneste klode i universet, hvor man kan tage denne specielle eksamen (iflg. Sai Baba). Trin 1 handler om at få styr på at kunne dække alle sine basale behov og opdage, det er tomt, at der mangler noget, hvorefter man begynder at søge dette noget og vælge det gamle fra. Mellem 1. og 2. trin kan der gå et væld af liv. Som f.x.

fra Poseidonis og til nu. På vej til trin 2 bliver man mere og mere optaget af at ofre emotionelle bindinger, sluge kameler, så det er det vanskeligste trin af dem allesammen. Man begynder via målrettet meditativ praksis at afdække okkulte evner som clairvoyance og evne til at materialisere mentale former, og omkring 2. indvielse er der gerne en periode, hvor personen er alene for at blive stærk i sig selv. Man ønsker mere og mere at tjene menneskeheden og bliver lysarbejder, verdenstjener. Lige nu er der rigtig mange, der tager 2. indvielse. 3. tages ofte i samme liv - mere af samme slags, med endnu mere målrettet meditation, så sind, sjæl og åndelig forbindelse med mestrene bliver noget, man lever hele tiden, bevidst kanal i søvne som i vågen tilstand. Trin 4 er det sidste liv på jorden som lærling og gerne barsk, med mange ofre og lidelser. Her vokser man ud af sit sind og sin sjæl og bliver ren oversjæl, mester (buddhiske plan, pandecenter). Jesus var en 4. indvielse. Man kan godt være hernede igen efter den, men så er det som lærer, for 5. trin tages ikke på jorden..... jeg skal lige huske at sige, der er forskellige indvielsessystemer, lige som der er forskellige folkeracer, og derfor findes der også andre trin-nummereringer, man kan læse om.

Jeg har undgået bøger meget i en hel del år. Bøger var for mig oprindelig en meget benyttet flugtvej væk fra besværlige omgivelser og min kunstneropgave, som syntes så umulig at virkeliggøre. I bøger fandt jeg en niche at gemme mig i, en kontrolleret verden, men blev så i stedet en stivnakke af at flygte fra mig selv. Forstå mig nu ret: gode, intelligente bøger er meget værdifulde; men bøger er tanker, andre har tænkt. De kan aldrig erstatte vore egne. Hvis man udelukkende læser andres tanker og citerer dem, så mister man sig selv. Det er kontrol, og det giver mig stadig ondt i nakken. Jeg har opdaget at det er bedre for mig først at opleve og erkende og DERefter evt. læse noget i en bog eller under en snak med en bekendt få bekræftet min egen indsigt. Måske er det så lidt meget forlangt at andre skulle gide læse min bog - som jeg ikke får ondt i nakken af at skrive - men sådan er der så meget. Vi er jo ikke ens, hverken dag eller nat.

Tag nu drømme, f.x. Hele denne bog er om drømme - dette kapitel har ordet i sin titel, så det er vel et passende tema at vælge...nogle mennesker drømmer meget, andre nærmest intet. Hvorfor? Jeg har selv drømt meget i perioder og lidt, resp. intet, i andre. Når jeg drømte lidt, var det enten fordi jeg nærmest blev druknet i materielle opgaver om dagen og var udmattet, når jeg gik i seng og/eller fordi der ikke var noget at påpege, da jeg gjorde det, jeg skulle. Det sidste gik op for mig for nylig, hvor jeg var lidt bekymret over at jeg ingen beskeder fik mere om natten. Gjorde jeg noget galt? Det begyndte, da jeg gik i gang igen med alle mine projekter i stedet for blot nogle af dem. Så gik det op for mig at jeg gjorde noget HELT rigtigt. Der var overensstemmelse imellem krop, sjæl og oversjæl, den anden side, så hvorfor drømme noget særligt? Undervisningen foregik jo om dagen! Pludselig forstod jeg, hvorfor min ex aldrig drømte noget særligt. Han har altid gjort det rette. Det kan godt være, han ikke har åbnet så mange døre i sig som jeg, men han filosoferer meget og har næsten altid handlet meget korrekt for sig selv. Det har jeg ikke - og så drømte jeg, så det føg.

Nej, vi er ikke ens, så vore veje er heller ikke ens, uanset om de er på samme indvielsestrin, og de forandrer sig hele tiden. Jeg har f.x. tidligere været vegetar, men har været nødt til at spise kød i disse år, for det er moder JORD (materiel omsorg) og giver power til projekter. Jeg fik ordre herpå i adskillige drømme, for jeg er jo stivnakket, og principielt syntes jeg ikke om det, men jeg er efterhånden nået til at tro, dyrene får noget ud af at ofre sig for os. Det vil jeg da ikke tage fra dem! Men jeg sørger for at det er nogen, der har haft det tåleligt. Dyriske proteiner har været besjælet med dyrets "drive" og emotioner, og jeg har brug for det "drive". Der er ikke meget "kick" i en kikært; men der er jo ingen grund til at æde skræk, medicinrester og urimelig lidelse samtidig, vel? Jeg har en masse larvefødder oppe på et højere plan, men mangler endeligt at få jordforbundet nogle afgørende, og før kan de ikke komme med op - der skal power til, desuden vil de bevare min

kontakt med jorden i denne moderløse tid. Tilværelsens Ærkemoder har været undertrykt, underkendt og overbebyrdet, og nu tager hun hævn. Tag og se på mit billede "Yin/Yang 2000".....så hvis jeg ikke spiser kød, mister jeg nok jordforbindelsen. Bogen her er en af larvefødderne. Hvis du lige nu læser den, spiser jeg måske ikke kød mere!

Man kan have jordforbindelse i bindinger til alt muligt jordisk, opbyggende som nedbrydende. Men hvis man har afskåret sig fra en hel bunke nedbrydende, ja, uddaterede dyriske, som jeg har, og har de nye forbindelser i en tid, der kollektivt endnu ikke er landet, så er der ikke så meget, der holder en hernede. Mystikerens typiske brøler er at skulke fra de jordiske opgaver, fordi de ikke kan vække nogen virkelig begejstring, og den fælde har jeg været tæt på at gå i. Det kan give alle mulige kompensationsudslag fra kroppen (sygdom), for den jordiske opgave skal være tilfredsstillende afsluttet, før man er fri af inkarnationstvangen. Det nytter ikke noget at slå sig i det tøjr, der langsigtet er ens livline. Jeg er ved at dø af grin sommetider over symbolikken i visse dagligdags hændelser. Jeg står med hænderne omhyggeligt over skraldespanden, når jeg piller kartofler, men der smutter altid noget udenom og ned på gulvet. Faktisk uanset hvad jeg laver, der kræver en fysisk indsats, er der altid noget, der søger kontakt med jorden. Forleden hængte jeg gardiner op efter vask. Jeg var meget omhyggelig med alle ting omkring taburetten....højt at flyve, dybt at falde....da jeg var færdig og trådte ned, kom jeg til at skubbe en lille pose med gardinhægter på gulvet, og ALLE hægter fløj ud...harhar, tidsfordriv! Til de mindre morsomme udslag hører at jeg skal passe på med alt værktøj. Ikke for utålmodig, ikke for travl! Det koster! AV, for...!

Alle vore liv er processer. Den underliggende del er en drøm om at nå et større mål, og i den flyder karmaen, bestående af talenter, aktivitet/resultatorientering samt hvile/modning. Karmaen skal gennemleves, den er værdifuld, den er vejen til målet og ikke noget at rynke på næsen ad, uanset hvor besværlig, hvor tung (den pokkers ærkeengel!). Hvad nytter det at man lærer navne på jordens indre, åndelige mestre udenad, hvis man ikke kan mestre sine egne emotioner? (Hvad nytter det at man kan citere Kant og Rousseau m.fl. udenad som en anden papegøje, som man lærer på universitetet? Min søn blev enormt skuffet, han troede at filosofferEN var det, der undervistes i. Heldigvis kunne han selv tænke i forvejen. Lige som de filosoffer, der undervistes om.) Og alligevel skal den, som alt andet der hører til den sanselige verden, kun have den opmærksomhed, den lige netop kræver. Det er den underliggende drøm, der bør fokuseres på. Er den drøm OK? Er den overskygget af fejlfantasier og angst, forårsaget af uvidenhed om tilværelsens egentlige formål? En uvidenhed, skabt af for megen fokus på jordiske resultater - fornødenheder, magt? Det batter lissom ikke så meget at man i helligt lune ofrer røgelse, blomster, fugle, heste, grise, køer, får - sig selv - hvis man hele vejen op til alteret har trampet på alt og alle. Drømmen skulle have været beskyttet og vedligeholdt af religionerne, men disse er i sig selv i høj grad blevet en selvmodsigelse, faste strukturer, resultater, blevet som universiteterne. Det gør det svært at formidle den levende, underliggende drøm. Den og tiden løber jo fra dem.

Jesus så dette og søgte at re-introducere denne drøm i den almene tilværelse, fjerne den fra de monopoliserende templer, deres magtstrukturer og farisæere. Sort magi! Han havde været rundt omkring, ham Jesus. Hans lære indebar ("en ny befaling") en fornyelse: frihed af de ydre strukturer. At have templet indeni, at kunne udvikle sig i direkte forbindelse med Gud efter at dette havde været formørket så længe. Han vidste alt om reinkarnation, men også at der var en vej, der burde reintroduceres. Den kunne kortslutte processen, så man blev klar i dette ene liv og fløj lige hjem. Jesu genvej var at overgive sig, og hans liv handlede om at vise samt sørge for at den holdt vand. Hans offer på korset havde et meget dybt formål, et resultat, der skulle samle enderne i en fysisk kæde; men hans lære var det feminine led, den ægte drøm. Han havde jordforbundet både

sine maskuline og feminine kvaliteter og kunne derfor bære Kristus-energien, han var kvindernes forkæmper, havde kvindelige disciple på lige fod med mændene, mest tydelige var Maria, som han havde et meget partnerlignende forhold til i det mindste, og Martha. Peter var ikke vild med den kvindelige deltagelse på lige fod, men der var nu altså kvindelige biskopper i de første århundreder i den katolske kirke, før det blev kvalt. Den såkaldte Helligånd er Guds feminine energi, Gud moder, der gradvis stiger mod enhedsmålet via livets erkendelsesgang - "Den hellige Gral". (Jeg har skældt ud på Kundskabens æbler flere gange i bogen her, men den gammeltestamentelige beretning er meget tvetydig. Kundskabens Træ er nemlig også det Kabalistiske træ, livets træ, der symboliserer den spirituelle udviklings grader med sine "æbler", sfærer, som Helligånden gennemgår under den gradvise Kundalini-rejsning.) Flammerne, som satte sig på disciplenes pander i pinsen som gunstbevisning for deres arbejde og Jesu offer, den Violette Flamme, indigoblå, midnatsblå, kongebå, Mariablå....hvad var den andet end Gud moders hellige ild? Tag og se "Hellboy" i symbolsk lune! Jesus knyttede en forbindelse, der havde været afbrudt og nu skulle gribe om sig i de næste 2000 år og vende skuden - som når man lægger roret i en supertanker om.

Siden Jesus jordforbandt Gud moder, har hun arbejdet i menneskeheden. Da Gud har været væk ("bag forhængen") så længe, lige siden Atlantis, har vi i nødværge med vort intellekt gradvis lavet flere og mere komplekse fysiske strukturer at tro på i stedet. Som sagt ovenfor: først vejene, så ilden/lysten. Gud er nu ikke alene, som i de før-kristne kulturer, jordforbundet i de indviedes paladser og templer samt større officielle bygninger, også skabt af ledelsen, men alment, i virksomheder, storbyernes almindelige hjem, vejnet og trafikforbindelser til lands, vands og i luften, elnet og andre kraftkilder samt i interne omsorgsstrukturer som hospitals-, sundheds-, pleje- og socialsektor. Kronen på værket har være computerteknologien og internettet, der mere end noget andet minder om centralnervesystem og intuition. Nu, hvor alle disse strukturer er manifesteret, afspejlende en hel, kollektiv menneskekrop, kommer Gud tilbage og løfter den – figurlig talt blæser liv ind gennem dens næsebor. Det sker gennem menneskene i strukturen, som altid. Vi kommer derved på det store anlæg, som Sai Baba sagde i min drøm, Gud moder løfter dens præstationsniveau ved at belive de strukturer, veje, der er skabt i de individuelle enheder i samme tidsperiode i det skjulte, de feminine indre veje, som Jesus skabte almen tilgang til for 2000 år siden som den første, og derfor er det meget vigtigt for disse mennesker at være ubundne af alt gammelt. Intet må hænge fast i det gamle, det hindrer jordforbindelse af den specielle ny struktur, hvor Gud atter bliver nærværende i vor tilværelse, jfr. mit billede "Sandvid." Min musik, mit forfatterskab....alt hvad jeg fra nu af lavede, ville have denne kvalitet. Nylig fik jeg skovlen under noget blokering af stemmen: mit sidste liv endte med syngende at gå døden i møde i et gaskammer i 1944. Så tror pokker....

Jesus, Jesus. Hvad med Buddha, Østens lys? Buddha var repræsentant for intelligensen, fornuften, "Den gyldne Middelvej", den mindste modstands vej, ikke at forveksle med den behageligste, hvilket visse har det med at misforstå. Buddha var ikke fortaler for efterladenhed. Visse kilder hævder imidlertid at han blev forgivet af en kvinde. Havde han nogle temaer i sit meminine univers? Måske var forgivenessen hans korsfæstelse! Jesus var fortaler for den ubetingede kærligheds vej. Det betyder ikke bunkepul eller martyri, men at du skal føle med andre, som du føler med dig selv - med dit hjerte - og handle derefter. Hvis alle gjorde det, hvad skulle vi så med andre regler? Eller politik? Kristendommen er blevet kaldt tandløs. Det synes jeg nu ikke lige, kristenkirken har været....men jeg forstår godt, nogle kan mene, Jesus var, for hvad skulle han med kamp? Det Gamle Testamente var ren automatik i ham, og han var på vej herfra. "Vend også den anden kind til". Tandløs var han imidlertid ikke, han brugte bare gebisset anderledes. Han sagde mange vildt upopulære ting...her ku' man stene en utro kvinde, slubr, og så sagde han at den, der selv var ren, ku'

kaste den første....fandens osse....Kik engang på Bibelen. Der ville ikke være et nyt testamente uden et gammelt, vel? Det gamle beretter om et - alle folks, såmænd - barndom, dets lærepenge (og en masse skjult symbolik for de, der har nøglen til den), og det ny er fuldendelsen: "I dag er skriften gået i opfyldelse ved mig", sagde Jesus i synagogen og var nær blevet stenet....

Man skal huske under hvilke forhold, det ny blev til. Der var en kunstigt opretholdt fred, hvor al nytænkning kunne blomstre, mens romerne søgede for rammerne, ikke ulig den fred, der har været i Vesten til nu. Men hvis man er materialist, så skal man nok holde blikket stift rettet imod det gamles "øje for øje...". Dette skal være grundigt indlært, automatik, før man kan gå i gang med det ny, og det er desværre ikke helt gjort endnu, hvis vi ser os omkring. Ikke noget under, Islam vinder frem. Koranen er, alt andet lige, meget lig et skrift i Det Gamle Testamente, og den bekender sig jo også til samme baggrund. Det ville være ret spøjst, hvis også en muslim engang skrev et Nyt Testamente, ikke? Jeg ser Jesu vej som repræsenterende en videre udvikling end Buddhas, Buddha tilhørende sin tid, som Jesus sin. Her er tale om en ubetinget hjertets offervilje til at foregå med sit eksempel, fordi det er det rette at gøre. Ingen har nået Jesus til sokkeholderne før eller siden. Andre har ofret sig for sager gennem tiderne, men han var global. Sai Baba har også konstant fremhævet Jesus, selvom han i øvrigt holdt alle de store religioner i ære som repræsentanter for det spirituelle. Jeg læste engang et sted at en samling af lærde jorden over havde sammenlignet, hvad der skete i alle større samfund verden over lige efter Jesus, og alle havde registreret et løft i kulturen overalt, som om et låg var blevet vippet af. Jesus fjernede meget kollektiv karma ved sit syndebukoffer, men det var kun een side af sagen. Hans forening af den brudte forbindelse Gud-jord gjorde resten. Han VAR the missing link. Derfor revnede forhænget mellem verden og Gud i templets allerhelligste fra øverst til nederst, da han døde på korset. "Det er fuldbragt." Jesus havde altså virkelig en særlig betydning, ikke bare som stifter af den kristne religion, men for menneskeheden. Han virkelig "købte os med sit blod", der løb ned og forbandt sig med jorden (iflg. troerne er sjælen jordforbundet i blodet), vi fik "frelse ved ham." Kristenkirken har hævdet det til alle tider. Jeg har hørt/læst det dér, ræsonneret mig til det ad andre veje og til sidst erkendt det. Først da er det bundfældet rigtigt via en slags sexuel forening, kaldet integration.

I vor tid er den ægte drøm, **med** Maria-energien, ved at blive bevidst igen inde i os alle, godt hjulpen på vej af alle de alternative terapier, der er groet ud indefra det hul inde i hovedet, vi alle har og som ingen kan forklare videnskabeligt, hvordan tankerne opstår i, når hjertet er frit nok til at impulserne kan trænge igennem fra ånden. De alternative terapier og deres modige frontkæmpere burde forgyldes, de har måttet erstatte den gnosis, som kirken destruerede i 1200-tallet og som Dion Fortune genfremlagde i nutidsform i sin bog om den mystiske Kabbalah men har hidtil, som Jesus, mestendels mødt hån og spot. Jeg vil ikke sige, de alle er lige Jesuelige, der er brodne kar, men selv disse har dog set noget alternativt. Jeg vil heller ikke sige at de bedre af dem er fri for ego, bestemt ikke, vi er jo alle undervejs. Men de burde få mere anerkendelse, hvis denne verden var retfærdig i jordisk forstand. Det er den ikke, for det bestående system ved jo inderst inde, de er dets døds klokke, og forresten, som jeg sagde til min søn, så gavner forkælelse uendelig lidt. Lysarbejdere bliver derfor netop prøvet, fordi de skal udvikle deres pålidelighed. Det er i deres egen interesse på langt sigt og derfor OK. Lederne af systemet har imidlertid altid en stor svaghed. De tilhører overfladen og resultaterne og kan kun lede, så længe bunden i samfundet og drømmen tillader det. Det kan koste meget tid, blod, sved og tårer at afslutte gamle strukturer og danne ny, men det er uafvendeligt, når drømmen **vil** manifesteres. Den breder sig i bunden, gror videre op og vipper den gamle hat af. Og den ER kærligheden/visdommen. Vi er "embodiments of love"....

11.500 år er lang tid for et menneske. Også for en kæde af menneskeliv. Når imidlertid et menneske sidder og har adgang til et forholdsvis større overblik, er det bare en overskuelig historie. Ned i mørkets trods alt nådige uvidenhed til knusning mellem Guds møllesten og ud som friskmalet mel til det nye brød...i september 2012 sagde Eva under et af mine besøg oppe hos hende til mig: "Det er sjovt, da jeg var nede, manglede jeg noget og ønskede bare at komme herop, og da jeg kom herop, var det skønt lige først. Det er stadig dejligt, men nu er jeg begyndt at mærke at jeg også heroppe mangler noget. Det ville være helvede at skulle sidde til evig tid heroppe og ikke komme videre, bare hele tiden mærke den mangel. Jeg ønsker faktisk allerede at komme ned igen for at gøre noget ved det!" Dette tema fortsatte. I midten af november kontaktede jeg hende en dag og mærkede, hun var meget irriteret. Det havde ikke føltes så voldsomt før, og jeg tilbød hende at give hende en clairvoyance, som om hun var hernede. Hendes problem var jo at hun var syltet ind i de astrale energier og totalt uden tilgang til den fysiske analyse. Nu kunne hun så få hjælp via min.

Som sagt, så gjort. Problemet viste sig selvfølgelig at være den dødsangst, som hun havde været så hæmmet af hernede. Her på "den rensende ilds plan", hvor der ingen sløvende fysisk krop var til at skjule noget, kunne den rigtig spøge. Da jeg gravede ned i den, var den imidlertid ikke dødsangst, men angst for at miste sig selv, sin sjæl, og da jeg gravede dybere endnu, var den en forveksling med angst for sin sjæls power, som hun egentlig længtes efter. Det er vist en meget almindelig fejltagelse, i alt fald på jorden. Jeg havde selv begået den. Vi er bange for vor egen power, men ved at stikke af fra at berige jorden med den, mister vi netop os selv, og så bliver vi syge og mister i sidste ende vor jordforbindelse. Jeg foreslog hende at fokusere på længsel fremfor angst, så hun kunne bruge den som drivkraft i stedet for fodlænke. Hun havde alle tiders muligheder for at øve sig på det astrale plan - kunne ride på drager hun selv skabte og eksperimentere med at udøve sin power over dem - dragen er jo symbol både på power og angst for den - og skabe sine egne danse og sange o.s.v. På den måde kunne hun træne, til hun skulle ned igen, udnytte de astrale muligheder, til hun skulle afkaste den astrale krop og videre op på det mentale plan.....det lettede hendes irritation lige med det samme. Nu kunne hun distancere sig fra den, en hjælp til når hun skulle aflægge den forældede astrale krop. Hun "forstod" måske ikke endnu, det punkt skulle hun takle på jordens fysiske plan, før hun kunne tage forståelsen med sig op; men hun gjorde det rette, og det kunne hun mærke.

Da jeg var nede i min dagsbevidsthed igen, blev jeg et kort nu lidt fatalistisk, tænkte at det her var godt nok surrealistisk i forhold til hvordan jeg ville have taklet ting før i tiden; men jeg var ikke i tvivl om sandheden af det, det føltes vidunderligt, varmt, omsorgsfuldt. Det vokseværkede i alt fald ikke at mærke at jeg HAVDE forandret mig.....Eva bliver friere for hver gang, jeg ser hende, større, visere og roligere. Efter det kik jeg havde på hende, kom der et ordentligt spring. Hun havde været gået i stå (som hernede) med alt, men nu skabte hun nye ting og billeder igen, legede ikke kun med de kollektive, der var der, men eksperimenterede med egne ideer, og byggeriet på hendes stjerne tog fart efter den uvirksomme periode. Nu er "skelettet" til den ved at forme sig fra midten og ud i overfladen, men kun den ene halvdel, for resten (som venstre hjernehalvdel, faktisk) skal forberedes på mentalplanet til at blive bygget over, når hun kommer ned igen i den ny tid og vel i flere inkarnationer frem. Eva selv bliver som mere og mere gennemsigtig for mig. I januar var hun nået til at tage afsked også med de kollektive astrale manifestationer, der underbyggede hendes fantasiflugter, da hun var hernede. Mindelser om en tid som deva, der skal lægges endeligt bag. Nu længes hun ind bag formens symbolik, og i overgangen mellem februar og marts 2013 drager hun op? Ind? På det mentale plan. Retningen er jo kun symbolsk, alle planerne ligger indeni hinanden, men hvad søren skal man så kalde det, om ikke op eller ind? Gad vide, om jeg stadig vil kunne følge med, så? Jeg tror det faktisk. Her har hun på nuværende tidspunkt forbindelser op til det 4.

plan og skal ikke længere, før hun skal ned/ud igen. Måske lidt usædvanligt - jeg har læst et sted, men ved ikke om det altid passer - at generelt drager man efter døden op gennem planerne, til man når til det øverste, og først da går vejen ned påny, når den samlede erfaring er integreret og en ny plan lagt; men ikke to skæbner er ens, da slet ikke i denne tid. Eva skulle blive født igen omkring den 3. maj 2018. Denne gang forlæns, klar til at gå FREMad. Jeg er spændt på, om planen holder. Guds veje er og bliver uransagelige, da især i den lige påbegyndte Vandbærerens tidsalder, der styres af - Uranus, den uransagelige.

Jeg arbejder på til den tid at være midt i min lysstråle, jonglerende ubesværet med alle mine evner og talenter til gavn og glæde for Gud, mig selv og hvermand, en mere fuldendt dronning end som så kan jeg ikke forestille mig at være. Hvad er en ægte dronning, andet end den største tjener af alle, den største gudskanal? Hvis jeg kunne blive et sådant menneske, ville jeg i sandhed have fået manifesteret de anelser, jeg gjorde mig for alle de tusinder af år siden på stenblokken i Qlecion. Jeg tror på Jesu måde. Jeg er gået fra disciplinens til den gyldne middelvejs og derfra til "hans" overgivelsens vej, og jeg mener, den er den ultimative vej af alle vejene og den ny tids. Det er i alt fald den vej, jeg vil, mod stjernerne, blive en stjerne i sin ægte betydning. Jeg har omsider fundet mine "ambitioner." Jeg kunne godt bruge opbakning fra lidt +, men jeg går ad Mælkevejen! Hvad kan måle sig med den?

Den 1. marts kl. 16 så jeg Eva forlade det astrale plan og gå op på det mentale. Hun var blevet som et klart glas at se til, og stjernen var som strålende sølv, den ene halvdel af den, mens den anden var endnu mere gennemsigtig end hun selv. Hun stod der, omgivet af lysende væsener, og så faldt det sidste af hende, og jeg kunne ikke mere se hendes gamle form. Der var kun en helt fantastisk følelse af jubel og fryd tilbage, en "jeg er hjemme!"- konstatering at spore. Nu skal hun "tankes op" - den anden stjernehalvdel - før hun kan komme ned igen gennem planerne. Jeg kom til at tænke på et familiemedlem, jeg har nævnt tidligere, som er på vej ned igen. Hans form var tydelig for mig at se, for han var jo modsat Eva ved at klæde sig på, om jeg så må sige, og det var en velkendt form. Jeg tror, vi i høj grad danner en lignende form fra gang til gang, især hvis vi ikke har lavet virkelige kvantespring hernede. Mon ikke min tidligere datter bliver til at genkende? Det tror jeg.

Den 5. marts prøvede jeg at kontakte den energi, der engang var Eva. Det kan stadig lade sig gøre, men er nu ikke af særlig betydning mere, så med mindre "hun" kontakter mig igen, kontakter jeg nok ikke hende. Det løb er kørt indtil genkomsten.

Min tommelfinger er helbredt....og det er en historie, som jeg nu forbereder mig på at skrive en ny bog om, for det er en helt vidunderlig historie....mere.

DEN SKØNNESTE DRØM

**Var der nogensinde skønnere drøm
End drømmerens bragt ind i verdens dagdrøm
Og drømt videre på**

**Drøm om lykke, retfærd, fred og fodslag
Med de andre drømmere, navnlig een
Som drømmer drømte sig**

**Tiden er en nidkær knappenål
Beregnet til at briste bobler på
For at klare synet**

**Ingen partner passer drømmens sko
Man blir nemt en drømmer uden drøm
Som lader synet sløres**

**Man spør' sig selv var drømmen kun et blålys
Eller havde den i hjertet rod
Og indser den var Gud**

**Gud lod drømmeren prøve verdensdrømmen
For at finde intet matcher Gud
Og vælge hjertedrømmen**

**Da pludselig er drømmen ét med drømmer
Endelig mulig at manifestere
Nu hvor alt er Gud**

**Var der nogensinde skønnere drøm
End den vi alle fødes med fra lyset
For at finde hjem**